Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

ŞUBAT
1984
SAYI:53
100 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Faşist Cuntanın "Demokrasiye Geçiş" Oyunu, Özal Balonu ve Somut Gerçekler

İKK'nın 51. sayısında 6 Kasım seçim aldatmacasına ve cunta cephesinde açılan çatlağa, cuntanın bu çatlağı kapamak için hemen 6 Kasım ertesinde giriştiği "KKTC" manevrasına, 52. sayısında ise yeni yıla girerken ülkemizdeki çeşitli gelişmelere kısaca değinmiştik.

Bu sayımızda ülkemizdeki son siyasal gelişmeler üzerinde yeniden durmak ve muhtemel gelişmeleri biraz daha geniş ele almak istiyoruz.

Bir dizi ekonomik-siyasi dalgalanmalara gebe olan önümüzdeki günler açısından bu görev daha da özel bir ağırlık ve önem kazanmaktadır.

* "DEMOKRASİYE GEÇİŞ" OYUNU

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle yönetime doğrudan el koyan hakim sınıfların Kemalist-İnönücü merkezciliğinin temsilcisi faşist cunta, yıllar yılınca halkımıza kan ağlattı. Ülkemiz tarihinin en karanlık ve barbar dönemlerinden birisinin daha altına imzasını attı.

Siyasi arenayı buldozer misali adeta dümdüz eden faşist cunta, açık kimliğiyle işbaşında kaldığı sürece, bu arenada istediği gibi cirit attı.

Komprador patron-ağa devletini, bir anlamda, yeniden restorasyondan geçirdi. Hakim sınıfların içinde debelendiği ağır ekonomik-siyasi buhranın faturasını çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ödetmek için, "24 Ocak Kararları"nda ifadesini bulan Dünya Bankası, İMF patentli emperyalist reçeteler doğrultusunda, elinden gelen her türlü gayreti (tam da kendi emperyalist uşağı ve halk düşmanı niteliğine yaraşır bir tarzda) sarfetti ve en geniş tedbirleri aldı. Emperyalist efendilerinin ve uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının, özellikle de ABD ve Kemalist-İnönücü merkezci kanadın menfaatleri doğrultusunda mevcut sömürü sistemini daha da pekiştirerek, halkımızı katmerli bir yoksulluk ve sefaletin kucağına itti. Bunu halkımız üzerinde estirdiği koyu bir baskı ve terör fırtınasıyla pekiştirmeyi de ihmal etmedi. Ayrıca ülkemiz devrimci hareketine ve komünist hareketine de ağır bir darbe indirerek "başarı" hanesine kaydetti. Bu arada ülkemizi ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki bir ileri karakolu haline getirme çabalarından da geri kalmadı.

Bir yandan halkımız üzerindeki baskı, sömürü ve zulmü doruk noktasına vardıran faşist cunta, diğer yandan da, başından beri "demokrasiye geçiş" yalan ve demogoji sakızını çiğnemekten de vazgeçmedi. Bunu ülke ve dünya kamuoyunun gözüne kül serpmenin ve kendi gerçek kimliğine bir "zorunluluk" kılıfı geçirmenin aracı haline getirdi. Aslında "demokrasiye geçiş" sakızı, onun için, ilerde girişeceği yeni manevraların bir emniyet sibobundan başka bir şey değildi ! Çünkü faşist cunta —tüm güçlü görünme çabalarına rağmen—, ülkemizin özgül iç ve dış şartlarının doğal bir gereği olarak, diken üzerinde oturduğunun farkındaydı.

Nitekim süreç içinde, hem cunta ile diğer hakim sınıf kükleri arasında, hem de cunta cephesinde çelişkiler gittikçe derinleşmeye ve su yüzüne çıkmaya başladı. Bunun sonucunda cuntanın teşhir ve tecriti nispeten hızlandı.

Sonuçta, aleyhte gelişen ve dış şartların zorlaması ile, cunta, ister-istemez yeni bir kılığa bürünmek ve bir adım geri atmak zorunda kaldı. Esasen

Devamı Syf: 2'de

İÇİNDEKİLER

* Üreticilerle röportajlar... Sayfa: 12'de

* YÖK ve Üniversitelere Getir..... Sayfa: 21'de

*Açlık Direnişi Üzerine (2)..... Sayfa: 25'de

* "TKP"nin 5. Kongresi üzerine.. Sayfa: 27'de

TİKKO gerillaları bir halk düşmanını daha cezalandırdı !

DEV-YOL'un, "ajan, ihbarcı ve gericilere karşı izlediği politika" üzerine açıklama:

Faşist cuntanın "demokrasiye geçiş"...

Baştarafı Syf: 1'de

bunda korkulacak bir şey de yoktu, çünkü nasıl olsa dizginler hala sıkı sıkıya kontrolündeydi.

* 6 KASIM SEÇİM ALDATMACASI

Bu durumda cunta karşısındaki esas "tercihli yol", "demokrasiye geçiş" demogojisini bir "seçim" aldatmacasıyla taçlandırmaktan başka bir şey olamazdı. Nitekim öyle de oldu.

Faşist cunta, seçim aldatmacasını, alabildiğine ince eleyip sık dokuyarak, hazırladığı yasal çerçeve ve çizdiği dekor içinde, figüranlarını istediği gibi seçerek tezgahladı. Onun amacı, önümüzdeki dönem içinde onun gerçek kimliğini maskeleyecek ve ona "sivil" bir görünüm kazandıracak kukla bir parlamento ve hükümet oluşturmaktı.

Fakat cuntanın evdeki ince hesapları, bir anlamda pek çarşıya uymadı. "Demokrasiye geçiş" manevrası bir dereceye kadar onun çift yönlü yontulmasına neden oldu. 6 Kasım seçim aldatmacası, ona prestij kaybettirdi ve yara almasına neden oldu. Çünkü cuntanın "seçim aldatmacası, kargaları bile güldüren bir komedyadan başka birşey değildi.

Sonuçta cuntanın "veto" barajını sadece üç parti aşabildi; kraldan daha çok kralcı Sunalp'ın MDP'si, cuntanın uygulayıcılığını sadakatle yaptığı "24 Ocak" ekonomi-politikasının mimarı olan Özal'ın ANAP'si ve yine cunta yandaşı Calp'ın HP'si.

Cunta asıl tercihini partisi MDP yönünde yaptı ve bu üç "icazetli" pehlivanı "seçim meydanına" saldı. Cuntanın amacı yan-dolaylı, yan-dolaysız bir destekle MDP'ne seçimi kazandırmak ve işbaşına getirmekti. Ki bundan da emindi ! Çünkü anayasa oylamasındaki % 95'lik oy oranını cunta kendi "başarı" hanesine kaydediyordu ve aynı başarıyı 6 Kasım'da tekrarlamamak içinde kayda değer bir engel görmüyordu ! Kaldı ki, diğer partilerin kazanmasında da sonuçta kaybedeceği fazla birşey olmayacaktı.

Lakin 6 Kasım'da umduğunu bulamadı. Bu ortamdaki mevcut çelişkilerden ustaca yararlanan, İMF, Dünya Bankası ve özellikle de bazı "yeni" Holding çevrelerinin has adamı T. Özal ve ANAP'si, kitlelerin gelişen tepki ve hoşnutsuzluğunu da büyük ölçüde potasına kanalize etmeyi "başararak", parlamento çoğunluğunu ele geçirdi. Cunta partisi MDP ağır bir "hezimete" uğradı. HP ise önemli bir "sürpriz" göstererek ikinci sırayı aldı.

Geniş seçmen kitlesinin, cuntanın asıl tercihi dışında oy kullanarak, onun açık faşist politikasına karşı olan tepki ve hoşnutsuzluğunu sessiz ama anlamlı biçimde ifade etmesi, tüm sahteliğine rağmen bu seçim aldatmacasının içinde barındırdığı olumlu yön oldu.

Cunta, aleyhine gelişen şartlara, dolaylı biçimde boyun eğerek, "umduğuyla" değil "bulduğuyla" yetinerek, şimdilik seçim sonuçlarını sineye çekmek zorunda kaldı. Ancak aldığı yaraya merhem çalması ve kitleler nezdinde oluşan "güçsüz cunta" imajını acilen yıkması gerekiyordu ! Aksi taktirde aleyhine esen rüzgarı durdurmak mümkün olmayabilir ve dizginler elinden kayabilirdi.

* "KKTC" MANEVRASI

Bu ruh haleti içinde, daha seçim sonuçları dahi kesinleşmeden, cunta, aiel acele "KKTC"nin ilan ettirilmesi manevrasına girişti. Efendisi ABD emperyalizminin dolaylı desteğiyle, kuklası R. Denktaş yönetiminde "KKTC"ni ilan ettirdi. Bu oldu bittiyi adeta tüm dünyaya dayattı. Aslında bu, daha 1974 işgaliyle pratikte süngi zoruyla gerçekleştirilmiş olan bölünmüşlüğe hukuki bir kılıf geçirmekten başka birşey değildi. Nitekim dünya çapında yükselen tüm görünür protesto ve tepkilere rağmen, fiili bölünmüşlük, şimdilik "meşru"laştırılmış oldu ! Böylece cunta "sivil" görünüme bürünmeden önce "başarı" hanesine bir puan daha ekledi !

Sonuç olarak, cuntanın, 6 Kasım seçim aldatmacası ertesinde giriştiği bu yeni manevra, her ne kadar onu dışta belli bir teşhir ve tecrit olmuşluk içine ittiyse de, içte ona bir dizi yararlar sağladı, konumunu nisbeten pekiştirmesine olanak verdi.Cunte hem kendisiyle diğer hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkileri önemli ölçüde hafifletti, hem estirdiği yoğun şovenizm fırtınasıyla geri bilinçli kitleler nezdinde belli bir prestij kazandı, hem de Özal'ı daha iş başına gelmeden iyice köşeye sıkıştırarak kendisiyle uzlaşmasının ve direktifleri dışına çıkmamasının zeminini hazırladı. Tam da kafasında dokuz tilkiyi kuyruklarını birbirine değdirmeden dolaştırma "becerisi" gösteren İ. İnönü "kurnazlığına" rahmet okuturcasına.

*T. ÖZAL BALONU

Faşist cunta "demokrasiye geçiş" tükrüğünü geri yutmama "alicenaplığı"nı göstererek, "KKTC" manevrası ile özellikle aleyhine gelişen iç şartları önemli ölçüde lehine çevirerek, sonuçta bir adım geri çekilip sivil bir görünüme büründü ve T. Özal hükümeti balonunu piyasaya sürdü. Bu arada bir dizi tedbiri almaktan, devlet iktidarının kilit noktalarına önemli adamlarını yerleştirmekten, bir dizi yasa ve tebliği yürürlüğe sokmaktan ve kendi "dokunulmazlık zırhı"nı iyice pekiştirmekten de geri kalmadı.

Özellikle uşak basının büyük bir gayretkeşlikle kurbanlık koçlar gibi allayıp, pullayıp sırtını sıvazladığı T. Özal, "cumhuriyetin 16. hükümeti"ni kurarak, cuntanın has adamı B. Ulusu'dan "nöbeti" devraldı. Vatana-millete "hizmet yarışına" çıktı ! Türkiye'ye yeni Türkiye'ler katmak için kolları sıvadı.

Bu doğrultuda attığı ilk "tarihi" adım, Özalvari, daha doğrusu Amerikan vari propaganda yöntemleriyle piyasaya sürdüğü "hükümet programı"yla ikinci "24 Ocak çıkartması"nı gerçekleştirmek oldu. T. Özal, Freidmancı İMF, Dünya Bankası reçetelerinin uygulanmasına, kendi anladığı biçimde, kaldığı yerden devam etme "azim" ve "kararlılığındaydı. Yani halk düşmanlığı ve emperyalizm uşaklığına devam !!!

Elbetteki Özal hükümeti programında, "ortadirek" (ki bu ortadirek aslında piramidin tebesindeki bir avuç büyük komprador patron ve ağa kliğinden başka birşey değildir), "huzur", "güven", "sosyal adalet" vs. edebiyatıyla süslenmesine rağmen, daha önceki 45 hükümetin programından nitelik olarak farklı bir öze sahip değildir. O da belli bir kliğin çıkarına ağırlık vermekle birlikte, tüm hakim sınıf klikleri ne ve onların halk üzerindeki diktatörlüğü olan komprador patron-ağa devletine hizmet etmektedir. Ülkemizdeki mevcut emperyalizme bağımlı sömürü ve zulüm düzeninin devamından yanadır. Hakim sınıfların halkımız üzerindeki kanlı saltanatının ne pahasına olursa olsun,sürdürülmesinden yanadır. Dün Ulusu hükümeti, işbaşındaki cunta direktifleri doğrultusunda, Kemalist İnönücü merkez kanat ve ABD başta gelmek üzere, tüm hakim sınıflara ve emperyalistlere hizmet ediyordu. Bugünde, cuntanın temsil ettiği merkez kanatla aralarında belli bir dalaşma olmasına rağmen, aynı işi T. Özal hükümeti devralmıştır. Kişiler değişmiş, "program" değişmiş, ama, sınıfsal öz değişmemiştir.Kısacası, halkımızın dediği gibi, "giden ağam gelen paşam !"

*ÖZAL'DAN HALKA İLK ARMAĞAN: ZAM !

Özal hükümeti daha işe ko[illegible]

yılmaz, ne mal olduğunu göstermekte gecikmedi. Ulusu hükümetinin girayak başlattığı son zam furyasını o bütün hızıyla sürdürdü. Başta akaryakıt, gübre vs. olmak üzere, bir dizi temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlar, Özal'ın kimin dostu kimin düşmanı olduğunu açıkça gösterdi. Zaten Perşembenin gelişi Çarşambadan belliydi. Gel görki, işin ilginç yanı, Özal şarlatanının ibretverici bir iki yüzlülük örneği göstererek, "zam yapmamak halka haksızlık olurdu" türünden laflar edecek kadar gülünçleşmesidir.

İş böyle olunca, daha dün ilk işlerinden birisinin de "hayat pahalılığının belini kırmak" olduğunu söyleyen Özal'ın yüzüne tükürmek, çilekeş ve yoksul halkımızın en doğal hakkı olmuş mu?

Zam yaparak pahalılığın "belini kırmak", bu dünyada görülmüş şey midir? Ama halkımız, Özal gibi teselli emperyalist uşaklarının da bu yalanlarına kanmayacaktır ve ona da gereken cevabı mutlaka verecektir. Özal'ın da şapkası düşüp kel göründükte gecikmeyecektir.

Özal hükümetinin ikinci icraatı ise, faiz oranlarını, sözüm ona "orta direği" düşünerek, şimdilik % 39,2 tavanına yükseltmesidir. (Bu tavanı önümüzdeki dönem içinde daha da yukarı kaldırması muhtemeldir). Bu ne demektir? Bu; Özal'ın iddiasının aksine, ellerinde üç-beş kuruş biriken emekli, dul, yetimleri, küçük esnaf ve zanaatkarları, memurları, gurbet ellerden gelen işçileri düşünmenin aksine; yüksek faiz demagojisi ardında, onların elinde, avcundaki üç-beş kuruşu komprador Holding bankalarına, bankerlere, bir avuç vurguncu-talancıya peşkeş çekmekten başka birşey değildir. Bu yetmiyormuş gibi, T. Özal aynı soygun ve talanı "baraj", "köprü" vs. satıcılığı etiketiyle resmileştirmek için de kollarını sıvamaktadır.

Doğrusunu söylemek gerekirse; halkımız T. Özal palyaçosunun daha ne tür maharetler göstereceğini merakla beklemektedir. Ama bizce onun ne mal olduğu, ve mümkün yatsıya kadar yanacağı zaten bilinen bir gerçektir.

* DEĞİŞEN NE?

Cuntanın tezgahladığı 6 Kasım seçim aldatmacasından bu yana üç aylık bir süre geçti. Ülkemizde değişen herhangi bir şey oldu mu?

Hayır, temelde değişen hiç bir şey olmadı. Cuntanın "Cumhurbaşkanlığı Konseyi" sivil görünüme bürünmesinden ve Ulusu hükümetinin yerine Özal hükümetinin almasından başka!

Ne ülkemizde gerçek anlamda bir "demokrasi" tesis oldu, ne de halkımız mevcut baskı, sömürü ve zulümden kurtuldu.

Ülkemizin bütünü hala sıkıyönetim ve asker singesi altındadır. Arama-taramalar, operasyonlar, katliamlar, işkenceler, gözaltına alma ve tutuklamalar bütün hızıyla sürmektedir. Halkımızın onbinlerce yiğit evladı zindanlarda çürütülmekte, bilinçli ve sistemli bir politikayla adım adım imha edilmektedir. Diyarbakır zindanlarındaki son katliam bunun yeni örneklerinden birisidir. Sıkıyönetim mahkemeleri peş peşe onlarca idam kararı vermeye "kalem kırmaya" devam ediyor. Zamlar birbirini kovalıyor. Her şey ateş pahası. Yaşam şartları dayanılacak gibi değil. Bu yetmiyormuş gibi, işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin ağzına kilit vurulmuş durumda. Özal seçim meydanlarında TV ekranlarında ardarda dizdiği sahte vaadlerini unutmakta gecikmedi. Bugün kamuoyunun en önemli taleplerinden birisi haline gelen bir genel affı bırakalım; bir kısmi affın adını dahi ağzına almaya yanaşmamaktadır. Doğuda depremzede halk kar kış altında ölüm-kalım savaşı vermektedir. Halkımızın dertleri, sorunları dün olduğu gibi, bugünde giderek katmerleşmekte, yoksulluk ve sefalet adeta dayanılmaz bir hal almaktadır.

İşte bu şartlarda oynanan ve baş aktörlüğünü cuntayla Özal hükümetinin ortaklaşa yaptığı, ama dizginleri cuntanın elinde tuttuğu "demokrasicilik" oyununun hiç bir inandırıcılığı kalmamakta ve önümüzdeki dönemi yeni gelişmelere gebe bırakmaktadır.

* 25 MART MAHALLİ SEÇİMLERİ

6 Kasım seçimlerinde yara alan, ancak "KKTC" manevrasıyla buna biraz merhem süren cunta, faşist diktatörlüğün dizginlerini sıkı sıkıya ellerinde bulundurarak, şimdilik bir adım geri atmış vaziyette, pür dikkat muhtemel gelişmeleri izlemekte ve onlardan süreç içinde en kârlı biçimde çıkmanın hesaplarını yapmaktadır.

Devlet içindeki hakimiyetini MDP şahsındaki bir siyasi zaferle taçlandıramayan, ama 12 Eylül gibi açık bir faşizm türüyle sürdürmeyi de göze alamayan cunta, çareyi hakim sınıfların diğer kükleriyle Özal ve Calp'i kapıştırmakta görmüştür. N. Tümer'in, SODEP ve DYP'nin seçimlere katılmasının engellenmesi yolundaki karar tasarısını geri çekmesi, bu partilerin de bizzat cuntanın isteği doğrultusunda seçimlere katılmasının sağlanması ve mahalli seçimlerin bu yıl içinde yapılmasının Özal'a açıkça dayatılması bunun açık göstergesidir. Cunta bu partiler arasındaki kapışmayla ilerdeki yeni manevralarının zeminini hazırlemektedir.

T. Özal hükümeti ise, elindeki meclis çoğunluğuna rağmen, cuntanın bu dayatmasını kabul etmek zorunda kalmış, ama "zevahiri" kurtarmak için de bunu Özal'ın yeni bir "sürprizi" olarak kamuoyuna lanse etmekten de geri kalmamıştır. Hem de mahalli seçimlere 25 Mart gibi normal süresinden daha erken bir tarihe alarak. Bunu, daha fazla yıpranmadan ve kitleler nezdinde daha fazla teşhir olmadan, 25 Mart seçimlerinde paçayı sağ-salim kurtarabilmek için yapmıştır. Çünkü zaman en çok Özal ve hükümetinin aleyhine işlemektedir.

Kısacası, 25 Mart mahalli seçimleri, hakim sınıf kükleri için, özellikle de seçime katılanlar açısından bir siyasi hesaplaşma vesilesi olacak, herkes "boyunun ölçüsünü" görecektir. Bu seçimlerin 6 Kasım'dan farklı yanı, eski AP ve CHP'nin devamı olan DYP ve SODEP'in; ANAP, HP ve cuntanın MDP'sine karşı ne ölçüde başarı sağlayıp sağlayamayacaklarının açığa çıkmasına olanak tanımasıdır.

Muhtemelen DYP, ANAP'nin, SODEP ise HP'nin oy potansiyelinde önemli bir kayıma yaratacak, her ikisi MDP'sine belirli ölçülerde güç kaybettirecek ve siyasi arenada önemli dalgalanmalar meydana getirecektir. Bunda D'YP ve SODEP'in, aralarındaki "centilmenlik anlaşması" ve cunta aleyhtarı "ittifak"da anlamını bulan, "demokrasi havarisi" rölünün de önemli bir payı olacaktır. Ki daha başka "centilmenlik anlaşmaları"nın boy göstermesi de mümkündür. Yeni bir siyasi parti kurma hazırlığı içinde olan Ecevit kliğinin ne denli bir etkinlik sağlayıp sağlayamayacağını ise önümüzdeki gelişmeler gösterecektir.

Gerçi mahalli seçimler, mevcut parlamenter kombinezonun ve hükümet modelinin değişmesi üzerinde, doğrudan herhangi bir hukuki rol oynamayacaktır. Ama sonuç itibariyle, önemli bir "hükümet" bunalımına pekala yol açabilir. Örneğin mahalli seçimlerden mağlup çıkacak bir ANAP'nin, hem prestiji sarsılacak, hem de Özal hükümetinin teşhir ve tecriti oldukça hızlanacaktır. Ve ister-istemez onu belli bir yol ayrımına sürecektir.

Özal'ın 25 Mart "badiresi"ni, mevcut oy potansiyelini şu ya da bu ölçüde koruyarak, en az zararla atlatıp atlatamayacağını şimdiden kestirmek güçtür. Ancak ülkemizdeki siyasi dalgalanmaların ve geri bilinçli kitlelerdeki alternatif arayışının ne derece keskin olduğu da, 6 Kasım seçimlerinde görüldüğü gibi bilinen bir gerçektir.

Yani sözün kısası, önümüzdeki günlerde yeni "sürpriz"ler ortaya çıkabilir!

* HABERLER İÇİNDEN DÜRÜST

Cuntanın "demokrasiye geçiş" oyununun bir parçası ve devamı olan 25 Mart mahalli seçimlerinin sınırları da sonuç olarak cunta tarafından çizilmiştir. Ancak değişen şartlara, lehte ve aleyhte gelişen nedenlere bağlı olarak, bu kez sınırlar biraz daha geniş tutulmuştur. Seçimlere üç yerine altı parti katılacaktır.

Ama bu altı parti arasında da temelde sınıfsal herhangi bir fark yoktur. Altısının da mayası aynı, karakteri birdir. Onlara damgasını vuran emperyalizm uşaklığı ve halk düşmanlığıdır. Altında hakim sınıfların şu ya da bu kesiminin, şu ya da bu emperyalist güç veya güçlere bağımlı olan partileridir. Hepsi de değişik renk ve tondaki faşist partilerdir. Elbetteki biz onlar arasındaki çelişkileri görmeli, doğru teşhis etmeli, onların yüzlerine takacakları değişik görünümlü maskelerin düşürülmesi doğrultusunda da belli bir çaba sarfetmeliyiz. Ama bu onları nitelik olarak aynı gördüğümiz anlamına gelmemelidir.

Sonuç olarak diyeceğimiz şudur ki; 25 Mart seçimlerinin "demokrasi" çerçevesi de sadece komprador burjuvazi ve toprak ağalarının belli kliklerini kapsamaktadır. Halkımız ve halk güçleri için bu seçimlerde de kesinlikle herhangi bir "demokrasi" sözkonusu olmayacaktır. Hatta dizginleri elde tutan cuntanın, halk güçlerinin mevcut çatlaklardan dolaylı olarak yararlanmasına, belli kısmi mevziler elde etmesine dahi mani olmak için, bir dizi tedbiri yürürlüğe sokturmaktan geri kalmayacağını söylemekte, herhangi bir kehanette bulunmak olmayacaktır. Cuntanın "sivil" görünüme bürünmeden önce sıkıyönetimi dört ay uzatmasının önemli nedenlerinden biriside budur. Yani halkımız için tek "demokrasi" bu kez de, sömürüden daha fazla pay alma ve devlet çarkının imkanlarından daha fazla yararlanma dalaşında, şu ya da bu hakim sınıf kliğine kaldırmaç vazifesi görmekten ve onlar tarafından ölçüsüz aldatılmaktan öteye geçmeyecektir. Dolayısıyla mevcut koşullarda oynanan bu "seçim" oyunundan da yine karlı çıkacak olan hakim sınıfların kendisidir. Ta ki bu "demokrasi", "seçim" vs. aldatmacalarına, demokratik halk devrimiyle faşist diktatörlük yıkılıp yerle bir edilerek son verilinceye kadar....

• MUHTEMEL GELİŞMELER

Başlangıçta halka saldırı temelinde hakim sınıfların tüm kesimlerinin sessiz desteğini alan cunta, her ne kadar bunun verdiği avantajla görünürde kısmi bir ekonomik ve siyasi iktidar sağladıysa da, bu aslında onun mevcut derin buhrana köklü bir çözüm getirebildiği anlamına gelmez. Zaten buna gücü de yetmez. Biz biliyoruz ki, emperyalizme göbeğinden bağımlı bu düzen yerle bir edilmedikçe, buhrandan kurtulması da asla mümkün değildir.

Tersine, cunta temsil ettiği hakim sınıf kliği ve efendisi ABD emperyalizmi lehine adım adım hakimiyetini perçinleme yoluna gittikçe, bu doğrultuda sayısız ekonomik-siyasi tedbirleri ard arda yürürlüğe soktukça, hem hakim sınıf kükleri arasındaki dalaşma yeniden su yüzüne çıkmaya, hem de cuntanın halk kitleleri nezdindeki teşhir ve tecriti nisbeten hızlanmaya başladı. Sağlanmış olan kısmi ekonomik ve siyasi istikrar, her geçen gün yeniden derinleşmeye yüz tuttu. Özellikle de 6 Kasım'dan bu yana iyice gözle görülür bir hale geldi. 6 Kasım'ın yarattığı nisbi dalgalanma, kitlelerin tepki ve hoşnutsuzluğunu bariz biçimde açığa çıkardı. Cuntayı ve hakim sınıfları belli bir telaşa düşürdü. Cunta şimdi yığınların tepki ve hoşnutsuzluğunu belli bir "demokrasi" çerçevesi içinde tutmaya özen göstermektedir. Özal balonu da bunun bir parçasıdır. Cuntanın büründüğü "sivil" görünüm ve piyasaya sürdüğü hükümet modeli, kitleler nezdinde ister istemez bir bekle-gör havası yaratmıştır. Ancak bunun giderek belli bir kıpırdanışa dönüşmesi ve 25 Mart mahalli seçimlerinin etkisiyle de nisbeten hızlanması mümkündür.

Diğer yandan cunta, her ne kadar devrimci harekete genel olarak ağır bir darbe indirmişse de, onu bir bütün olarak yok edememiştir. Zindanlara doldurduğu onbinlerce kadro ve ileri devrimci kitlenin mevzii direniş ve mücadelesini, tüm saldırılarına rağmen bir türlü durduramamış ve kontrol altına alamamıştır. Bu direniş zaman zaman hızlanarak ya da yavaşlayarak, halen sürmektedir ve giderek daha da keskinleşmesi kaçınılmazdır. Dahası hiç de küçümsenmeyecek bir devrimci potansiyel hala vardır, alınan ağır yenilgiye, bunun yarattığı yılgınlık, karamsarlık ve çöküntüye rağmen, giderek belli bir devrimci kıpırdanış yavaş yavaş üç vermektedir. Devrimci hareket saflarındaki arayış ve saflaşma, derlenip toparlanma çabası gözle görülür boyutlara ulaşmaktadır.

Yukardan beri sıraladığımız bütün bu belirti ve etmenler, gerek genel olarak devrimci hareket, gerekse proleterya hareketi açısından, önümüzdeki dönem içinde belli atılımlara elverişli bir zemin yaratmaktadır.

Bugün alt düzeylerde seyreden devrimci durumun, belli bir birikim sonucu dalgalanıp adım adım fırtınaya geçtiği oranda, sınıf mücadelesinin yeniden yükselmesi ve kesin biçimlere bürünmesi kaçınılmazdır.

Görevimiz geçmiş zengin sınıf mücadelesi tecrübesini özümlemek, kapsamlı bir muhasebesini yapmak, geçmişi doğru tarzda değerlendirmek, yenilgiden gereken dersleri sağlıklı yol ve yöntemlerle çıkarmak, yaralarımızı sarmak, mevcut güç ve imkanları korumak, derlenip toparlanmak, giderek güç toplamak ve adım adım ilerlemektir.

Ama acelecilliğe düşmeden, uyanıklığımızı kaybetmeden, elimizdeki güç ve imkanların yeniden heba olmasına meydan vermeden, düşmana daha fazla sevinç naraları attırmadan, halka daha fazla acı kayıplar tattırmadan....

Çünkü önümüzdeki dönemde, çok daha zor, ama o kadar da şanlı mücadele günleri bizi beklemektedir.

Önümüzdeki 25 Mart mahalli seçim günlerine de işte bu perspektifle yaklaşalım ve halka bilinç taşıma doğrultusunda ondan mümkün olduğunca yararlanmaya çalışalım.

Yoldaşlarımız, tek tip elbise uygulamasını faşizmin askeri mahkemelerinde protesto ettiler

16 Ocak 1984 tarihinde TKP/ML 2 Nolu davasına devam edildi. Mahkemeye getirilen ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ üzerinde cezaevi idaresince giydirilen elbiseler vardı.

Duruşma başlayıp Şahit Mustafa Bekar konuşmaya başladıktan sonra, tutuklu sanıklardan LEVENT KAÇAR, TURAN PARLAK, İBRAHİM KAYGULU ve İSMAİL DOĞRUER üzerlerindeki tutukevinin giydirdiği tek tip elbiselerini parçalayarak çıkarıp attılar ve bunun nedeni sorulunca da, şu açıklamada bulundular:

"Bizim içerde, zindanlarda giyinmiş olduğumuz elbiselerimiz zorla alındı. Şimdi çıkardığımız bu lacivert renkli elbiseleri zorla giydirdiler. Ayrıca içerde, duruşmaya çıkmadığımız zamanlarda giymemiz için eşofman verdikleri halde, duruşma zamanlarında bu lacivert elbiseleri giydirme kararı almışlar. Biz alınan bu kararı uyguladıkları taktirde, yırtacağımızı açıkça belirtmiştik. Fakat buna rağmen, bu elbiseleri bize zorla giydirdiler.

Devamı Syf: 7'de

DEV-YOL'UN,
"AJAN, İHBARCI VE GERİCİLERE KARŞI İZLEDİĞİ POLİTİKA"
ÜZERİNE AÇIKLAMA:

DEVRİMCİ KİTLE ÇİZGİSİ Mİ ?

YOKSA GERİCİLERE DESTEK Mİ ?

Yiğit ve yoksul Dersim köylüleri;
Çeşitli milliyetlerden halkımız;
Devrimciler, Yoldaşlar;

Faşist cuntanın ülkemiz genelinde halkımız üzerinde uyguladığı vahşi zulüm ve baskılar, Dersim'de her geçen gün daha da yoğunlaşarak sürmektedir. Dersim'in yoğun bir devrimci-demokrat potansiyele sahip olması, Cumhuriyet tarihi boyunca uygulanan katmerli milli baskı politikasına çeşitli defalar başkaldırması, 12 Eylül askeri faşist darbesinden bu yana faşist cuntanın tüm baskı, işkence ve zulmüne rağmen, Partimiz önderliğindeki devrimci mücadeleye destek vermesi, Partimize kucak açmasından dolayı Dersim faşist devletin gözüne bir diken gibi batmaktadır.

Faşist devlet, Dersim halkını sindirmek, devrimcileri ve özellikle Partimiz önderliğinde sürdürülen mücadeleyi ezmek için, her yolu denemekte, her türlü araçtan yararlanmaktadır. Hakim sınıfların Dersim'deki devrimci mücadeleyi ezmek için kullandıkları en önemli araçlardan bir taneside, Türkiye genelinde olduğu gibi, ihbarcı şebekesi örgütlemek ve onlardan cani amaçları doğrultusunda yararlanmaktır. Çünkü bu şebekeyi örgütledikleri ölçüde devrimci güçlere kayıp verdirmekte, ağır darbeler vurabilmektedirler. Yalnız 12 Eylül'den bu yana çok sayıda devrimci, yurtsever ve 10'un üzerinde yoldaşımız Dersim'de bu şebekenin yardımıyla, faşist güçler tarafından katledilmiştir.

Hakim sınıfların devrimci mücadeleyi etkisiz hale getirmek için geliştirmeye çalıştığı her taktiğe karşı, ML'lerde karşı taktiği geliştirmek zorundadırlar. Bunun yapılmaması halinde, hakim sınıfların taktiklerinde büyük başarılar elde edeceği su götürmez bir gerçektir. Taktiklerindeki başarıları aza indirmek ve gittikçe etkisiz hale getirmek için Partimiz genelde ve Dersim özelinde ajan ve muhbirlere karşı mücadele taktikleri geliştirmiştir. ..... BK'nin 13. toplantısında, Partimizin bu konudaki görüşleri aşağıdaki maddeler halinde somutlanmıştır.

"1)– Tüm ajan ve muhbirler cezalandırılmalıdır.

2)– Tüm ajan ve muhbirler imha edilmeli, değişik cezalar (sürgün, teşhir, tecrit, dayak vb.) uygulanmalıdır.

A)– İmha edilmeyi hak eden ajan ve muhbirler;

1)– Devrimci kanına giren veya devrimci kanı dökmeye çalışan,

2)– Yaptığı ihbarlarla halka, partiye ve devrimci örgütlere büyük zarar veren,

3)– Partimiz ve devrimcilerin tüm uyarı ve çağrılarına rağmen faaliyetlerini sürdürmekte direten unsurlar ölümle cezalandırılmalıdır.

B)– İmha cezasını hak etmeyip, değişik cezalar (sürgün, teşhir, tecrit, dayak) hak eden ajan ve muhbirler,

1)– Basit feodal çelişkisinden, belli "haksızlık"lardan dolayı, bazı halktan insanları, devrimcileri (çeşitli tepki ve uygulamalar sonunda) ihbarlayan,

2)– Yaptığı ihbarlardan dolayı partiye ve devrimcilere, halka büyük zarar vermiyenler,

3)– Parti ve devrimcilerin ajan ve muhbirlerle ilgili olarak teslim çağrısına uyup, suçlarını itiraf edenler,

4)– Ajan ve muhbir şebekelerine çeşitli çelişki ve şahsi çıkarlar için girenler,

5)– Partiye veya devrimcilere teslim olduğu zaman faaliyet gösterdiği alanı, örgütlemeyi açıklayıp, bilgi veren, yardımcı olmaya çalışan unsurlar durumları gözönünde bulundurularak, sürgün, dayak, tecrit, teşhir, maddi cezalara çarptırılma, denetim altına alınma vb. cezalara çarptırılırlar.

Partimiz faşist Türk devletine, onun bugünkü biçimi olan askeri faşist diktatörlüğe karşı sürdürdüğü amansız mücadeleyi, onun bir kolu olan ajan ve muhbir şebekelerine karşıda aynı kararlılıkla sürdürmektedir. Özellikle 12 Eylül darbesinden sonra, devrimci mücadelenin önünde önemli engel haline gelen ajan ve muhbir şebekelerini dağıtmak, bu şebekeler içinde yer alan satılmış unsurlara hak ettikleri cezayı vermek, Dersim özelinde cuntaya karşı sürdürülen mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Her akli selim kişinin göreceği gibi, değil cuntaya karşı mücadele, Dersim vb. alanlarda devrimcilerin barınması bile ajan ve muhbirlere karşı yürütülecek mücadeleden geçer. Bu mücadele bir istek, arzu sorunu değil, devrimci mücadeleyi sürdürüp, sürdürmeme sorunudur. Partimizin bu alandaki kararlı ve şanlı mücadelesini, özellikle son 3.5 yıldır dostlar ve düşmanlar çok iyi bilmektedir.

Peki, Dev-Yol'un bu alanda ajanlara, muhbirlere, gericilere karşı tavrı nedir ? Neden bunu yazımızın konusu yaptık. Dev-Yol izlediği sol ve sağ kitle çizgisi nedeniyle kitle desteğini önemli ölçüde kayıp etti. 12 Eylül'den sonra baskıların yoğunlaşması ve yeterli kitle desteğine sahip olmamasından dolayı, bu alandaki gücünü çekti. Bir süreden beri Dev-Yol tekrar bu alanda faaliyet sürdürmektedir. Okuyucu soracaktır, acaba eski hatalarını düzelterek mi ? Hayır ! Çünkü, Dev-Yol'un bu alanda izlediği kitle kuyrukçusu çizgi, gericilere destek düzeyine çıkmıştır.

12 Eylül öncesi kesinlikle mangalda kül bırakmayan, hatta silahların namlularını düşman yerine, birbirlerine çevirmeyi çizgi haline getiren bir dizi oportünist, revizyonist teşkilat, 12 Eylül'den sonra baskıların yoğunlaşmasıyla, izledikleri yanlış siyasetlerinin sonucu olarak, ya mücadeleyi tatil ettiler, ya da alanı terk ettiler. Partimiz tüm baskılara, yoğun operasyonlara rağmen, en zor şartlarda, kitlelerle omuz omuza mücadelesini sürdürdü. Yalnız sözleriyle değil, pratiği ilede bunu ispatladı. Partimizin bu kararlı mücadelesi sonucu, bu alanda kitlenin en ileri kesimiyle saflarını sıklaştırdı, kitlenin geniş desteğini aldı. Partimiz şanlı mücadelesi ve geniş kitlelerin desteği ile bu alanda ajan, muhbir ve gericilerin faaliyetlerini sürekli sınırlandırdı, bunlar üzerinde her geçen gün daha da güçlenen bir denetim kurdu. Tabii ki, gerici, muhbir unsurlar bu durumdan hoşnut değillerdir. Ama, Partimizin korkusundan açıktan seslerini çıkaramamaktadırlar. Dev-Yol'un alana gelmesiyle bu unsurlar yavaştan yavaştan homurdanmaya başladılar. Dev-Yol; yazımızdaki kıstaslar temelinde yaptığımız yargılamalara karşı çıkarak; "Sessiz durun, siz ajan öldürdükçe düşman sizin nerede olduğunuzu bilir", "gericileri, muhbirleri dövmek işkencedir, komünistler işkenceye karşıdır", "filan kişi ihbarcı, filan kişi gerici değildir" şeklindeki propagandası, gericilerin yanına giderek "biz seni gerici veya ihbarcı görmüyoruz" şeklindeki dalkavuklukla birleşmektedir. Dev-Yol gericilere destek olan ve karşı [illegible] ekmeğine yağ süren bu pro[illegible]yla

Dev[illegible]

TKP/ML Partizanları ile Faşist Türk Ordusu Arasında Çıkan Bir Çatışma ve Onun Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Buzlutepe (Kakber) köyünde, 11 Ocak 1984 tarihinde saat 7.00 sıralarında, o anda köyden geçmekte olan savaşçılarımız ile devriye gezen Ovacık Karaoğlan karakolu askerleri arasında bir çatışma çıktı.

Aranan bir kişiyi yakalamak amacıyla köye gelen faşist Türk ordusunun erleri, tesadüfen savaşçılarımızla karşılaştı. Askerler önce rastgele ateş etmeye başladılar. Savaşçılarımız gayet soğukkanlı bir şekilde, önce kısa bir karşılıkla askerleri taradılar. Savaşçılarımızın açtığı ateş sonucu faşist Türk ordusunun erleri kaçarak kendilerini ağaçların arkasına zor attılar. Yöreyi iyi bilen savaşçılarımız, önemli stratejik mevzileri tutarak, askerlerin sipere yattıkları yeri ateşlemeye devam ettiler.

Çatışma iki saatten fazla sürdü. Çatışma boyunca, savaşçılarımız hakim sınıf uşaklarına "teslim ol" çağrısında bulundular. Savaşçılarımızın yaptığı bu çağrıya bazı askerler olumlu yanıt verirken, bir bölüm asker ise "bize karışmayacaklarını", "kendilerinin çekip gideceğini" ama "bizimde çekip gitmemizi" istediler. Ancak bu isteği kabul etmeyen gerillalarımız, yeniden siperleri ateşlemeye başladılar. Yine bu arada savaşçılarımız şöyle haykırıyordu. "Amacımız askerleri öldürmek değil. Hedefimiz komutanımız ve bazı pırpırlı elemanlarınızdır."

Çatışma süresi boyunca, faşist ordu erleri, korkularından başını bile kaldıramaz olurken, savaşçılarımız militan bir kararlılık ve disiplin içerisinde "YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TİKKO !", "KAHROLSUN KAMPRODAR PATRON AĞA DEVLETİ !", "KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !", "YAŞASIN HALK SAVAŞI !" vb. gibi sloganları var güçleriyle haykırdılar.

Zamanın fazla ilerlemesi ve yeterli bir denetimin sağlanamamasından dolayı, gerillalarımız hiçbir kayıp vermeden düzenli bir şekilde geri çekildiler. Geri çekilme sırasında da, savaşçılarımız AHMET MUHARREM ÇİÇEK yoldaş üzerine söylenen "BAS GERİLLAM BAS TETİĞE !" marşını söylediler.

Bizleri korkaklıkla suçlayan faşist köpekler, silahlarımızın sesi ve Partimizin ve Ordumuzun şiarlarından neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Gerillalarımız saat 10.00'a doğru olay mahallinden çekildikleri halde, faşist ordu mensupları siperlerinden ancak saat 12.00'de çıkabildiler. Ama, O'da nasıl ? (!!!)

Köylüler askerlerin yanlarına gidip, onlar gittiler, artık kalkın eve gidelim demelerine rağmen, korkularından siperlerinden çıkamıyorlardı. Köylülerin önemli ısrarları sonucu, yoldaşlarımızın gittiklerinden iyice emin olunca, sonunda gelmeyi kabul ettiler. Ama o da ancak köylülerin oluşturduğu çemberin ortasında köye girmek koşuluyla.

Bu şekilde köye giren ve savaşçılarımızın gittiklerinden iyice emin olan faşist ordu mensupları, "aslanın olmadığı yerde, kedi cirit atar" misali, meydanı boş buldular ki, sağa sola rastgele ateş etmeye başladılar. Çatışmanın ilk başladığı anda, heyacanından elindeki telsizini suya düşüren ve bozan komutanın söylediğine göre bir erde yaralı imiş.

Karşılaştıkları bu olayla neye uğradıklarını şaşıran faşist köpekler, bu defada köylülere hakeret etmeye başladılar. Tabi alışmışlardı kurdukları kahpe tuzaklarında yoldaşlarımızı ve devrimcileri katletmeye. Ama biz kahpe tuzakları ve yüzleri aşan sayılarına rağmen ALİ KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ yoldaşlar örneğinde de olduğu gibi, Partimizin sloganlarını haykırmaktan geri durmadık.

Bu olay üzerine deliye dönen hakim sınıflar, 12.1.1984 tarihinden itibaren Ovacık'ın; Eğripınar, Tapulu, Burnak, Kızık, Tetuşağı, Hülükuşağı, Buzlutepe, Çalbaşı, Söğütlü, Cevizlidere, Hanuşağı, Karataş vb. ile Hozat'ın; Zogar Lolan Taneri, Tagar, Samoşi, Ağveren, Koskozluca, Kori ve civarlarına yaklaşık 40 cemse ve 500'e yakın gücüyle yoğun bir operasyon düzenlediler. Yapılan bu operasyonun öncekilerden farklı yönü ise, daha planlı hareket etmeleriydi. Hozat ve Ovacık'ta savaşçılarımızın barındıklarını zannettikleri köyleri: sinsi bir şekilde iki yönden abluka'ya alıp baskın düzenliyorlardı.

Operasyonu yöneten faşist albay, köylülere azgınca baskı yapabilmek için yalan uydurmada hiç gecikmedi. Güya çıkan çatışmada savaşçılarımızdan iki kişi yaralanmış ve köylere kaçmıştı. Böylesine kuyruklu yalanlarını hemen her köyde söyleyen faşist köpekler, savaşçılarımızın Kızık köyüne kaçtıkları ve burada barındıkları iddiasıyla emekçi bir kadını dövmekten geri kalmadılar. Köylülerin ahır ve meralerinin hepsini aradılar.

* Yine Burnak köyünde savaşçılarımızın nereye gittiğini sordukları bir davar çobanı, olumsuz yanıt vermesi sonucu dövdüler ve birinide gözaltına aldılar.

* Hanuşağı köyünde ise bir bakkalın kapısını kırmak istediler, ama ev sahibinin müdahalesi sonucu vaz geçtiler.

* Cevizlidere köyünde ise üç kişiyi bu ve benzeri nedenlerden dolayı dövdüler.

* Olayın meydana geldiği köylüleri ise dayak atıp adi adi küfürler ettiler. Bazı köylüleri üç gün süreli yanlarında gezdirdiler. Yine bir bölümünüde gözaltına alarak, Tunceli/Sğenk işkence merkezine gönderdiler.

* Çakperi köylülerine ise kar içerisinde yat kalk talimi yaptırdılar.

* 16-17.1.1984 tarihinde Kızık köyünde bir kadının doğum hastası olması üzerine, bu amaçla köye gelen hemşireyi takip ederek, bu hemşirenin çatışmada yaralanan kişiyi tedavi etmek için buraya geldiği bahanesiyle, Kızık köyü basıldı. Daha yeni dünyaya gelen bu yavru, anasının yüzünü bile doğru dürüst görmeden, faşist ordu elemanlarını gördü. Hemşirenin doğum için geldim demesi sonucu, çocuğun kaç günlük olduğu soruldu ve tartılmak istendi. Yine faşist köpekler kendilerini karşılamaya gelmeyen köylüleri toplayarak karın üzerinde yatırdı[illegible] hay-

Bas Gerillam Bas Tetiğe Biraz Daha İleriye ...!

van gibi bağırmalarını istediler. Yapılan baskı sonunda, köylüler onların istekleri doğrultusunda hareket ettiler.

* Yine aynı gün, bir tutuklama bahanesiyle köy halkına eziyet eden faşist köpekler, kendileriyle fazla uğraşan iki köpeği tarayarak öldürdüler.

Operasyonun devam ettiği günlerde, savaşçılarımız 19.1.1984 tarihinde Ovacık polis karakoluna bir saatli bomba yerleştirdiler. Bomba'nın saat 8.30'da patlaması, hakim sınıfları çileden çıkarırken, halkta bir sevgi ve güven yaratmıştı. Bombanın patlaması sonucu, Tunceli il merkezinden MİT ve polis güçleri Ovacık'a takviye eden hakim sınıflar, Ovacık'tan çıkışı yasaklayarak rastgele arama yaptılar. Yapılan aramalar sonunda, olayla hiç ilgisi olmayan kişiler göz altına alındı ve işkence gördüler.

Ağır kış şartlarına rağmen, eylemi başarılı bir biçimde gerçekleştiren gerillalarımız, hiç bir kayıp vermeden üstlerine dönerken, düşman ordusu içine düştüğü çaresizlik ve acizliğin sonucu, halkın gözünde rezil oldu. Açlık, susuzluk ve başarısızlıklarından dolayıda kendi içlerinde moral bozukluğuna uğrayarak iyice çöktüler. Bazı askerler gönülsüzlüklerini açıkça dile getiriyorlardı. Altlar üste karşı hoşnutsuzluğunu dile getiriyordu. Askerler ise bizleri kastederek "onlar bizi hedef alınıyorlar, komutanlarımızı hedef alıyorlar" diyorlardı. Bizlerin amacının ciddiyetini iyice farketmiş olacaklar ki, komutanlar operasyon süresince rütbeli vaziyette dolaşmadılar. Güya böylece kendilerini gizlediler.

Operasyon boyunca faşist ordu komutanları her gittikleri yerde "şuna yanıyoruz ki, biz onlara teslim olun diyeceğimize, onlar bize teslim olun diyorlar", "aslında doğrusunu söylemek gerekirse, çatışmada onlar bizden üstündüler", "hele o söyledikleri marşlar", "birde baktık geyik gibi ortadan kaybolup gittiler" vb. vb. gibi şeylerle aslında savaşçılarımızın tavırlarından ne denli etkilendiklerini ve korktuklarını dile getiriyorlardı.

Yukarıda kısada olsa ele alıp anlatmaya çalıştığımız bu olaylar, bazı gerçekleri sanırız iyice açığa çıkarmaktadır. ALİ KARADAĞ, MURAT DİRİ ve AZİZ SÜER yoldaşların alçakça katledilmesinden sonra, "son kıvrımlarında ele geçirildiğinden" bahseden boyalı basının iddiasının ne kadar gerçek dışı olduğuda açığa çıkıyordu. Yine bu olay, düşmanın tüm saldırı ve iğrençliğine rağmen, halkın arasında bir balık misali hareket edebilen Partimiz, komünist inanç ve kararlılığın neleri başarmaya muktedir olduğunu dosta ve düşmana duyurmaktaydı.

Şunu çok iyi bilmek gerekir ki, ne emperyalistler ve sosyal emperyalistler ve ne de onların uşakları Partimizin bu şanlı mücadelesini yok edemediler ve edemeyeceklerdir.

Dersim Haber Bürosu.

birlik, cephe...

Baştarafı Syf: 20'de

ya çıktı ki, bu platformu TİP, TSİP, "TKP", TKSP ve TKEP'in ortaklaşa görüşleri doğrultusunda hazırlamış. Tabi durum böyle olunca "cephe"ciler bile TKEP'i eleştirmek zorunda kaldılar. Bu işe en fazla üzülende Acil oldu herhalde, çünkü birleşebilmek için epeyce flört yaptığı TKEP'i kaybediyordu. TKEP gönlünü bu defada "TKP"ye kaptırmış, ona iltihak etmeyi düşünüyordu.

Zaten gelişmeler bu yönde açıkça ortada. Bugün TKEP kendi içinde "TKP"ye şimdi mi geçelim, yoksa biraz daha mı bekleyelim'in tartışmasını yapmaktadır.

Böylesine çeşitlilik içeren toplantı, hemen hiç bir sonuca varmadan dağılmak zorunda kaldı. Biz daha başından bu toplantıdan birşey çıkmaz dediğimizde, bize kızanlar oldu ve birlik istememekle suçlandık. Ama unutulan birşey vardı ki, o da sınıf mücadelesinin istek ve iyi niyetle yürütülmeyeceği idi. Objektif durum yerine, kendi isteklerini geçirmek isteyenlerin sonu hep hüsran olacaktır. Bu iyi kavransın. Ve bu toplantının sonucuda yine bizi doğruladı. Üzerinde tartışılan noktalarda bir sonuca varılamadığı için aynı şeyler bir sonraki toplantıya ertelendi. Bakalım önümüzdeki toplantının sonucu ne olacak.

Yazımızın sonuna yaklaşırken, sorunları şöyle bir toparlayacak olursak: "FKBDC"sinin durumunun hiçte iç açıcı olmadığını rahatlıkla görebiliriz. "FKBDC"sinin sonu fiyaskodur. Ülke gerçeklerinden uzak, ayakları havada olan böyle bir yapılanmayı, faşizme karşı savaşım aracı olarak göstermek ve bu yanlış şeyi devam ettirmeye çalışmak, bizce hiçte doğru bir tavır değildir. "Cephe"cilerin gelinen bu aşamadan sonra, halen daha bu koalisyona "cephe" demeleri, aslında kendi kendilerini avutmaktan başka birşey değildir. Bu örgütler içinde bulundukları durumları doğru bir şekilde tahlil etmek yerine, halen daha yanlışlarda diretmektedirler. Oysa biz, devrimci demokrat kamuoyu ve halkımız "Cephe"cilerden açık yürekli ve samimi bir şekilde özeleştiri yapmalarını bekliyoruz.

—BİTTİ—

(1)— TKP/ML II. MK. 3. toplantı raporu. Syf: 116)
(2)— İ.K. Seçme Yazılar Syf: 405-406
(3)— İ.K. Seçme Yazılar Syf: 277-278
(4)— İ.K. Seçme Yazılar Syf: 405-406

TİKKO Gerillaları Bir Halk Düşmanını Daha Cezalandırdı

Kurulduğu günden bu yana, düşmana karşı amansız bir mücadele yürüten Partimiz TKP/ML bu şanlı mücadelede dönem dönem ağır yaralar aldı ve yüze yakın önder, kadro üye ve sempatizanını yitirdi. Aldığı yaralara rağmen, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde en ufak bir yılgınlığa düşmeden mücadelesine devam eden Partimiz, yine düşmana karşı tavizsiz olduğunu gösterdi.

12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte artan baskı koşullarında, Partimizde dahil olmak üzere bütün devrimci siyasetler darbe yediler. Devrimci hareketin aldığı geçici yenilgi ve düşmanın kazandığı geçici zafer, birçok kötü niyetli kişilerin gerçek kimliğini ortaya koydu. Devrimci otoritenin güçlü olduğu dönemlerde köşeye büzülenler ve dalkavukça devrimci geçinenler veya öyle görünmeye çalışanlar bu dönemde iyice açığa çıktılar.

Halkımızın deyimiyle "geniş günün 'dostu" olan bu unsurlar, bugün birşeyle uğraşmamaları bir yana, işi daha ileri boyutlara vardırarak, devrimcileri ihbarlamakta ve onları yakalamak için kendini para karşılığında düşmana satmaktadırlar. Böylesi niteliksiz unsurlara karşı amansız mücadele yürüten Partimiz, sadece 12 Eylül'den bu yana Dersim'de 20'ye yakın ajan ve muhbiri cezalandırdı. Yine birçoğuna uyarıda bulundu ve bu işten vazgeçmelerini önerdi.

İşte bu niteliksiz unsurlardan birisi de "Cemal Ağa" olarak tanınan Cemal ERTÜRK'tür. Cemal Ağa; Hıran aşiretinden "meşhur" Hasan Ağa denilen kişinin oğludur. Hasan Ağa'da 38 Dersim katliamında devlete köpek sadakatiyle uşaklık yapmıştır. Babasının ağalığını olduğu gibi, ajanlığını sürdürmede de ısrarlı olan Cemal Ağa denilen bu unsur, bir dönemler encümen azalığı yapmıştır.Devrimci otoritenin güçlü olduğu 12 Eylül öncesi dönemde, HK'lı olarak geçinen Cemal Ağa'nın 12 Eylül sonrası ihbarcı niteliği devrimciler tarafından görülmüş ve uyarılmıştır. Cemal Ağa bu defada PKK'cı olduğunu söyleyerek, kendisini kurtarmaya çalışmıştır.

1980 yılından bu yana kendisi defalarca uyarılmasına rağmen, faşist cuntaya uşaklıkta herşeyi mübah gören bu adi yaratığın işlediği suçların bazıları şunlardır:

1)— 1980'de Hava İndirme Tugayının yaptığı operasyonlarda yörede halen daha silahlı grupların olduğunun ihbarını yapmak ve somut hedefler göstermek;

2)— 1981'deki operasyonda Parti taraftarı yoldaşlarımızın kaldıkları yerleri ihbar ederek yakalanmalarına neden olmak ;

3)— Genel operasyonlarda işkence merkezi olarak kullanılan Mazgirt Germisi'deki okulda yakalanan devrimciler hakkında bilgi vermek;

4)— PKK taraftarı bir devrimcinin üzerine ifade vererek bu devrimcinin hem uzun süre işkence görmesine, hem de sonuçta 11 yıl ceza almasına neden olmak;

5)— HK taraftarı devrimcileri ihbarlamak;

6)— Bu ihbarları sonucu devletten 30 bin lira para almak;

7)— Kendisi ajanlık yaptığı gibi, aynı zamanda kendine bağlı ajanlar kolunda oluşturmaya çalışıyordu. Bu doğrultuda kendi aşiretinden geri nitelikteki unsurlarla 4 defa toplantı düzenlemiştir. (Bu unsurlarda Partimizce bilinmektedir.) Bu niteliksiz insanlar en sonda Kasım 1983'te bir toplantı daha düzenlemişlerdi.

8)— Yakalanan devrimcilerin ailelerinden, halktan insanlardan kurtarıcı pozuna bürünerek para koparmak;

9)— 1982 yılında Tunceli alayına giderek, can güvenliğinin olmadığı gerekçesiyle büyük bir silah istemek; (silahın kendisine verilip verilmediğini kesin bilmiyoruz.)

10)— Önceleri defalarca konuşulup uyarılan bu unsurla, en son 1980'de yeniden konuşulmuştu. Ama buna rağmen faaliyetlerine devam etti. Sonradan kendi isteği üzerine yeniden konuşulan bu unsur, samimi davranmamış, yoldaşlarımızı oyalayıp, yakalatmaya çalışmıştır. Yoldaşlarımız durumu farkedip evi terkettikten sonra da, yoldaşlarımızın ancak eşkalini tarif edebilmiştir.

11)— Bu son konuşma bahanesi ile yaptıklarından sonra, Partimiz tarafından teşhir edilen bu unsur, bu teşhiri önleyebilmek amacıyla Partimiz taraftarlarına baskı yaparak, kendisinin lehinde propaganda yapmalarını istemiştir.

Cemal Ağa, yukarıda sıraladığımız suçlarından dolayı, Partimiz tarafından ölüm cezasına çarptırılmış ve karar 30-12-1983 tarihinde saat 6 sularında TİKKO gerillaları tarafından yerine getirilmiştir.

Bu vesileyle burada ihbarcılara bir kez daha sesleniyoruz. Bu devlete uşaklıktan vazgeçin, üç-beş kuruş paraya kendinizi satmayın, dürüst ve namuslu bir insan olmaya çalışın. Unutmayın ki, bugünler hep böyle gitmeyecek, iyi ve güzel günler bizden yanadır. Sizi ne aldığınız üç-beş kuruş para, ne de cunta kurtarır. Devlete uşaklıktan vazgeçin, Partimize teslim olarak yaptıklarınız hakkında hesap verin. Yoksa sizlerinde sonunuzun Cemal Ağa, Bakıl Ağa vb. gibi olacağından hiç kuşkunuz olmasın.

1 Nolu Gerilla Bölgesi
TKP/ML ..... Mıntıka Organı

dev-yol...

Başlarafı Syf: 5'de

taban kazanma çabası içindedir. Bugün bu alanda barınması bile önemli ölçüde, Partimizin yıllardır ajan, muhbir ve gericilere karşı yürüttüğü amansız ve kararlı mücadelesinin sonucu olduğunu görmek istemeyen Dev-Yol'cuları gericilere destek tavırlarından vazgeçmeye çağırıyoruz. Yazımızın amacında, Dev-Yol'un muhbir ve gericilere karşı mücadeleyi zayıflatmaması için bir uyarıdır. Eğer Dev-Yol'cular bu tavırlarından vazgeçmezlerse, gericilere destek faaliyetlerine devam ederlerse, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına bunu tek tek örnekleriyle açıklayacağız. Çünkü gerici unsurlar Dev-Yol'u kullanarak karşı-devrimci çalışma sürdürmektedirler. Karşı-devrimin, devrimci mücadeleye karşı alanımızda en etkili araçlarından biri olan ajan-muhbir şebekesine karşı kayda değer bir mücadelesi olmayan Dev-Yol'u ve diğer halk güçlerini faşist cuntaya ve onun uzantılarına karşı devrimci otoriteyi daha da güçlendirme temelinde bölgemizde birliğe çağırıyoruz.

1 Nolu Gerilla Bölgesi
Bölge Komitesi
Ocak 1961

Okuyucu Mektupları

Faşist cuntanın saldırıları devam ediyor

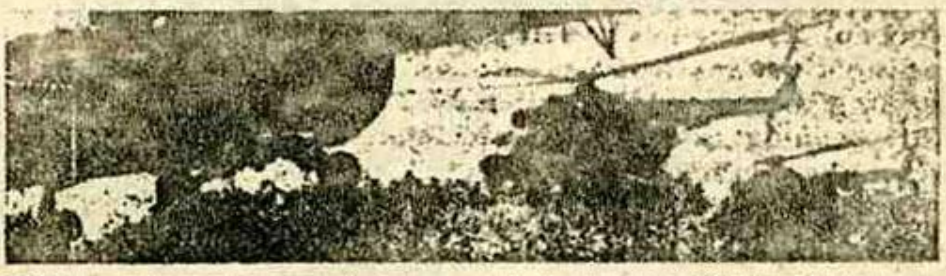

Dersim'in Hozat ilçesine bağlı .... köyümüzü geceleyin kuşatan faşist ordu birliği, sabaha kadar köyün etrafında pusuda beklemiş. Ancak sabahın saat 6-7'sinde köylülere görünmüşler. Korkularından köye girmeyen ve köyün dışında pusuda bekleyen faşist köpekler köylülere seslenerek tümünün araziye gelmesini emrettiler. Köyün dışında araziye topladıkları köylülerimize yapmadıkları kalmadı. Daha sonra ise her köpek önüne bir köylümüzü siper eder vaziyette köye girdiler. Arama adı altında evler, samanlıklar ve ahırlar darma dağın edildi. Faşist köpeklerin bu yaptıklarından bizle birlikte hayvanlarda nasibini aldı. Saat 12'ye kadar hayvanlar dışarıya bırakılmadılar. 75 yaşındaki amcalarımızı söverek, dayağa çektiler. Yine analarımızı ve bacılarımızı ayrı ayrı sorguya çektiler. Bize "anarşistler size herhangi bir sarkıntılık yaptı mı, sizleri muayene ettireceğiz" diye hakaretlerde bulundular. Yine amcalarımıza küfür edip, baskı yaparak, "siz anarşistlere yardım yapıyorsunuz, onları barındırıyorsunuz. Üstelik kadınlarınızın, kızlarınızın üzüne geçiyorlar, ama siz yinede bize haber vermiyorsunuz" dediler. Daha sonra köyümüzden iki genci çantalarını sırtlatarak koştura koştura götürdüler. Bu iki kişiyi bir hafta içerde tutup, çeşitli işkenceler yapmışlar. Bunlardan bir şey anlayamamış olacaklar ki, daha sonra bıraktılar. Bize yapılanların hemen hemen aynısını yakın köylülerimizede yaptıklarını daha sonradan öğrendik. Bildiklerimiz bu kadar, kızıl selamlar.

Hiçbir güç Partimizi yenemeyecektir. Biz ezilenlerin yürüttüğü bu haklı mücadele birgün mutlaka zaferle sonuçlanacaktır, bu böyle bilinе...

Dersim'in Hozat ilçesi .... köyünden bir grup İKK okuyucusu bacı.

Komprador patron-ağa devletinin koruyucusu faşist ordunun köylere yönelik zulüm uygulamaları devam ediyor.

Adına operasyon denilen arama ve baskı uygulamalarından biride .... köyünde ... tarihinde meydana geldi. Bu baskın, resmi faşist güçlerin gece saat 02'de köy etrafında pusuda bekleyerek ve köyü ablukaya alarak sabahı beklemesiyle başladı. Etraf aydınlanınca köye girmeyi planlayan 118 asker sayısına sahip faşistler, ne yazık ki her zamanki gibi korkuyu her an içlerinde hissettiklerinden dolayı, köye ilk planda giremediler. Köyün uzağında durarak köylüleri çağırdılar. Yanlarına getirdikleri köylüleri —kadın erkek demeden— ellerini başları üzerine koymaları emredilerek sıra haline soktular ve o şekilde ancak köye girildi. Devrimcilerin köyde olduklarını, bunların nereye gittiğini sorarak köylülere dayak ve silah dipçikleriyle dayak atılarak "sorgulama" yapıldı. 50 yaşındaki bir amcanın elinin başının üzerinde olmadığını gören faşistler, silah dipçiği ile gelişigüzel dövmüş ve galiz küfürler ederek insanlık onurunu rencide ederek hakaretlerde bulunmuşlardır. Köydeki gelin, kız ve anaları götürüp sıraya koymuşlar ve adi küfürlerle devrimcilerin nerede olduklarını ve nereye gittiklerini sormayı meşhur "sorgularıyla" sürdürmüşlerdir. Bütün evleri aramış ve ev eşyalarını "alt-üst" ederek çarçur etmişlerdir. Samanlıklar ve tüm köy aralıklarını arayıp sonuçta elleri boş çıkınca çılgına dönen faşist güçler, köy gençlerinden 2'sini alıp kendi çantalarını taşıttılar ve başka çevre köylerine gittiler. Gittikleri bu köylerde de aynı baskı ve uygulamaları sürdürdüler. 40 yaşındaki bir köylüye çeşitli hakaretlerde bulunarak "merkeze" götürdüler. Ayrıca çantalarını taşıyan gençleri de alarak "İfadeniz var" adıyla ilçeye götürmüşlerdir. İki gün yiyecek hiç bir şey vermeyen işkenceci şefler, çeşitli işkenceleri uygulamışlardır. Bu içeri düşen gençlerden biri bu uygulamayı şöyle anlatıyor. "Beni boş bir hücreye attılar. Ellerimi ayaklarımı zincirle bağlayıp ranzaya birleştirdiler. Sonumun kötü olacağını, "teröristlere yardım" ettiğimi söyleyerek Tunceli'de görüşeceklerini söylediler. Ayrıca yine bu baskılardan topladıkları köylülerden (yaşlıları içerde vardı. İki gün Hozat'ta kaldıktan sonra, Tunceli'ye meşhur işkence merkezleri olan Sğenk'e (eski Ziraat okulu) götürdüler.Eziyetlere orada devam ettiler, birşey elde edemeyince sonunda yalvarmaya başladılar: "Bize yardım edin, evinize gelirlerse yiyecek verin, ama gelip bize haber verin, nereye, hangi yöne gittiklerini gelip bize haber verin yeter. Başka birşey istemiyoruz" diyerek açıkca ihbarcılık teklif ettiler. Üç günde orada kaldıktan sonra bırakmak zorunda kaldılar."

Yukarıda sadece bir baskı örneğini aktardık. Bu tür "operasyon"lar yeni değildir. Her gün karşılaşılan olaylar biçimini almıştır. Halkımız bu uygulamalardan geçerek somut gerçeği gözüyle görüyor ve kini her defasında biliniyor. Halkımızın gözbebeği devrimciler bu mücadele deryasında "suda balık" olarak, halk denizinde her türlü zorluğa ve ihanete rağmen başeğmez uğraşlarıyla köylü kitlelerinin ayrılmaz bir parçasıdırlar. Bu böyle sürdükçe hiçbir güç bu mücadele ateşini söndüremeyecektir.

Çünkü Partimiz TKP/ML bu sıcak mücadele içinde, ML'me olan sarsılmaz inancıyla yürüyüşe devam ediyor.

Bunun içindir ki, işçiler, köylüler ve gençlik Partisine olan güvenini her gün daha da pekiştiriyor.

Bunun içindir ki halkımız devrimcileri gözbebeği gibi koruyor ve bağrına basıyor.

Bunun içindir ki 60'lık nineleriniz köylerini haince kuşatan düşman çemberinden ustaca sıyrılan savaşçılar için oruç tutup, niyaz dağıtmaktadırlar.

Dersim Hozat'ın[illegible] bir devrimci...

Bir esir kampından farklı olmayan 'Aktuğla' fabrikasında durum

Ülkemizin belli başlı sanayi bölgelerinden biri olan Adana'da bir esir çalıştırma kampından farksız olan Aktuğla işçilerinin çektikleri ızdırap ve çileyi gazetemiz İKK aracılığıyla kamuoyuna duyurmak istiyorum. Hiç kimse onların çektiklerini ve içinde bulundukları kötü koşulları onlar kadar bilmez, anlayamaz ve anlatamaz.

Musa Akar isimli kan emici zalime ait olan bu fabrikada (Adana tuğla fabrikasıda bu köpeğin) 3 çavuş, 1 elci, 18 usta olmak üzere toplam 70-80 kişi çalışmaktadır. Burada çalışan işçilerin 25-30'u da kadın işçidir.

Bu iş yerinde işçiler sürekli toplu olarak işten çıkarılır ve yeniden işçi alınır. Şu anda çalışan işçilerin hemen hepsi 7.8.1983 tarihinde işe alınmışlardır. Patron toplu olarak işten çıkarma ve yerine yeniden işçi alma yöntemiyle; birincisi; işçileri sigortalı yapmamış oluyor. İkincisi; yeni işçi işe aldığı için asgari ücretle almakta ve ücretlerini artırmamakta. Üçüncüsü; kıdem tazminatını "hak etmemiş" saymakta. Dördüncüsü; işçilerin örgütlenmesi için fırsat vermemiş olmakta. Beşincisi; işçilere göz dağı verip istediği zaman işten çıkarma tehdidiyle dilediği ücretle çalıştırmaktadır vs. vs.

Bu iş yerinde çalışan işçilerin hiçbir sosyal hakkı yoktur. Ne sigortası, ne sendikası, ne Cumartesi-Pazar tatili, ne de bir başka sosyal hakkı. Bayram tatilleri bile olmayan bu fabrikada, yalnız çalıştığın gün için harcadığın emeğinin çok az bir miktarını ücret olarak alabilmektesin. Bu iş yerinde günlük olarak erkek işçiler 700 TL. kadın işçilerde 480 TL ücret almaktadırlar. Ayrıca erkek işçilere öğlenleri yemek verildiği halde, kadınlara verilmemektedir. Kadın işçiler yemeklerini beraberlerinde fabrikaya getiriyorlar. Bu uygulamalar bile TC. anayasasında ki "kadın ve erkekler eşittir", "hakları güvence altına alınmıştır" vb. şeklindeki sözlerin bir aldatmacadan öte birşey olmadığını açıkca gözler önüne sermektedir.

Bu iş yerinde işçilerin sigortasız olduğunu söylemiştik. İşçiler sosyal sigortalar kurumuna şikayette bulunmalarına rağmen, sosyal sigortalar kurumu hiç bir müdahalede bulunmamıştır. Genel olarak ülkemizde, özel olarak da Adana'da birçok fabrikanın sigortasız işçi çalıştırdığını çalışma bakanlığıda bildiği halde, hiçbir müdahalede bulunulmamaktadır. Zaten devletten böyle birşey beklemiyoruzda, çünkü kimi kime şikayet ediyoruz ki....!

İşyerinde gerek sağlık önlemleri, gerekse işkazalarına karşı hiçbir önlem alınmamıştır. İş kazası geçiren işçiler, bir de üstelik hakaretlere uğramaktadır. Patron işçiye bilerek kaza yaptın demektedir. Eğer kaza geçiren işçinin durumu kötüyse işveren vekili kaza geçiren işçiye para verip doktora göndermekte, ve iyileştikten sonra ise işveren, işkazası için işçiye verdiği parayı ücretinden kesmektedir. Ayrıca işveren işçilerin günlük çalışmalarını bazen bordo'ya işlememekte ve işçiyi çalıştığı halde çalışmadı göstererek ücretini vermemektedir. İşçilerinin çoğunun bir ayda 3-5 günü böylece "çalışmadın" denilerek ücretinden kesilmektedir. İşçilerin aylıklarını aylarca vermedikleri de oluyor. Bu paralar aylarca işletildikten sonra, değeri düşmüş haliyle gecikmeli olarak verilmektedir.

Bu işyerinde işler çok ağır ve tozlu olduğu için, işçiler işten çıktıktan sonra işyerinde banyo yapabilmeleri için banyo ve tuvalet yapılmasını talep etmelerine rağman, patron hiçte kulak asmamaktadır. İşyerinde işçilere ait tuvalet yoktur. Kadın işçilerde aynı sorunlarla karşı karşıyadırlar. Patron ise "idare edin" diyerek işi geçiştirmek istemektedir.

İşçiler sanki fabrikada değilde bir esir kampında çalışıyormuş gibi muamele görmektedir bu fabrikada. Patron yetmiyormuş gibi, işçiler bir de çavuş ve elçilerin hakaretlerine maruz kalmaktadırlar. Bu kadar haksızlığa rağmen, işçiler yinede işsiz kalmamak, aç kalmamak için seslerini çıkarmayıp, bunlara "boyun eğmektedirler." Başka bir iş bulan bir işçi, birgün bile burada kalmıyor, kendisi ayrılıyor. (Gerçi böyle ayrılanların sayısı çok azdır. Çünkü iş bulmak çok zor). Birçok insan aç kalmamak için çağa çoluğuna bir parça ekmek götürmek için, genç emekçi kadınlarımız ve kızlarımız ise evlerinin geçim derdine katkıda bulunmak için kötü yollara düşmemek için bu kadar güç şartlarda çalışmak zorunda kalıyorlar.

İşveren şimdi de "1984'ün 5. ayına kadar benden para istemiyorsanız gelin çalışın, işine gelen çalışsın, çalışmayan gitsin" demektedir. İşçiler ise perişan ve bitkin bir durumdadır. Bir yandan aç gözlü doymak bilmeyen, hayvan iştahlı (aslında daha da kötüdür) kapitaliste bedava çalışmak, diğer yanda ise hiçte yabancı olmadıkları fabrikadan kapı dışarı olmak ve böylece açlıkla karşı karşıya gelmek.

Özellikle 12 Eylül açık askeri faşist diktatörlüğüyle beraber sermaye sınıfı baskı, sömürü ve zulmünü gittikçe katmerleştirdi. Emekçiler yıllardır uygulanan bu zulmü unutmadı ve unutmayacaktırda. Hiçbir şey insanın kendi sosyal deneyimi kadar kavratıcı ve eğitici olamaz. Bütün bu yapılanların hesabı mutlaka er veya geç sorulacaktır. Ama bu kendiliğinden değil, ancak proletarya Partisi TKP/ML önderliğinde olacaktır.

Adana'dan bir grup Aktuğla işçileri adına, İKK okuyucusu.....

"İlim irfan yuvaları" inşası kime dayanılarak yapılıyor ?

Komprador patron ağa devleti bir yıldan bu yana ilan ettiği okuma-yazma seferberliği şu anda pek yürümüyor. Faşist devlet bu yıl okulu olmayan veya ilk öğrenim binası olmayan bazı köylere okul yaptırmaya başladı. Önce taşı, kumu, çimentosu bizden (yani devletten) köylülerden ise bir hafta veya 15 gün çalışmalarını istedi. Okul inşaatları devam ederken, bütçe açıklarından vb. nedenlerden olmalıdır ki, bu seferde tüm masrafları köylülerden istemeye başladı. Bu duruma köylüler tepki gösterdiler. Mesela, bir köyde bu yıl yapılan okul için 60 000 TL parayı köylülerin vermesi gerektiğini söylemeye başladılar. Bu durumda 20 hanelik olan bu köyde hane başına 30 bin TL para düşmektedir. Bu konuda kaymakam ve yüzbaşı başkanlığında yeni okul yapılan köy muhtarlarıyla bir toplantı yapıldı. Muhtar-

ların bir kısmı "biz köyümüzü satsak bu kadar para yapmaz" dediler ve karşı koydular. Bunun üzerine kararlarını uygulamadan vaz geçtiler. Ancak, iki köyden (Ziyaret'ten 50 bin, Kedek'ten 75 bin TL aldılar.)

Yoksul Kürt köylülerinin yaşamı ise içler acısıdır. Bırakalım 30 bin TL. parayı vermesini, cebinde sigara parası olmayan emekçi köylülerin durumu herkesce bilinmektedir. Zaten geçimini bile zar zor sağlamaktadırlar. Bu durumda köylüler bu parayı nerde nasıl bulacaktı ? Bu faşist cuntayı hiç ilgilendirmiyor.

Yarın radyoda köye haber bültenlerinde falan köyün okulu yapıldı, köylüler gönüllü olarak şu kadar destekte bulundu denilirse hiç şaşmamak gerekir. Çünkü yalan bu düzenin en temel özelliklerinden biridir.

Ovacık'tan İKK okuyucusu
Bir grup köylü....

Fasist cunta orman köylülerini açlığa ve yoksulluğa terkediyor

Faşist cunta Ekim ayında çıkardığı bir yasa ile ormanları tamamen devletleştirdi. Daha önce ormanlardan olan gelirlerden bir kısmı köylülere ait olmasına rağmen, pratikte bu alanda faydalanan birkaç zorba unsurlardı. Veya bir bölümü faydalanırken özellikle yoksul kesim pay alamıyordu. Partimiz Dersim'deki faaliyetlerinden bütün alanlarda olmasa bile, birçok köyde bu sorunlara eğilerek bazı köylerde ormanları tüm köyün malı haline getirmişti. Daha evvelki uygulamada ormanı mütahitler satın alıyordu. Genellikle de ucuz bir miktar vererek köylileri sömürüyordu, götürdüğü odunun % 45'ini direk devlet alıyordu. % 65'ini ise mütahitler alıyordu. Buna rağmen büyük karlar yapılıyordu.

Orman kanunlarına göre, orman ürünlerini ancak köylüler alıp, satabiliyorlardı. Ancak gerçek durum böyle değildi. Mütahitler yine devreye giriyor, ve göstermelik belgeler çıkararak orman istikaklarının köylülerin üzerine yapıyor ve buyola kağıt üzerinde kanuni formalitelerle köylülerin üzerine yaparken, karı ve ticareti ise bir kaç mütahit yapıyordu.

Son zamanlarda mütahitler üzerindeki baskıda yoğunlaştı. Ovacık kaymakamı mütahitlerin odunlarını belli bir bölümüne kendilerinin tespit ettiği fiatlar üzerinde el koymaya çalıştı.

Orman köylüleri üzerindeki diğer baskılarda getirilen çeşitli sınırlamalardı. Bu sınırlamalar ise, hayvanların kışlık ihtiyacı için yaprak kesiminin yasaklanması. Odun kesimine (kendi yakacakları için) getirilen sınırlamalardır. Bu sınırlamalarla geçimleri tamamen hayvancılığa dayanan orman köylerinin tamamen yoksulluğa itilmesine, hatta aç kalmasına neden olabilecek sınırlamalardır. Çünkü orman köylülerinin geçimi büyük oranda hayvancılığa dayanmaktadır. Bu uygulamalarda faşist cuntanın ne derece köylü düşmanı olduğunu gösteriyor. Toprak ve tarım reformu üzerine yıllardan beri palavra atan ve halkı aldatan komprador burjuvazi ve diğer yandan da köylülerin elinde bulunan ormanları tamamen devletleştiriliyor. Toprak-tarım reformunu yıllardan beri çıkarmazken (ki bu düzen var oldukça, böyle bir yasanın göstermelik bazı uygulamalar hariç çıkarılması mümkün değildir) halka yönelik faşist kanunları bir çırpıda çıkarıyor. Faşist cuntanın bu uygulamalarına tüm köylüler karşı çıkmalı, ormanları yeniden bütünüyle köylülere devredilmesi için mücadele verilmelidir. Yoksa sessiz kalmamız durumunda, faşist devletin daha azgın saldırılarıyla yüz yüze kalacağımızı bilmeliyiz.

Dersim Ova[illegible]
İKK okuyucusu orman kö[illegible]

KORKAK OLAN KİM ? (3)

Amutka Karakolu "Basıldı"

26 Eylül'de yoldaşlarımızın ölümü ve onların ihbarcılarının cezalandırılması üzerine, gelecek seneye yapımı düşünülen karakol hemen (güya halka sağlık hizmeti getirecek sağlık ocağı karakola dönüştürüldü) "hizmete" girmiştir. Daha sonra sözüm ona "eğitim yuvası" okulun yapımına hız verilmiş ve orasıda karakola dönüştürülmüştür. Vali köylülerle alay edip "İşte size sütünüzü, yoğurdunuzu, koyun ve keçinizi değerlendireceğiniz fabrika" demiştir.

Daha önce bazı köyleri boşaltacaklarını söyleyen faşistler, malını, davarını satarak göç etmek isteyen halka, "biz buraya geldik, onun için kaçıyorsunuz" diyerek köylülerin gidişlerini engellemiş ve böylece kendi söylediklerini yalamaya başlamışlardır.

Hergün basılmak korkusuyla yaşayan karakoldaki faşist ordu mensupları, korkaklıklarını her zaman olduğu gibi bir kez daha açığa vurdular. 14 Aralık akşamı karakol yakınlarında gezinen yaban domuzlarını "anarşist" sanıp "basıldıklarını" sanan faşist ordu mensupları, içeriden dışarısını taramış ve yüzlerce mermi yakmışlardır. Bununla da yetinmeyip, telsizle Hozat alayından yardım istemişlerdir. Ancak açtıkları yaylım ateşinden bir tek "anarşist" bile vuramamışlardır (!)

Bu korkaklık ve beceriksizliklerini gizlemek için de halka "görüyorsunuz bir kararttı için ne kadar mermi yakıyoruz, kimse saat 17.00'den sonra dışarıda gezmesin yoksa vurabiliriz" demişlerdir. Bunlar korkaklıklarını gizlemede bile usta değiller. Halk olayı duyduğu her yerde gülmekte ve "dört ayaklı "anarşistler" Amutka Karakolunu basmış !" diye alay etmektedirler.

Bu, devletin faşist ordusunun, devrimcilerden ve halktan ne kadar korktuğunun bir göstergesidir. Kaldı ki, korkmakta haklılarda. Bu kadar zulme bu halkın sonuna kadar boyun eğmeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Devrimcilerin yedikleri darbelere rağmen, azim, kararlılık ve cesaretlerinden hiç bir şey kaybetmediklerinide iyi biliyorlar. Ve halkın onun Partisi TKP/ML ve Ordusu TİKKO'nun birgün kendi kapılarını çalacakları korkusu hergün rüyalarına girmekte. Evet, merakınızı giderelim, korkunun ecele faydası yoktur, kapınızı çalacağımız günler öyle uzak değildir. Bu böyle biline.

Hozat İKK muhabiri

Üreticilerle Röportajlar

(1)

İKK: Adınız Soyadınız?

Cevap: .....

İKK: Kaç yaşındasınız? Kaç çocuğunuz var? Okula gidiyorlar mı?

C: 42 yaşındayım. 7 çocuğum var, işte görüyorsun. Okula gidiyorlar, mezillik bir halde gidiyorlar.

İKK: Neden?

C: Göçebe olduğumuz için, öğretim sağlıklı olmuyor. Ayrıca faşistler tarafından bize köstek vuruluyor. Verilen öğretmenler köyün demokrat-ilerici olduğunu anlayınca çekip gitmektedirler. Çocuklar öğretmensizdirler. Ya da yeterli öğretmen verilmemektedir. Türkiye'nin bir çok yerinde belki gereksiz öğretmen var iken, bize verilmiyor.

İKK: Halk arasında size Şavak'lı denir. Sizce bu isim nereden gelmektedir.

C: Toplum halinde süri sahibi olduğumuz ve göçebe olduğumuz için bize Şavak'lı denir.

İKK: Gelir kaynağınız nedir?

C: Hayvancılık (koyun-keçi) ekseriyet koyunculuktur. 300'e yakın koyun var.

İKK: Yan geliriniz var mı?

C: Yeterli olmazsada ekilecek yer var, ancak yer darlığı nedeniyle ekemiyoruz. Bazen bir parça tarla, hayvan ve kendi ihtiyacım için ekiyorum. Bu yan gelirdir. Yine hayvan ürünü olan, yünü işleyerek halı dokuyoruz. Bu da önemli bir gelirdir. Ancak bu konuda bize hiç yardımcı olmadılar. Halbuki köylerimize halı atölyeleri kurulabilir. Bugün hiç yoksa 100'ü aşkın kadınımız bu konuda meslek sahibidir.

İKK: Yaşantınızdan memnunmusunuz?

C: Hayır, memnun değiliz. 6 ayı köyde, 6 ayı dağda geçiriyorum. Hayvancılıkla geçindiğimiz için, iyi mera gerekir. Onun için de dağlara, yaylalara çıkmak lazım. Ancak gerek devlet, gerekse ovalardaki köylüler bize engel oluyorlar. Devlet bize izini geç veriyor. Sıcakta malımız hastalanıyor. Zerik'e yakalanıyor. Mera paramızın yanında, her geçtiğimiz yerde bizden bir nevi haraç kesiliyor. Malımız para etmiyor. İçimizde çıkan bir kaç tüccar bizden alıp faşistlere satıyor. O dağlarda, taşlarda çoluk, çocuğumuzla çok eziliyoruz. Ancak kazandığımıza değmiyor. Hayvanlarımızın ürününü tüccar alıyor. Bu da düşük fiat. Bu konuda bize el uzatan olmadı. Hayvanlarımıza arpa ve saman zor alabiliyoruz. Ofis yöneticileri ile tüccarlar anlaşıyorlar. Arpayı fahiş fiatına bize satıyorlar. Tabi geleceğe mecburiyet karşısında malını tüccara veriyor. Devlet dairelerinden işler rüşvetle dönüyor. Ayrıca alevi olduğumuzdan dolayı, devrimcileri iyi gördüğümüzden dolayı, devlet bize baskı yapıyor. Kısacası hayatımızdan memnun değiliz.

İKK: Biliyorsunuz 12 Eylül 1980'de askeri cunta başa geldi. Üç yıl boyunca icraatı sürdü. Bunun hakkında düşüncenizi söylermisiniz?

C: Cunta başa gelince daha da ezildik. Devlet tarafı daha da güçlü olduğundan daha çok ezildik. Her bir yönünde hürriyetimiz kesilmiştir. Malımızı dahi serbestçe satamıyoruz. Cunta döneminde olmadık hakaretlere uğradık. Cunta bize değil, faşistlere yaradı.

İKK: Koyunculuk gelir kaynağınız olduğuna göre, karşılaştığınız sorunlar nelerdir?

C: Malımızın taban fiatı çok düşük, ya da belirsiz. Bundan dolayıda fazla mal biriktiremiyoruz. Önemli sorunlarımız yayla ve hayvan ihtiyacını bulamama zorluğuyla karşılaşmamızdır. Yukarıda da değinmiştim. Elazığ'daki ofis yöneticileri tüccarlarla işbirliği yaparak bizim daha fazla sömürülmemize sebep oluyorlar. Rüşvetle iş yapıyorlar. Malımızın kendi elimizle satacağımız kuruluşlar olmalı. Yoksa tüccar istediği fiata alabiliyor. Ayrıca hayvancılık dışında başka sorunlarımız var. Ancak yeri olmadığı için anlatamıyorum.

İKK: Peynir satışını kime yapıyorsunuz? Aracı, tefeci, tüccar ilemi, yoksa direk büyük şehirleremi oluyor?

C: Peynirimizi aracı tüccara veriyoruz. Bunlar içimizden çıkanlardır. Bunlar bizden alıp, daha büyük tüccarlara, faşistlere veriyorlar. Yöremizdeki tüccarlar: Hıdır Güngör, H. Hüseyin Koçaslan, Ali Gündoğdu, Karaman Aybar, Zeynel Çelebi, Karaman Akpolat, Nurettin Koçoğlu, Hasan Akpolat, Rıza Özcan. Bunlar yöremizde çadır açıp toplayanlardır. Ayrıca bunların işbirliği yaptığı büyük tüccarlar vardır. Mesela: Mehmet Karaaslan (Elazığ), Ahmet Dilek (Elazığ), Hüseyin Kaya (Elazığ), Abdullah Kaya ve Şavaklı Munzur (Elazığ).

İKK: Ameiya kaçtan veriyorsunuz?

C: Peynir fiatlarımız fazla değişmemektedir. Hayat şartlarına göre çok düşük kalıyor, peynirlerimiz 81'de 150, 82'de 200, 83'te 250 TL satıldı. Ayrıca Erzincan'da 300 TL oldu. Fiatların böyle düşük olmasının sebebinin bir tanesinde yerli tüccarların bir fiatta anlaşıp, bizi mecbur etmelerinden geliyor. Hatta yabancı tüccar fazla fiat verir diye engellenip dövülme bile oluyor.

İKK: Aracı kaçtan veriyor?

C: Tüccarlar sattığı fiatı kesinlikle doğru açıklamamaktadırlar. Ancak bazı açıklama ve sızıntılardan öğrendiğimiz kadarıyla 83'te 1000 TL'ye yakın bir fiatla başka tüccara devr etmişlerdir. Diğer tüccarın bu fiatın çok üstünden sattığı muhakkaktır.

İKK: Sizi bu durum tatmin ediyor mu?

C: Hayır, kesinlikle çok düşük kalıyor. Bir nevi bu insanlarda alay etmekti. Onların emeğiyle oynamaktır. Bize göre taban fiatı 83'te 300 TL olmalıydı. 84 için şunu diyebilirim: bir traktör saman 40 bin TL. Arpa kilosu 70 TL olduğuna göre, taban fiatı 500 TL olmalıdır. Yoksa Şavak daha fazla iflas edecektir. Hele hele son gelen ve gelecek zamları düşününce bu normal bir fiat olacaktır. Gün geçtikçe borçlanıyoruz. TC. Ziraat Bankasından aldığımız hayvan kredisiyle günbe gün gırtlağımıza kadar borçlanıp, devlet tarafından sömürülüyoruz.

İKK: Peynirin maliyeti size kaça mal oluyor?

C: Peynirin maliyetini düşünürsek, 83'te 300 TL olmalıydı ki, durumunuzu kurtarabileydik. Önümüzdeki sene 500 TL olmalı ki durumu kurtaralım. Şunu hemen belirteyim, halkı boğuntuya getirerek, peynir toplayan tüccarın "kurtaramıyoruz" demesine karşılık, şunu diyorum: bırakın bizleri, çadır açmayın. Herkes serbest fiatla satsın. Peynirimize mani olmayın!

İKK: Bildiğimiz kaderi ile her yaz köyünüzden uzak bir kaç ilçe öteye, dağlara gidip yayla kuruyorsunuz. Bunda önemli zorluklar karşınıza çıkıyor mu? Kaç tane engelle karşılaşıyorsunuz? Para olarak dönüşe kadar ne ödüyorsunuz?

C: Yukarıda bazı şeylere değindim. Normalde her hane 100 bin TL haraç veriyor diyebiliriz. Yayla sahibi köylüler, keçe ve malımızı götürüyorlar. Haksız yere. Gidip getirmeye çalışınca para alıyorlar. Bizi devlete şikayet ediyorlar. Örneğin, bizi Uskeğ ve Akkirek köyünde bizi şikayet ettiler. Yağmurlarda bizim çadırlarımız söküldü. İki defa askerler gelip söktü. Devlet bunu Şavak Aşiretinin konaklama yerinde yapmıştır. Söz konusu köylerin

burada hakkı yoktur. Gerek devrimci arkadaşların sayesinde ve gerekse dürüst köylülerin yardımıyla haraçtan bir an soluk alabiliyoruz. Eskidan daha fazla haraç vardı.

İKK: Bu sorun ve maliyetlerin size beklediğiniz kazancı getirmediği açık. Buna karşı bir örgütlenme girişiminiz oldu mu?

C: Herhangi bir girişimimiz olmadı. Bu haksızlıkları, sömürüyü düşünüyoruz. Ancak bir çözüm getiremedik. Devletin yaptığı bir şey yok. O da Ovacık'ın munzuru için standart mera paralarını fazlalaştırıyor ve sömürüyor. Güya ora köylerinin bütçelerine konacak, ancak o paralara devlet el koyuyor, sömürüyor.

İKK: Toplam olarak dağda ne kadar kalıyorsunuz?

C: Belirttiğim gibi, 6-6.5 ay kalıyoruz.

İKK: Cunta bir demokrasi oyunu sahneledi. Sizce bu demokrasi gerçek bir demokrasi midir?

C: Hayır, kendisini gizlemek için bu oyunu oynadı. Çünkü yine baskı var, devam ediyor. Bu nasıl demokrasi? Düşüncemizi bile açıklayamıyoruz. Bu nasıl demokrasi, bu nasıl geçme, hem yolan babo...

İKK: Seçimlerle bir parti (ANAP) başa gelip, hükümet kurdu. Hem partiler, hem de hükümet ülkemiz için neler getirebilirler? İyi şeyler yapacağına inanıyormusunuz?

C: Sömürmekten, zam getirmekten başka birşey getirmez. Masum vatandaşlarımızı cezaevlerine tıkmaktadır. Bu zulüm ve sömürüye karşı devletin hükümetine karşıyım.

İKK: Seçimlerde oyunuzu nasıl kullandınız?

C: Seçimlere katılmadım.

İKK: Seçime katılsaydınız hangi partiye oy verecektiniz?

C: Red oyu kullanacaktım, sebebi, halkımıza, milletimize getirilen zulme karşı ben red oyu kullanacaktım.

İKK: Devrim ve devrimciler hakkında ne düşünüyorsunuz?

C: Halkımız birlik ve dürüstlük içinde, beraberlik içinde olursa tabiiki devrim olabilir. Ve kendimde katılıyorum. Devrim gereklidir zalimlere karşı. Dürüst devrimcileri sevinçle karşılıyoruz. Bunları istiyorum. Herşeyi araştıran, hakikat için çalışanları istiyorum. Böylelerine canımı vermekte tereddüt etmem. Binbir türlü hata yapıp devrimci geçinenleri istemiyorum. Bu türlerine karşıyım.

İKK: Partimiz TKP/ML hakkında söyleyecek şeyiniz var mı?

C: Hiç bir diyeceğim yoktur. Onları destekliyor ve istiyorum. Şu ana kadar dürüstlüğünü gördüğüm için, fikir ve düşüncelerine katılıyorum.

İKK: Gazetemiz İşçi-Köylü (İKK) için belirtmek istediğiniz bir konu var mı?

C, Fazla bir bilgim yok. Ancak anlattıklarınıza göre, bu şartlarda böyle bir gazetenin çıkması iyi bir şey...

İKK: Son olarak söylemek istediğiniz birşey var mı?

C, Yukarıdaki sorularına az-çok cevap vermeye çalıştım. Bu kadar söyleyebildim.

İKK: Gazetemiz adına teşekkür ederim.

C, Bende teşekkür ederim.

9 Ocak 1984

(2)

İKK: Adınız Soyadınız?

Cevap: .....

İKK: Evlimisiniz?

C: Hayır.

İKK: Halk arasında size Şavak'lı denir bu isim sizce nereden geliyor?

C: Bir topluluk olarak göçebe hayatı yaşadığımızdan, sürekli hareket etme ve bir yerden diğer bir yere toplu olarak gitme anlamına gelen bir terimdir.

İKK, Gelir kaynağınız nedir?

C: Hayvancılık (koyun-keçi) 250 kadar baş hayvanınız var.

İKK: Yan geliriniz var mı?

C: Az, tarımla uğraşımız var (buğday-arpa) başkada bir yan gelirim yoktur.

İKK: Yaşantınızdan memnunmusunuz?

C: Yaşantımızdan memnun değiliz. Günümüzde ekonomik bunalım gitgide yükselmektedir. Bunun yükselmesine karşın, gelir kaynaklarımız değer kaybetmektedir. Bunun karşısında, ekonomide hasara uğramaktadır. Genel olarak söylersem; bu nedenlerden memnun değilim.

İKK: Biliyorsunuz 12 Eylül 1980'de askeri cunta başa geldi ve üç yıl onun icraatı sürdü. Bunun hakkında nasıl bir değerlendirme yapıyorsunuz?

C: Askeri cuntanın başa gelmesiyle birlikte, ülke içinde bir dengesizlik başlamış, halkın ekonomik taleplerine çözüm getirmediği gibi, üzerimizde yeni yeni tepkiler "bağış" maskesi altında bizden zorla para kesintisi yapıldı. Örneğin Türk Hava Kurumu (THK) tarafından basılan bağış kartları köyümüze gönderilip, almayanlara değişik taktiklerle aldırttılar. Köyümüze rastgele operasyonlar yapılıyor. Köylüden silah isteniyor, silah olmadığı halde.... Bu konuda silah yaratabilmeleri için, bizi her türlü zorluğa sevk ediyorlar. Bizzat köyde bizi korkutmak için sıradan iki üç kişiye işkence yapılmıştır.

İKK: Koyunculuk gelir kaynağınız olduğuna göre karşılaştığınız sorunlar nelerdir?

C: Önümüze çıkan sorunları iki bölümde ele alabiliriz. Birincisi; yaz mevsiminde yayla sorunu. İkincisi? kış mevsiminde hayvanları besleme sorunu...

—Elimizde bulunan hayvanlar serin havaya alışkındır. Randıman alabilmek için, Munzur dağlarına kadar gitmemiz gerekiyor. Bu dağlarda, belli köylerin denetimi altındadır. Açık arttırma yoluyla devlet bu dağları satışa çıkarıyor. Ve büyük para karşılığında mal sahiplerine (koyunculara) satılıyor.

—Bu hayvanların kış yiyeceği için, tahıl olarak arpa ve yemlik buğdayı, saman kullanırız. Kendimiz tarımla uğraşmadığımız için, serbest piyasadan en yüksek fiatla satın almak zorundayız. Bu zorluklar karşısında devlet teşekkülü olarak bize bir yarar getirilmemektedir.

İKK: Peynir satışını kimlere yapıyorsunuz? Aracı tefeci-tüccar ile mi, yoksa direk büyük şehirlere mi oluyor?

C: Peyniri hazır hale getirdiğimizden sonra, düşük bir fiatla aracılar almaktadır. Bu aracılar imalatını yaptıktan sonra, büyük tüccarlara devrederler. Tüccarlarda serbest piyasaya sürerler. Yani büyük şehirlere, Ankara-İstanbul....

İKK: Aracıya kaçtan veriyorsunuz?

C: Satışı yıllık olarak az bir farkla değişme gösterir. 81'de 150 TL. 82'de 200 TL iken, 1983'te 350 TL olmuştur.

İKK: Aracı kaçtan veriyor?

C: Aracı bunu imal ettikten sonra, normal olarak 550-600 TL'ye satmaktadırlar. Büyük tüccarlarda serbest piyasaya 700-800'e verirler.

İKK: Bu durum sizi tatmin ediyor mu?

C: Bu fiatlar çok düşük bir değerdir. Bunun karşısında biz mal sahipleri, yıllık borçlanmaya bile girmekteyiz.

İKK: Sence bugünkü koşullarda taban fiat ne olmalıydı?

C: Emeğimizi karşılayabilmesi için 1981'de olan taban fiatın en az 250 olması lazımdı. Bunun karşısında 1983'ün taban fiatı 325-350 olması gerekliydi.

İKK: Bildiğimiz kadarıyla her yaz köyünüzden uzak, birkaç ilçe öteye, dağlara gidip yayla kuruyorsunuz. Bunda önemli zorluklar karşınıza çıkıyor mu? Kaç tane engelle karşılaşı-

yorsunuz ? Para olarak dönüşe kadar ne ödüyorsunuz ?

C: Bunun açıklanmasına daha önceki bir soruda değinmiştim. Ona ek olarak, konaklama herkesin kendi insiyatifine bağlıdır. Bunun yanında zorunlu göz yerlerde vardır. Örneğin Hozat'tan, Ovacık Munzur dağlarına tırmanmaya kadar, zorunlu göz vardır. Köyümüzden son konaklamaya kadar ortalama 10 yerde konaklama yapıyoruz. Her konaklama sırasında çadır açılır ve göç sırasında tekrar toplanır. Bazı konaklamalar sırasında, konaklamaya engel olan köylüler vardır. Bunlar rüşvet almaya alışkındır. Rüşvet alamadıkları zaman göçebelere büyük zorluklar göstermekte, hatta çadırlar söküllüp atılmaktadır.

İKK: Peki devrimciler size yardımcı oluyorlar mı ?

C: Bu konuda bize yakın ilgi duyan ve köylüler ile aramızda olan çelişkileri çözmeye çalışan ve çoğu anlarda bizden yardımı eksiltmeyen, devrimci arkadaşlardan büyük yardım görmekteyiz. Bunun karşısında onları candan selamlıyoruz.

İKK: Peki dönüşe kadar para olarak ne ödüyorsunuz ?

C: Göç başlangıcından bitişine kadar verilen paranın miktarı belirsizdir. Aslında kim ne kadar koparabildiyse.

İKK: Bu sorun ve maliyetlerin size beklediğiniz kazancı getirmediği açık. Buna karşı bir örgütlenme girişiminiz var mı, örneğin: kooperatif gibi ?

C: Herhangi bir örgütlü girişimimiz olmadı. Çünkü devlet tarafından herhangi bir çözüm yolu gösterilmemektedir.

İKK: Toplam olarak dağda ne kadar kalıyorsunuz ?

C: Toplam 6-6.5 ay kadar kalıyoruz.

İKK: Cunta bir demokrasi oyunu sahneledi. Sizce bu demokrasi gerçek bir demokrasi mi ?

C: Bence 12 Eylül harekatı, demokrasiden çok bir ekonomik zaiyattan ve baskıdan başka birşey değildi. Çünkü sorunlarımıza bir çözüm getirilmediği gibi, sorunlarımız daha da karanlık bir odaya kapatıldı. Bence böyle bir hareket demokrasiyle değil, demokrasinin son harfi olan 'i' harfi ile bile alakası yoktur.

İKK: Seçimlerle bir parti (ANAP) başa geldi ve hükümet kurdu. Hem partiler, hem de hükümet ülkemiz için neler getirebilirler. İyi şeyler yapacağına inanıyormusun ?

C: Yaptığım açıklama bu sorunun aynen cevabıdır. Buna bağlı olarak, geçen parlamenter dönemlerde elimizi yıkamadık ki, şimdi de yüzümüzü yıkayalım.

İKK: Seçimlerde oyunuzu nasıl kullandınız ?

C: Seçmen değilim. Seçmen olsa idim oyumu yakacaktım. Çünkü kullandığımız her oy bize kurşun olup geldi....

İKK: Devrim ve devrimciler hakkında ne düşünüyorsun ?

C: Türkiye'de yaşamın kolaylaşması için ve demokrasiye geçebilmek için, devrime ihtiyacımız vardır. Bunun yanında bu yolda mücadele veren devrim neferlerini candan selamlıyor ve destekliyoruz.

İKK: Partimiz TKP/ML hakkında düşüncelerini söylermisin ?

C: Bu sorunun cevabını bölgesel olarak cevaplandıracağım. TKP/ML dışında kalan diğer devrimci gruplar pek nadir rastlanmaktadır. Örgütlü bir çalışma veren bir devrimci siyaset varsa bence TKP/ML'dir ve Türkiye'de bu düzenin yapısını değiştirecek bir düşünceye sahip olanda bence TKP/ML'dir.

İKK: Gazetemiz İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun bu şartlarda çıkması ve içeriği hakkında neler söylemek istersin ?

C: Bu gazetemizin, zor günlerde yanımızda olduğu için büyük gurur duymaktayız. Gazete, yapıt olarak halkın ve devrim neferlerinin öz ve gerçek düşüncelerini ve hatta dünya işçi sınıfının sorunlarını dile getirmektedir.

İKK: Son olarak gazetemiz aracılığıyla iletmek istediğin birşey var mı ?

C: Son olarak, şunu belirtmek isterim ki, belli bir toplumun sorunlarıyla ilgilenmek ve sorunları gazete aracılığıyla Türkiye ezilen sınıfına ve hatta dünya işçi sınıfına duyuru yapmasından çok memnunum. Bu konuda bize emeği geçen, tüm arkadaşları candan kutlar ve devrimci selamlarımı gazetemiz aracılığıyla iletirim.

İKK: Gazetemiz adına teşekkür ederim.

C: Bende...

9 Ocak 1984

RÖPORTAJLAR HAKKINDA AÇIKLAMA:

Ülkemizdeki azgınca sömürüye ve zulme uğrayan milyonlarca küçük üretici gibi; hayvansal gıda maddeleri üreten Şavak'lılarda yıllardır kendi kaderleriyle baş başadır. Yaz-kış, yağmur-çamur, dağ-taş demeden ellerindeki sürüleri ile, oradan oraya göçebe bir hayat yaşayan Şavak'lılar hiçbir sosyal hakka sahip değildir.

Kan emici zalim tefeci-tüccarlar, bunların ürünlerini yok pahasına ucuza kapmakta ve her geçen gün servetlerine servet katmakta iken, Şavak'lılarda diğer üreticiler gibi, her geçen gün yoksulluğun ve sefaletin içine itilmektedir.

Yarı yerleşik bir hayat yaşayan ve yayla bulup yerleşmekte binbir güçlükle karşılaşan Şavak'lılar; dağınık olduklarından, birlikte hareket edememektedirler. Kendilerine ait bir kooperatifleri yoktur. Kendi ürünlerini kendileri değerlendirememektedirler. Onların bu örgütsüzlüğünden en fazla yararlananlarda yine tefeci-tüccarlar olmakta.

Yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapıya sahip olan ülkemizde azgın bir şekilde sömürüsünü devam ettiren tefeci-tüccarlar; devlet ve bazı özel banka ve kuruluşlar tarafından desteklenmekte (ki bu bankalar modern tefecilik yapmakta) ve üreticiler arasına salınmaktadırlar. Tefeci tüccarlar içinde yer yer bazı halktan insanlara rastlanılması genel yapıyı değiştirmez. Kaldı ki, bu bazı halktan insanlar, aslında büyük tefecilerin ve tüccarların hizmetkarlığından başka bir şey yapmamaktadırlar.

Komprador patron-ağa devleti, yıllardır üreticilere bazı "kolaylıkların sağlanacağından" ve "sorunlarına el atılacağından" dem vurup durmasına rağmen, gelinen aşamada üreticilere nasıl el atıldığı ortadadır. Devletin attığı el, ürünleri yok pahasına kapmak oldu. Taban fiatlarının düşük tutulması oldu. Önceden, zamanında taban fiatı açıklayıp alımları başlamadığı için, bir önceki yılın fiatıyla tefeci-tüccarlara kaptırıldı. Bugün devletin milyonlarca lira üreticilere borcu vardır. Alacaklarını almak için başvuran üreticiler her defasında eli boş dönmektedirler. Devletin üreticilerin sorunlarını çözmesi bir yana, sorunlarına her geçen gün yenilerini katmaktadır.

Bütün üreticiler, tefeci-tüccarlara ve diğer sömürücülere karşı birleşmelidirler. Ürünlerini kendileri değerlendirip piyasaya sunmalıdırlar; çeşitli dernekler ve kooperatifler de birleşmelidirler. Bu yönlü yürütülecek mücadele ve birlikte hareketlilik, kuşkusuz iyi bir şeydir. Ama şunu unutmayalım ki, yinede bizlerin gerçek kurtuluşu bu değildir. Bizleri kurtaracak olan şey: Komünist Partisi TKP/ML önderliğindeki Halk Demokrasisi, Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelesidir. Bunun için TKP/ML önderliğinde birleşelim, örgütlenelim.

Hozat İKK Muhabiri....

Emeğin Sesi Revizyonistlerinin Sahtekarlıkları Ve Gerçekler (3)

Geçen sayımızda emperyalist savaş karşısında sınıf bilinçli proletaryanın genel olarak tavrının ne olması gerektiğini çeşitli yönleriyle kısada olsa ortaya koyup, bu konuda E. Sesi'nin yaptığı demogojileri açığa çıkarmaya çalışmıştık.

Düşüncelerini, demogoji, çarpıtma ve tahrifat temeli üzerine inşaa eden E. Sesi ve onun yazarının bütün konularda olduğu gibi, emperyalist savaşlar ve buna karşı proletaryanın tavrının ne olması gerektiği üzerinde de aynı oportünist tavrı takınarak, konuyu nasıl özden ve bütün anlayıştan kopuk yönleriyle ele alıp çarpıttığını ve demogojiler yaptığını artık bütün okuyucularımız bilmektedir. Oportünizmin en karakteristik özelliği olan belkemiksizliğinin en güzel örneklerini bugünde ortaya sergileyen E. Sesi; bu kıvrak çark edişleriyle sağolsun ! Bize birazda eski günleri hatırlatmaktadır. Eski H. Kurtuluşu ve P. Bayrağı yazarlarının Partizan karşısında gösterdiği kıvraklığın aynısını bugünde E. Sesi sayesinde yaşıyoruz.

Geçen sayımızda ele alıp işlediğimiz ve E. Sesi yazarınında bolca demogoji yaparak, bizim emperyalist savaş karşısındaki genel tavrımız olduğunu iddia ettiği: *"Marksist-Leninistler Emperyalist savaş karşısında* bazı somut durumda (aç →İKK) *var olan relatif barışı korumak için mücadele ederler"* şeklindeki alıntıda, altını çizerek belirttiğimiz "bazı somut durumda" tabiri ile neyin kastedildiğini, özelin-genelle, taktiğin-strateji ile eşleştirilip eşleştirilmeyeceğine ve bazı somut durumlarda uygulanan bu taktiğin ne anlama gelip gelmeyeceğine bakmadan, bu anlayışı bütünden koparark bize *"işte siz emperyalist savaş karşısındaki tavrınızdan da görüleceği gibi "relatif barışı" yani statükoyu korumak için çalışacağınızı belirtiyorsunuz"* diyor.

E. Sesi yazarı, önce kafasında hayali düşünceler yaratıyor, sonra başlıyor demogojilerle veryansın etmeye.

Biz yazımızın geçen bölümünde, emperyalist savaşlar ve buna karşı proletaryanın tavrının ne olması gerektiği hakkındaki düşüncelerimizi ele alıp işlediğimizden burada yeniden üzerinde durmayacağız. Yazımızın bu bölümünde, esas olarak Marksist-Leninistlerin bazı somut koşullarda "relatif barışı" koruma, barış için mücadele, çıkabilmesi muhtemel bir savaşı bir geri tarihe erteleme, bu anlamda savaşı geciktirme vb. vb. gibi anlayışlarla böyle bir politika güdüp gütmeyecekleridir. Barış uğruna savaşım ve savaşı bir geri tarihe erteleme E. Sesi'nin iddia ettiği gibi "statükoculukmudur." Sınıf mücadelesi tarihi, hiç böylesine bir deneyim yaşamamış mıdır ?

Şunu çok iyi bilmek gerekir ki, Marksizm-Leninizmin yaşayan ruhunu, canlılığı ve tazeliği, onun evrensel ilkelerinin somut koşullara ustaca uyarlanmasında yatar. Bir komünist partisinin komünistliğinin ve sınıf mücadelesindeki başarısının mihenk taşıda budur. Yani bir komünist partisi içinde bulunulan somut şartları iyi tahlil edip, politikasını koşullara uyarlayabilmek konusunda ustalık gösteremezse, kaba yanılgılara ve yenilgilere uğraması kaçınılmaz olacaktır. Yani taktikler önemli bir sorundur. Her savaştan savaşa olduğu gibi, bir savaşın belirli aşamalarında da meydana gelen değişimleri anında farkedemezsek, hep düz bir rota izlemeye çalışırsak, sapla samanı birbirine katarız. İşte E. Sesi yazarının kafasının almadığı nokta tam da burasıdır. Onun doğmatik ve kalıpçı kafası, koşulları hesaba katmamaktadır. Tabii O, bu doğmatikliğini çeşitli süslü laflarla gizlemeye çalışmaktan elbette geri kalmayacaktır ve bunu yapıyorda.

Sınıf mücadelesinin düzdüz bir zemin üzerinde olmadığını ve bu mücadelenin çeşitli zikzaklar çizerek yürütüleceğini kavrayamayan ES yazarı, tıpkı yolun durumunu, önüne çıkacak engelleri ve keskin virajları hesaba katmadan yoluna devam etmeye çalışan ve sonuçta kaçınılmaz olarak uçurumdan tepe takla aşağıya yuvarlanan acemi bir şöföre benzemektedir.

Oysa yılların tecrübesiyle yetişmiş usta bir şoför, kendinden emin bir şekilde sıkı sıkıya kavradığı direksiyonun başında yolun kilometrece öncesini görmeye ve arabasının süratini ona göre ayarlamaya çalışır. Düz ve önü boş olduğunda gaz pedalına sonuna kadar yüklenirken, bir virajda ve önüne çıkan bir engelde de fren pedalını kullanarak arabasının siratini düşürmesini bilir.

İşte savaş ile barış meselesine ve bunlar arasındaki ilişki meselesine de gelince; iki emperyalist savaş arasında emperyalistler için bir soluk alma; yeni bir savaşa hazırlanma dönemi olan relatif barış dönemi, bildiğimiz gibi, emperyalist barış dönemidir. Ve bu dönemde de emperyalizmin, baskı, sömürü ve talanı bütün hızıyla devam eder. Yalnız şunu unutmayalım ki, genel olarak emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, nisbi barışın devam etmesi, proletaryanın yararına olacaktır. Çünkü böylesi bir nisbi barışın devam etmesi demek, sosyalizmin kazanımlarının daha da pekiştirilmesine elverişli ortam yaratacaktır. İşte bu anlamda ustalarında dediği gibi, emperyalistlerin yağma, talan ve sömürülerinin bütün şiddetiyle devam ettiği relatif barış dönemi, emperyalist barış dönemi olmasına rağmen, yinede çıkacak bir emperyalist savaştan iyidir. Çünkü barışın süregitmesi sosyalist ülkelerde proletarya diktatörlüğünün pekişmesi; proletarya ve onun önderliğinde dünya halklarının devrimci iç savaşlarını yaygınlaştırabilmeleri ve emperyalizmin iç çelişkilerinin daha da keskinleşmesi için elverişli ortam yaratacaktır.* Çıkması halinde milyonlarca insanın ölümüne yol açan ve sosyalizmin kazanımları başta olmak üzere, bütün her şeyi tahrip etmeye yönelecek olan emperyalist savaşlar karşısında sınıf bilinçli proletarya bazı somut koşullarda nisbi barışı korumak için mücadele etmek zorunda kalır. İşte böylesi koşullarda, barışın korunması görevi, sosyal

(*) Bugün dünyada sosyalist bir ülkenin olmadığı ve korunması gereken ciddi bir sosyalizmin kazanımı olmadığı sorunu bizce açık bir şeydir. Sorunu burada günümüzün görevleri noktasında tartışmıyoruz. Sorun burada genel teorik düzeyde ele alınmaktadır. Okuyucu bu noktayı göz önünde bulundurmalıdır.

devrimin bir taktiği haline gelecektir.

Zengin tecrübe ve deneyimlerle dolu olan insanlık tarihinde, ilk emperyalist yağma ve paylaşım savaşı olan birinci emperyalist paylaşım savaşından önce, daha 1908'de dünya işçi sınıfı, savaşa karşı olduğunu ilan ediyordu. 1908'de Berlin'de, İngiliz ve Alman proletaryası, savaş aleyhinde güçlü gösteriler düzenlediler. Yine 1910'da Kopenhag kongresinde de proletarya aynı kararlılığı gösterdi. Böylesine görkemli eylemler düzenleyen proletarya, bütün bu çabalarına rağmen, yinede savaşın patlak vermesi halinde, bu defa, barışı yeniden sağlamanın yolunun, mevcut iktidarlara son vermek olduğunu; savaştan, devrim için yararlanmak gerektiğininde bilincindeydi.

Dünyadaki mevcut gelişmeleri yakından izleyen Marksist-Leninistler, 1912 yılında Balkan Savaşı patlak verdiğinde, Bunun bir dünya savaşına yol açabileceğini ve bir dünya savaşı tehlikesininde pratik bir olgu olarak kendini dayattığını çok açık olarak gördüler.

1912 yılının Kasım ayında Basle'de olağan üstü bir kongre toplayan II. Enternasyonal partileri, bu durumu ve mevcut gelişmeleri yakından inceleyerek bir sonuca vardılar. Emperyalist savaşa karşı büyük bir coşkuyla başlayan kongre, aynı coşkulu havasını sonuna kadar sürdürdü ve kongre sonunda oybirliğiyle emperyalist savaşa karşı mücadelede önemli bazı sorunları içeren bir bildiri yayınlandı. Basle bildirisi olarak bilinen ve o günün sorunlarına değinen bu bildiri ve içindekiler, bugün bizim için büyük bir öneme sahiptir. Bildiri bir bütün olarak okunursa, sorunlar daha bütünlüklü olarak kavranacaktır. Biz burada konumuz olan barış üzerine bildiride söylenenlerden bazı bölümler aktaracağız.

"Bir savaş tehlikesine karşı, tehdit altında bulunan bütün ülkelerdeki işçi sınıfı için, işçi sınıfının parlamentodaki temsilcileri için, bir eylem ve düzenleme gücü olan Uluslararası Sosyalist Büro'nun yardımıyla kendilerine en uygun görünen ve tabiatıyla sınıf mücadelesi'nin keskinliği ve genel siyasal durumuna göre değişen bütün amçlarla savaşı önlemek için ellerinden gelen bütün çabayı göstermek bir görevdir." (aç. —İKK).

"Kongre büyük Britanya ve Almanya imparatorluğu arasında yapmacıklı bir şekilde sürdürülen düşmanlığı Avrupa barışı için en büyük tehlike kabul eder."

"Bütün ülkelerdeki proleterler ve sosyalistler, şu nazik anda, sesimizi duyurmamız ve (barış) isteğimizi her durumda, her yerde kesin olarak bildirmemiz için (aç. —İKK) *kongre hepinize çağrıda bulunuyor:*

Protestonuzu, parlamentoda hep birden bütün gücünüzle yükseltiniz; kitle gösteri ve eylemlerinde birleşiniz; proletaryanın örgütlenme ve gücünün size sağladığı bütün araçları kullanınız. *Öyleki bütün hükümetler barış için kararlı bir işçi sınıfının dikkatli ve etkili iradesini sürekli olarak karşılarında hissetsinler.*

Böylece kapitalist sömürü ve cinayet dünyasının karşısına, proleter barış ve halkların birliği dünyasının yığınlarını çıkartınız." (1).

Yukarıda yaptığımız alıntılar üzerinde hiç bir yoruma meydan vermeyecek kadar açıkca söylenen şeylerdir. Bildiri, barış için savaşım konusunda somut görevler tespit etmektedir. Yoksa oturduğumuz yerden "Kahrolsun savaş", "biz savaş istemiyoruz", "barış istiyoruz" vb. demekle, emperyalistlerin burunlarının dibine dikilinemez. Bu anlamda Basle bildirisinde belirtilen *"protestonuzu parlamentoda hep birden bütün gücünüzle yükseltiniz, savaş kredileri aleyhinde oy veriniz, kitle gösterilerinde birleşiniz, proletaryanın örgütlenme ve gücünün sağladığı bütün araçları kullanınız; Genel siyasal duruma göre* değişen bütün araçlarla savaşı önlemek için ellerinden gelen bütün çabayı göstermek bir görevdir." (aç. —İKK) vb. vb. gibi şeyler boş ve anlamsız şeyler değildir.

Barış için mücadeleyi statükoculuk olarak isimlendiren ES, eğer düşüncelerinde ciddi ise burada belirtilen konularada karşı çıktığını belirtir. Basle bildirisinde de anti-ML düşüncelerin yer aldığını söyler. Ama oportünizm bunu yapar mı dersiniz !!!

Yukarıdaki anlayışın gayet açıkça belirtilen şeyler olduğunu belirttik, ama konunun daha iyi anlaşılması için bazı noktalara daha değinmek gerekir. Savaşı önlemek için kullanılan çeşitli savaşım araçlarından birisi olan barış hareketleri hakkında: yani, Basle bildirisinde geçen "kitle gösterileri ve eylemlerinde birleşiniz" şeklinde belirtilen barış hareketlerinin ne olduğunu Basle bildirisine atıfta bulunan Lenin'den dinleyelim.

"...bugünkü barış uğruna hareketin, barışın muhafazasını hedef tutması itibariyle, muaffak olduğu taktirde, muayyen bir süre için ertelemeye, muayyen bir barışı geçici olarak sağlamaya, savaş tarafları bir hükümeti istifa ettirmeye zorlamaya ve yerine geçici olarak barışı muhafazaya eğilimli başka bir hükümet kurulmasına yardım etmesidir. Kuşkusuz bu iyi bir şeydir. Hatta çok iyi bir şeydir. Fakat bu kapitalist ülkeler arasındaki genel olarak savaşın kaçınılmazlığını bertaraf etmeye yetmez. Çünkü barış hareketlerinin bütün başarılarına rağmen, emperyalizm ayaktadır, yürürlüktedir." (2)

Yukarıda söylenenlerde gayet açıktır. Emperyalizm ayakta ve yürürlükte, ama buna karşın muaffak olan bir barış hareketi muayyen bir savaşı bir geri tarihe erteleyebilmektedir.Savaşı belirli bir süre geciktirip, barışı bir sürede olsa koruyabilmektedir.Ve zaten bu hareketin hedefide barışın muhafazasıdır.Böyle bir hareketin başarısı için ise, Lenin "bu iyi birşeydir. Kuşkusuz iyi birşeydir" demektedir.

E. Sesi revizyonistlerine gelince ise, onlar; çok "keskin" ve "ilkeli" görünüp., "statükoculuğa" karşı çıkma adına Lenin'den ne kadar uzaklaştıklarını görüyorlar mı acaba ?

Yine aynı şekilde, zengin deneyim ve tecrübelerle dolu olan 2. dünya savaşı ve savaş öncesinde ML'lerin izledikleri politika ve Dünya Barış Cephesi, gerçekten de başlı başına ele alınıp incelenmesi gereken önemli konulardır.

2. Dünya savaşı öncesi dönemde, sosyalizmin kazanımlarına bir göz attığımızda, sosyalizmin kalesi olarak Sovyetler Birliği'nin varlığı, Çin'deki güçlü anti-emperyalist, anti-feodal Demokratik Halk Devrimi mücadelesi ve yine bir dizi ülkedeki önemli mücadeleler, hiçte küçümsenmeyecek kazanımlardı. Sovyetler Birliği önderliğindeki Dünya Komünist Hareketinin birliği ise, bu kazanımlara daha da güç katıp, dünya proletaryası ve ezilen halklarına cesaret ve ilham kaynağı olurken, karşı-devrimin ise korkulu rüyasıydı.

Komünist ileri görüşlülüğü ile, ikinci dünya savaşı tehlikesini daha 1934 yılında görebilen Stalin yoldaş; savaşın kaçınılmazlığını belirtiyor; dünya proletaryasına ve ezilen halklarına önemli uyarılarda bulunup, yol gösteriyordu. Stalin yoldaşın bu düşünceleri doğrultusunda hareket eden Komintern bazı hatalarına rağmen, savaşa ve faşizme karşı birleşik cephe oluşturma mücadelesinde esas olarak doğru bir politika yürüttü.

1 Eylül 1939'da patlak veren 2. emperyalist paylaşım savaşı ve savaşın gelişim seyri içinde 1941 yılında Almanya'nın Sovyetler Birliğine saldırması ile birlikte önemli değişiklikleri beraberinde getirdi. Çünkü, sosyalizmin kalesi olan Sovyetler Birliği, önemli bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Sosyalist anavatanı savunma görevi, Sovyet proletaryasının olduğu kadar, diğer ülke proletaryası içinde önemli bir görevdi. Şartları ve mevcut gelişmeleri iyi değerlendiren Sovyetler Birliği, üçlü faşist kamp ile ABD, İngiltere ve Fransa arasındaki çelişkilerden ustaca yararlanarak, bu sözde "tarafsız" ve "demokratik" olan ülkeleri, dünya anti-faşist birleşik cephesine katabildi. Yani, o anda savaştan yana imiş gibi görünmeyen ve "tarafsız" olduklarını iddia eden Amerika, İngiltere ve Fransa'nında

içinde yer aldığı bir anti-faşist dünya cephesi oluşmuştu. Geçici ve taktik olarak oluşturulan bu cephe o andaki savaşın baş kışkırtıcısı olan üçlü faşist mihraka karşı oluşturulmuştu. Bu anlamda savaş içinde ortaya çıkan ve oluşturulan bu cephenin içinde proleter devrim güçlerinin dışında diğer bir dizi emperyalistlerde yer aldığından dolayı, bu cephenin sınıfsal muhtevası, kesinlikle proleter dünya devrimi cephesinin sınıfsal muhtevasından farklıydı.

Kaldı ki, daha başından beri geçiciliği belli olan bu cephe, gelişen süreç içinde kendi çöküşünü kendisi hazırlıyordu. Çünkü, cephe içinde yer alan bir dizi emperyalist güçler, bir yandan SB ile ittifakını sürdürürken, diğer yandan da sosyalizme düşmanlık yapmaktan ve sömürge, yarı-sömürgelere zulüm uygulayıp nüfuz alanlarını genişletmekten geri kalmadılar. Bu cephenin artık dağılmaya yüz tuttuğunu gören Mao Zedung yoldaş, 1944 yılında şöyle diyordu:

"Şimdiki durumun iki özelliği şudur: Birincisi, anti-faşist cephe daha da güçlenirken, faşist cephe çöküyor; ikincisi, anti-faşist cephe içinde halk güçleri daha da güçlenirken, halk düşmanı güçler çöküyor." (3)

Sorunu kısaca toparlayacak olursak; gerek birinci emperyalist paylaşım savaşı öncesinde, gerekse ikinci emperyalist paylaşım savaşı öncesinde ML'ler savaşın çıkmasını önlemek için mücadele yürütmüşlerdir. Biribirinden farklı somut durumları içeren birinci ve ikinci paylaşım savaşının taktikleri ve yürütülen bu mücadeleler, bu anlamda elbette ki biribirinden farklıydı. Mesela en kaba bir örnek bile verecek olursak; birinci emperyalist paylaşım savaşı öncesi dönemde, bir sosyalist ülke yok iken, ikinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde sosyalizmin kalesi olan Sovyetler Birliği var idi. Yine savaşın gelişim seyri vb. farklılıklar içerdiğinden, proletarya bu durumu göz önünde bulundurmak zorundaydı. Yazı dizimizde dönem dönem bahsettiğimiz bir savaştan savaşa olduğu gibi, bir savaşın belirli evrelerinde bile değişiklik gösterebilen taktikler sorunu, işte tam da bu noktada kendisini açık olarak göstermektedir.

Savaşa karşı mücadelede devrim alternatifiyle yola çıkan Lenin ve Stalin yoldaşlar, bazı somut koşullarda gündeme gelebilen ve sosyal devrimin bir taktiği olan barışı koruma yönündeki mücadeleyi ise hiçbir zaman yadsımadılar. Emeğin Sesi revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi, relatif barışı koruma mücadelesi "statükoculukmudur" ? Elbette değil. Ancak bunu, proleteryanın barışı korumadaki çıkış noktası ile, her türlü pasifist hümanist ve burjuvaların barışı korumadaki çıkış noktalarını biribirine katan ES gibi revizyonistler iddia edebilir.

Yazımızın içinde belirttik. Proletarya böyle bir taktiği daha güçlü mücadelelere hazırlanmak ve elde var olanı korumak için güderken, örneğin, bir burjuva, o andaki şartları kendi sömürü alanlarını daha fazla genişletmek için müsait görmediğinden, o anda barıştan yana imiş gibi pozlara bürünür. Yine, hümanist ve pasifistler ise; "bu düzen iyidir. Böyle gitsin, hepimiz kardeş kardeş yaşıyoruz, savaşa ne gerek var" diye "barıştan yana" olabilirler. Yani kısacası; bu düşünce görünürde aynı imiş gibi görünsede, özde çok büyük farklılıklara sahiptir. Ve bu anlamda da relatif barışı koruma görevini mevcut "statükoyu" korumak olarak değerlendirmek demek, Marksizmin a.b.c.'sini anlamamak demektir.

Yalnız burada şunu belirtelim ki, savaşa karşı en etkili mücadele ve barışın korunmasındaki en emin yol: hiç şüphesiz ki, proleter devrimleridir. İşte bunun için güçlü devrim mücadelesine hız vermek ve burjuvazinin karşısına proleter devrimlerle çıkmak çok daha etkili bir mücadele olacaktır.

Savaş ile barış arasındaki diyalektik ilişkiyi en iyi bir şekilde formüle eden "Ya Devrimler Savaşı Önler, Ya da Savaşlar Devrime Yol Açar" sözü gerçekten iyi bir şekilde kavranabilirse, emperyalizmin ayağında demir bir köstek görevi gören ve bundan dolayıda emperyalistlerin rahatça hareket etmelerini engelleyen Devrimlerin savaşı önlemede oynadığı rolün önemi daha da iyi anlaşılacaktır.

Bu elbette savaşa karşı barışın muhafazasını hedef tutan ve kendini sadece bu görevle sınırlayan barış uğruna hareketlerden çok daha farklı ve kapsamlı bir mücadele olacaktır. Bu anlamda emperyalizme geri adım attırmanın ve savaşı önlemenin en geçerli yolu olan proleter devrimlerine hız vermek, proletarya açısından son derece önemli bir görevdir.

Emperyalizmin bir geri adım atması ve savaşın çıkmasının belirli bir süre için geciktirilmesi ve önlenmesi, ES revizyonistlerinin iddia ettikleri gibi, statükoculuk değildir. Ne kadar "keskin" ve "ilkeli" görünmeye çalışırsa çalışsın, aslında ES kendiliğindenciliğin ve kadare razı olmanın propagandasını yapmaktadır.

Sorunları çeşitli yönleriyle ele alıp bir bütünsellik içinde kavrayamazsak, çeşitli yanılgılara düşmemiz kaçınılmaz olacaktır. Koşulları ve şartları iyi inceleyip, politikamızı bu şartlara ustaca uyarlamak zorundayız dedik. Biz bir de, kısaca da olsa, proleter dünya devrim cephesi ile emperyalist savaşa karşı barış cephesi politikası üzerinde duralım.

Dünya barış cephesi politikası; sınıf bilinçli proletarya, bazı somut koşullarda sosyalizmin kazanımlarını koruyabilmek ve sosyal devrim mücadelesini daha ileri boyutlara doğru ilerletebilmek amacıyla, sosyal devrimin bir taktiği olarak barışın korunması görevini benimseyebilir. Bazen böyle bir taktik değişiklik mümkündür. Savaşın tek yanlı gelişimi içinde bazı emperyalistler, savaşı bil fiil kundaklarlarken, bazı emperyalistler ise, o anda hazır olmadıklarından veya başka nedenlerden dolayı, savaştan yana olmayabilirler. İşte böylesi dönemlerde savaşın yarattığı bunalımdan yararlanarak, savaşın tehdit ettiği mevzileri korumak için bir dünya barış cephesinin temel gücünü, proleter dünya devrim güçleri oluşturmakla birlikte, bu cephede bazı emperyalistlerde yer alabilir. İşte bu anlamda cepheye katılan güçlerin kapsamı genişleyeceğinden dolayı, dünya barış cephesinin sınıfsal muhtevası Proleter Dünya Devrim Cephesinin sınıfsal muhtevasından farklı olacaktır.

Proleter Dünya Devrim cephesi ise, bir bütün olarak emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliğin yıkılmasını hedefleyen Marksist-Leninist Partiler öncülüğünde uluslararası proletarya ve halkların sosyalizm ve giderek sınıfsız bir toplum kurma mücadelelerinin birleşimidir. Emperyalizme geçicide olsa, kısmide olsa darbe vuran ve gerileten Milli Kurtuluş Hareketleri de bu cephenin yedek müttefikleridir. Oysa Dünya Barış Cephesi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, o anki somut durumda öne çıkan savaşı kışkırtan ve barışı tehdit eden, barışın baş düşmanlarına karşı, o anda hazırlıksız oldukları için savaşa katılmayan bir takım emperyalistleride içerir dedik ve bu anlamda da bu iki cephenin sınıfsal muhtevası birbirinden ayrıdır. Bu sorun iyice kavranması gereken bir husustur.

Konunun sonlarına yaklaşırken, üzerinde durmak istediğimiz bir diğer yanlış sapma da, Stalin'in yıllarca öncesinde mahkum etmesine rağmen, Kruşçev'in SBKP'nin 20. parti kongresinde piyasaya yeniden sürdüğü tezdir. ES'nin tersinden sorunlara yaklaşan Kruşçev, bazı somut koşullarda uygulanabilecek olan politikayı genelleştirerek, bunu her döneme uygulamaya çalıştılar ve onlar Leninizmin artık eskidiğini ve savaşın çıkma imkanının hemen hemen olmadığını barışsever güçlerin buna müsade etmeyeceğini vs'yi vaaz etmeye başladılar. ML'nin evrensel ilkelerini iğdiş etmede yeminli olan bu revizyonist, 20. parti kongresinde şöyle diyordu:

"Biz (ABD ve SB —İKK) *dünyadaki en güçlü ülkeleriz, biz barış için birle-*

Devamı Syf: 30'da

Proletaryanın Birlik, Cephe ve Eylembirliği Sorunlarına Yaklaşımı

"FKBDC"NİN DURUMU VE YAPILAN TOPLANTILAR ÜZERİNE DÜŞÜNCELERİMİZ:

Değerli okuyucular;

Bundan yaklaşık 1 ay önce 12 Eylül faşist cuntasını üçüncü yılında teşhir etmek amacıyla çıkardığımız bir Özel Sayımızda; "FKBDC"nin çağrısı üzerine yapılan toplantı sonucunda yayınlanan ve toplantıya katılan örgütlerinde imzasını taşıyan bir duyuruyu yayınlamıştık. Bu duyuruya imza atanlardan birinde Partimiz olması itibarıyla bu duyurunun ne anlama geldiğini ve toplantıdaki mevcut gelişmelerin ne yönde olduğunu ve yine kurulan irtibat komitesinin görevinin ne olduğunu yine aynı Özel Sayımızda yaptığımız bir açıklamayla kısada olsa ele alıp bu konuda devrimci-demokratik kamuoyunu bilgilendirmeye çalışmıştık. Aslında orada yapılan açıklamanın yeterli ve doyurucu olmadığı bizzede malumdur. Esas geniş bilgi, toplantıda banda alınan konuşmaların yazıya dönüşüp, örgütsel bölümler dışında kalan siyasi yönlerinin kamuoyuna açılmasıyla elde edileceğide bir gerçekti.*

12 Eylül Özel Sayımız ve bu sayıda yaptığımız kısa açıklamadan sonra, hemen "Cephe" ve yapılan toplantılar hakkında bir değerlendirme yapma yerine; önce Birlik, Cephe ve Eylembirliği konusundaki anlayışların doğru olarak kavranması bizce daha doğru olacaktı. İşte bu amaçla Gazetemizin 50. sayısından itibaren "Proletaryanın Birlik, Cephe ve Eylembirliği sorunlarına yaklaşımı" başlığı altında dizi bir yazı başlattık. Bunu yapmak gerekirdi ve bu önemli bir görevdi de. Çünkü, geri bilinçli kitlelerin birlik anlayışını sömüren ve onların yolunu kesmeye bütün revizyonist ve oportünistlerin bu konudaki anlayışlarını bir kez daha mahkum etmek ve proletaryanın ML anlayışını kitlelere kavratmak çok önemli bir şeydi. İşte ancak bu görevi yerine getirdikten ve kitleleri bu konuda eğittikten sonra, "FKBDC" denilen örgütler koalisyonunun gerçek niteliğini kitlelere daha iyi kavratabilirdik.

"FKBDC" deniler örgütler koalisyonunun ilk ortaya çıkmasına ve bugüne kadar ki sürede nasıl bir gelişme seyri izlediğine kısaca bir göz atacak olursak; 12 Eylül faşist cuntasının azgınca saldırıları sonucunda, devrimci hareketin aldığı yenilgi, birçok siyasi hareketi bunalıma sürüklemiştir. Alınan yenilginin ardından bir arayış içine giren birçok siyasi hareket, bunun nedenini yalnızca devrimcilerin birliğinin olmamasına bağlamış ve bir birliktelik yaratırsak sorunları hallediveririz anlayışına kapılmıştır. Bu anlayış, aslında yenilginin nedenlerine objektif olarak yaklaşmayan küçük-burjuvazinin kolaycı devrim anlayışının ürününden başka birşey değildir.

12 Eylül sonrasında 1981 sonu ve 1982 başlarında, Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP'den oluşan bir "Cephe"leşme faaliyeti başladı. Oluşturulan bu "Cephe" ilk dönemlerinde birden parlayan bir saman alevi gibi belirli bir sansasyon yaratabildi. Devrimci kamuoyunun dikkatlerini üzerine çekebildi. Öyle ki, bu sansansiyonel gelişme "Cephe"yi kuran örgütleri "zafer" sarhoşluğuna kaptırıp, yöneldikleri yanlış yolda uçurumun ağzına doğru daha "emin" adımlarla ilerlemelerini sağlarken; Birlik, Cephe ve içinde bulunduğumuz koşullarda tam bir arayış içinde olan ve aynı ham hayal peşinde koşan bazı küçük-burjuva siyasi hareketlerde akıntıya kapılan bir çöp gibi kendisini bu sansasyonun girdabının içinde buldu.

"FKBDC"si Ocak 1982'de "Örgütleme Komitesi" imzası ile bütün siyasi hareketlere olduğu gibi, Partimize de bir çağrı yaparak, kurdukları "cephe"ye katılmamızı istedi. Cephenin yaptığı çağrı ve sunduğu platformu çok yönlü olarak ele alıp inceleyen Partimiz; adına "FKBDC" denilen bu nesneni bir "Cephe" olamayacağını, bunun ancak bir örgütler koalisyonu olduğunu ve bu anlamda da böyle bir 'Cephe'ye katılmayacağını" belirtiyordu."FKBDC"sinin çağrısına verdiği yazılı cevapta bu konuda şöyle deniliyordu:

"Çeşitli sınıf ve tabakaların ittifak örgütü olan Cephe, proletaryanın devrimde kullanacağı araçların en önemlilerinden biridir. Ülkemizde devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaların, proletarya partisi önderliğinde bir iktidar örgütü olan "Halkın Birleşik Cephesi" devrimde halkın üç silahından biridir. Ülkemiz şartlarında cephe, "Komünist Partisi önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde bütün devrimci sınıf ve tabakaların Emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı birleşmiş olmalarını ifade eder." (İ. Kaypakkaya. Seçme Yazılar. Syf: 410)

İBRAHİM yoldaşın dediği gibi, *"Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar bizzat birleşmedikçe, cephe gerçekleşmiş olmaz."* Yani üç dört örgütün bir araya gelmesiyle 'haydin cephe kuralım' demesiyle cephe kurulmaz.

Cepheyi gerçekleştirmek için, *"Proletarya önderliğinde, devrimin dostlarını birleştirmeye yönelik, nispeten uzun bir mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmek için sabırlı, çetin bir mücadele vermek gerekir."* (İ. Kaypakkaya. Seçme Yazılar. Syf: 410) (1)

Yukarıda ortaya koyduğumuz bu ML anlayış doğrultusunda "Cephe"cilerin platformunu ele alıp değerlendiren Partimiz; platformdaki anti-ML anlayışları mahkum etti.**

Bir saman alevi gibi parlayıp sönen "cephe" sağlam bir temel üzerine inşa edilmediğinden her geçen gün daha da çıkmaza gidiyor ve kendi içinde çürüyordu. Adı "FKBDC" olan ama ülkeden bihaber Avrupa'da toplantılar düzenlemekten öteye birşey yapamayan ve kardan adam gibi güneşi gördükçe eriyen "cephe"nin gidişatı elbette kötü yönde olacaktı. Çünkü şartlara ve za-

(*) Tartışmanın metni ne yazık ki elimizde olmadığından ötürü, bunu şimdilik yayınlayamıyoruz. İlerde elimize geçmesi halinde yayınlamaya çalışacağız.

(**) Bu konuda geniş bilgi için bkz: II. MK. 3. Toplantı Raporu. Ayrıca: Temmuz 1982 tarihli İKK Özel Sayı.

mana göre objektif gerçekler üzerinde değil, istemler ve arzular üzerinde "kurulmuştu."

Partimiz, dönem dönem çeşitli kılık ve isim altında çıkan böylesine oportünist "Cephe" anlayışlarının hiçte yabancısı olmadığından, "cephe"nin gelişim yönünün nereye doğru gideceğini rahatlıkla görebiliyordu. Kaldı ki, ülkemizdeki devrimci mücadelenin gelişim tarihini az çok bilen ve bundan gerekli dersleri çıkarabilen herkes, bu gelişmeyi rahatlıkla görebilirdi. Daha 70'li yılların başında Mihri Belli revizyonisti tarafından piyasaya sürülen Dev-Güç ve daha sonra Dev-Güç anlayışının iyice iflas etmesi sonucu TİİKP revizyonistleri tarafından piyasaya sürülen "Sosyalist Kurultay" bozması tezler ve yine 1976'larda HK, HY, HB (başta Aydınlık'ta bu toplantılara katıldı) tarafından piyasaya sürülen "ünlü" "Proleter Devrimcilerin Birliği" tezi vb. vb. hepsi de oportünizmin cephaneliğine ait olan pespaye silahlardı. Ve ne yazık ki bu silahlar aradan çok zaman geçmeden bu defada "FBKDC" patentiyle piyasaya sürüldü.

Marksizme-Leninizme düşmanlığını bugünde kusan Mihri Belli revizyonisti, böyle bir "Cephe"yi Türkiye devrimci hareketine dayatabileceğini sanıyordu. Ama aldandı. O ancak sınıf mücadelesinden ve gelişmelerden bihaber olan çeşitli küçük-burjuva örgütleri peşine takabildi, ama proletarya Partisinin ML görüşlerine geçmişte olduğu gibi bugünde çarpınca bu görüşleri fiyaskoyla sonuçlandı. Zengin tecrübe ve deneyimlerle dolu 10 yıl dolduran Partimiz, elbette bugün "FKBDC" olarak piyasaya sürülen bu anlayışın altında yatan gerçeğin ne olduğunu görecekti. Çünkü, Partimiz daha yeni değil, bundan 10 yıl önce, yani daha kurulduğu yıllardar Halkın Birleşik Cephesi konusundaki düşüncelerini açık ve net olarak ortaya koymuştu. Ve yine o dönemde Mihri Belli revizyonistinin piyasaya sürdüğü Dev-Güç anlayışının ne olduğunu ortaya koymuş ve bu revizyonist düşünceyi mahkum etmişti. Bu konuda İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş şöyle demekteydi:

"Mihrici Dev-Güç anlayışı, proletaryanın bağımsız siyasi örgütlenmesini, yani proletarya partisini reddetmek demekti; Halk ordusunu reddetmek demekti; işçi-köylü temel ittifakını reddetmek demekti; işçi sınıfını yoksul köylüleri ve devrimci gençliği burjuvazinin uyruk bir aleti haline getirmek demekti; bu güçleri, bir burjuva darbesi için kaldıraç olarak kullanma kurnazlığı demekti. Proleter devrimciliği (!) adına, reformcu orta burjuvazinin, hatta İnönü gibi bir kısım komprador burjuvazi ve toprak ağaları temsilcilerinin, Kadri Kaplan gibi bir kısım anti-komünist unsurların borusunu öttürmek demekti.

Dev-Güç proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi *olmadığı gibi, proletarya ile burjuvazi arasında zaman zaman yapılabilecek olan* "geçici ve kısmi bir anlaşma" *da değildi.* Burjuva kuyrukçuluğu ve teslimiyetçilikti. *Böyle bir ihanet girişimini, revizyonistler halkın birleşik cephesi olarak ilan ettiler. "Varsın bir kısım CHP yöneticileri 'Ortak Cephe'ye katılmasın diyemiyoruz. Millici olan herkes katılsın (!)* sınıflararası bir ittifak olan devrimci güçbirliği *almış yürümüştür" diye reklam ettiler.* (bkz: ASD Sayı: 7, Syf: 18) *"Dev-Güç kurtuluş savaşından sonra sosyalistlerle Kemalistler arasındaki ilk somut güçbirliği hareketi olarak tarihi bir önem de taşımaktadır." diye reklam ettiler.* (ASD Sayı: 13, Syf: 9)

Dev-Güç girişimi yaşamadı ve çöktü. Ama Dev-Güç zihniyeti, bir kısım kaşarlanmış revizyonistlerin kafasında yaşamaya devam etti. Devrimci kadrolar, halkın birleşik cephesinin esas olarak sınıflararası bir ittifak olacağını, bu ittifakın temelini işçi-köylü ittifakının teşkil etmesi gerektiğini kavrayınca revizyonistler hemen dümen değiştirdiler. (Tıpkı bugünkü revizyonistlerin yaptığı gibi. İKK'nın notu) *"Halkın birleşik cephesi başka şeydir, devrimci güçbirliği başka şeydir" diye, burjuva kuyrukçuluğunu ve teslimiyetçiliğini yeni bir kılıfla maskelemeye çalıştılar."* (Bkz: ASD. Sayı: 12-14) (2).

İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın, "burjuva kuyrukçuluğu ve teslimiyetçilik" olarak adlandırdığı, Mihri Belli revizyonistinin "ünlü" tezi Dev-Güç anlayışı ne yazık ki daha sonra Doğu Perinçek revizyonisti tarafından da savunulmaya başlandı. TİİKP revizyonistleri her zaman olduğu gibi, bu konuda da bu teslimiyetçi tezi allayıp pullayıp piyasaya sürmekten geri kalmadılar. İyice iflas eden ve posası çıkan Dev-Güç anlayışı yerine, bu defada her derdin devası olarak gördükleri "Sosyalist Kurultay" tezini ileri sürdüler. TİİKP revizyonistlerine karşı çetin bir mücadele yürüten İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş, Sosyalist Kurultay için şöyle diyordu:

"Sosyalist Kurultay eğer mümkün olsaydı, bir ihanet kurultayı olurdu."

"Bütün revizyonist klikleri biraraya toplayacak olan "Sosyalist Kurultay" her derdin devası olmuştu. Proletarya hareketinin (!) örgütlenme problemini çözecekti (!) Bütün "proleter çevreleri" (bu baylar kendileri gibi reformist revizyonistlere artık bu ismi veriyorlardı) birleştirerek Türkiye çapında örgütlenmeyi sağlayarak "halk savaşı"nın ön şartlarını (!) yaratacaktı." (3)

Proletarya hareketi tarafından yıllarca önce ele alınıp mahkum edilen bu revizyonist tezlerin bugün yeniden piyasaya sürülmesi Mihrici Dev-Güç anlayışının yeniden hortlatılmaya çalışılmasından başka birşey değildir. İ. KAYPAKKAYA yoldaşın komünist ileri görüşlülüğü sonucu açık bir şekilde belirttiği; *"Dev-Güç girişimi yaşamadı çöktü. Ama Dev-Güç zihniyeti bir kısım kaşarlanmış revizyonistlerin kafasında yaşamaya devam etti."* (4) şeklindeki sözlerin bugün sosyal pratik tarafından kendisini açıkça göstermesi bizlerin bu konuda daha dikkatli ve temkinli davranmanızı gerektirmektedir. Dev-Güç zihniyetini taşıyan revizyonistlerin 1976'da ilan ettikleri "Proleter Devrimcilerin Birliği" anlayışıda "sosyalist Kurultay" bozması revizyonist tezden başka birşey değildi.

Yaşanan sosyal pratik bütün bu anti ML düşünceleri hüsrana uğratmasına rağmen, halen daha akılları başlarına gelmeyen ve kafadaki revizyonist Dev-Güç zihniyetiyle hareket edenler, bu defa da yeni bir kılık ve isim altında ortaya çıktılar. İşte son olarak piyasaya sürülen revizyonist-oportünist örgütler koalisyonunun ismide "FKBDC"dir.

Partimizin gerek yıllarca öncesinden ortaya koyduğu ML düşünceler, gerekse "FKBDC"sinin çağrısı ve platformuna takındığı ML tavır, sosyal pratik içinde her geçen gün kendisini doğrularken, "Cephe"cilerde hüsranla bitecek hazin sona her geçen gün biraz daha yaklaşıyorlardı. "Cephe"ciler bu yanılgılarının hesabını, özeleştirisini açıkça devrimci kamuoyuna verecekleri ne bu defada bir manevra yaparak "bunun tam manasıyla bir cephe olduğunu bizde söylemiyoruz, ama bu yönde atılan bir adımdır" demeleri, gerçektende ciddi bir tutum değildi. Lenin'in belirttiği gibi, "bir partinin ciddiyeti onun hatalarına karşı yaklaşımında yatar" sözü, "cephe" içinde yer alanlardan hiçbiri tarafından benimsenmemişti herhalde.Çünkü, pratik onu gösteriyordu."Cephe"ciler soruna daha bilimsel ve olumlu yaklaşacağına, bunu bir gurur meselesi,veya halkın deyimiyle"tükürdüğünü yalama meselesi" olarak ele alıyor olacaklar ki, halen daha yanılgılarında ısrar ediyorlar. Tabi birde işin diğer yönü tabana ne söylenecek ? Esas çekinilen şeyde bu herhalde. Ama bizce böyle bir tavır hiçte doğru değildir. Eğer bir yanlışlık var ise, bir zarar var ise, bundan hemen vaz geçmek lazım, yani "zararın neresinden dönersen o kârdır" ve "cephecilerde bunu yapmalıdırlar. Yani bunun yanlışlığı yönünde devrimci kamuoyuna özeleştiri vermelidirler.

Biz, dışımızda oluşan ve yanlış bir temelde olsada bazı çevrelerin dikkatlerini cezbeden bu koalisyona karşı elbette kayıtsız kalamazdık. Sınıf müca-

delesine önderlik etmek isteyen bir Komünist Partisi hayatın her alanındaki gelişmeleri dikkatlice inceleyip ona tavır takınmak zorundadır. Biz "cephe"cileri önceden yazılı olarak eleştirmemize rağmen, son yapılan iki toplantısına da yaptıkları çağrı üzerine katıldık.

Biz, bu örgütler koalisyonunu bir "cephe" olarak görmememize rağmen, bunların düzenledikleri toplantılara katıldık. Çünkü dışımızda yanlış bir temel üzerinde inşaa edilmeye çalışılan bu örgütler koalisyonuna karşı, sadece dıştan yazılı olarak yürütülen mücadele ile yetinmemeliyiz. Yürüteceğimiz ideolojik mücadelede, yazılının yanında sözlü olarak örgütlerle yüz yüzede polemik yürütmek önemlidir. Ve yine bu toplantıya katılan ve orada yalpalayan çeşitli örgütler vardır. Bunların, revizyonistlerin ve sosyal-faşistlerin kuyruklarına takılmalarına meydan vermemek için böyle toplantılara katılmak, hiçte yanlış değil, aksine zorunluydu da.

Ağustos 83'de yapılan toplantıda; Birlik, Cephe, Eylembirliği vb. gibi sorunların yanısıra, 6 Kasım seçimlerinde izlenecek tavrın ne olması gerektiği konusunda çok canlı tartışmalar oldu. Partimiz bu toplantıda, kendisine tanınan süre içinde ML düşüncelerini ortaya koyup oportünist-revizyonist "cephe" anlayışını mahkum etmiştir. En çetin tartışmaların bizle diğer revizyonistler arasında ceryan ettiğide göz önünde tutulursa, yürüttüğümüz ideolojik mücadelenin önemi ve zorunluluğu rahatlıkla anlaşılacaktır. Partimiz yine toplantıda, bu oluşumun bir "cephe" olmadığını, "FKBDC" denilen oluşumun artık bir çıkmaz içinde olduğunu, bunun böyle yürüyemeyeceğini, bu konuda en tutarlı tavrın "cephe"yi kurduk diyen örgütlerin halka özeleştiri yapmak olduğunu vs. vs. yi belirtmiştir.

Bu toplantıda bizce en önemli gelişme ve olumlu yönde atılan bir adım Dev-Yol'un tavrıydı. "Cephe"nin kurucularından olan Dev-Yol, tartışmalar içinde "Cephe" denilen bu birliğin aslında bir "cephe olmadığını ve olamayacağını, "cephe"nin böyle kurulamayacağını, cephe'nin halkın mücadelesi ve eylembirliği içinde oluşabileceğini, FKBDC'yi kurduk şeklindeki bir ilanın kesinlikle hatalı olduğunu, bizim böyle bir açıklama yapmamızın cephenin kurulup tamamlandığı imajını yarattığını ve bununda hiç iyi bir şey olmadığını" vs. vs'yi belirtmesi bizce yeterli bir adım olmazsa da, önemle izlenmesi gereken gelişmelerdi.

Kaldı ki, "cephe" içinde yer alan ve bunun dışında toplantıya katılan ve yine biribirlerinden farklı "devrim" anlayışına sahip olan örgütlerin hemen hepside Partimizin ML görüşleri karşısında geri adım atmışlardı. Toplantıya katılan örgütlerin hemen hemen tümü "FKBDC"sinin bir "cephe" olmadığını kabul ettiler. Ama "Cephe"ciler işi kurtarmak için, "aslında bu gerçek anlamda bir cephe değildir. Sadece o yönde atılan bir adımdır" demekten bir türlü vaz geçemiyorlardı. Bu çarkedişş samimi değildi. Çünkü çıkardıkları platform ve programlarında bir iktidar alternatifi olarak gördükleri "cephe"leri için bu defada böyle söylemeleri bizce ibret vericidir.

Derken toplantıda süren uzun tartışmalar sonucunda, bu yanlış anlayışlardan vazgeçip halka özeleştiri vermeleri gereken oportünistler, bu defada bizim karşımıza "yeni" (aslında bizim için eski, ama herhalde kendileri için yeni olacak) tezler sürmeye başladılar. "Madem bu cephe değil, cephe böyle kurulmazsa, "Devrimci Güçbirliği" kuralım" dediler. Ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinden bihaber olanların böyle cazip tekliflere kapılmaları, Mihri Belli revizyonistinin cephaneliğine ait olan bu pespaye silahlara sarılmaları aslında hiçte yadırganacak birşey değildi. Biz toplantıda Dev-Güç anlayışının ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini yukarıda da İ. KAYPAKKAYA yoldaşın belirttiği anlayışlar çerçevesinde geri çevirdik. Dev-Güç anlayışından da bir sonuç alamayınca, revizyonist-oportünist cephe, bu defada o zaman "Demokratik Güçbirliği" oluşturalım demeye başladılar.Biz burada bulunan örgütlerin biribirinden farklı demokrasi anlayışlarının olduğunu ve kaldı ki, bununda ismi ne olursa olsun, Dev-Güç anlayışından farklı olmadığını vb'ni ortaya koyarak bu anlayışıda geri çevirttik.Yapılan tartışmalar sonucunda, bizim anlayışımız çoğunluk tarafından benimsenince bu da fiyaskoyla bitti.

Partimiz tek tek somut bazı eylemlerde, her eylemi kendi içinde ve o günkü somut koşullarda ele almak kaydıyla çeşitli eylem birliklerinin oluşabileceğini belirtti. Bu anlamda böylesi özel bir durumda örgütlerin toparlanabilmesi ve bunlar arasındaki irtibatın sağlanabilmesi, ve toplantının bazı teknik ihtiyaçlarının hazırlanması görevine sahip olan bir irtibat komitesinin kurulabileceğini belirtti. Bu öneri diğer örgütler tarafından da benimsenince, toplantıdan çıkan tek somut sonuç bu oldu. Duyurunun kendisinden de anlaşılacağı gibi, irtibat komitesinin işlevi ancak örgütler arası ilişki sağlamaktı. Yoksa bu yapılacak eylembirliklerini yönetecek bir komite falan değildi. Eğer böyle olursa örgütler üstü bir durum olurdu ki, buna biz zaten başından beri karşı çıkıyorduk. Sonra kaldı ki, somut bir eylem için bir araya gelen ve tartışan örgütler, eyleme katılma veya katılmama yönünde özgürdürler. Ancak, anlaşılabilirse böyle bir eyleme katılabilirlerdi. Bu anlamda irtibat komitesine önceden eylemi yürütmesi için bir görev verilseydi, örgütlerin bu özgür irade belirtmeleride ortadan kalkmış olurdu.

Ancak böyle bir sonuca varılan toplantı dağıldıktan bir süre sonra, özellikle Dev-Yol Avrupa'da bazı ülke ve şehirlerde Birlik ve Cephe üzerine toplantılar düzenledi ve bu toplantılarla tabanını eğitmeye çalıştı. Her ne kadar böyle bir girişim olumlu bir adım idiyse de, yeterli değildi. Yine oportünizmin propagandası yapılıyordu, yani Dev-Yol henüz cephe meselesini kavramamıştır. Bu konuda yaptığı şey, tabanının gönlünü almak ve günah çıkartmaktır.

Ağustos ayında yapılan toplantıdan sonra, Ocak 1984'de yeniden bir toplantı düzenlendi. Partimizinde katıldığı bu toplantıya, 20 örgüt katılmıştı. Dünyada ve ülkemizde durum, sol güçlerin birliği ve işbirliğinin somut alanlarının tartışılması vb. gibi maddelerden oluşan gündem temelinde tartışmalar yürütüldü.

Biz bu toplantıda şöyle oldu, böyle oldu meselesine girmek istemiyoruz. Sadece, toplantıdaki bazı önemli noktalara dikkat çekmek istiyoruz. Onlarda sırasıyla ele alınırsa, Birincisi; Bu toplantıdaki tartışmaların banda alınmasına özellikle karşı çıkılmasıdır. Bazı "çok illegal" örgütler, bunu sakıncalı gördüler. Bu aslında illegaliteden çok, burada konuşulan siyasi meselelerin belgelenmesini önlemekti. Çünkü yarın bunları yayınladığımızda, kimin ne dediği ortaya çıkacaktı.

İkincisi; Dev-Yol'un "cephe"den çekildiğini resmen açıklaması oldu. Dev-Yol cepheden çekildiklerini açıklarken, şöyle diyordu: *"FKBDC başından beri yanlıştı. Cephe örgütlerin birleşimi değildir. Cephe, ancak pratik mücadele içinde oluşacak ve gelişecektir. Bugün halkla bağı olmayan, halkla mücadelede şüpheli olan güçlerle, cephe pratik bir olgu olmaktan çıkmıştır. İşte biz bütün bunlardan dolayı cepheden çekildik ve bu konuda en kısa zamanda kamuoyuna gelişmelerle ilgili bilgi verilecektir."*

Üçüncüsü; TKEP'in oynadığı turuva atı rolüdür. "FKBDC" içinde yer alan TKEP, "eli işte gönlü oynaşta" misali, el altından "TKP", TİP, TSİP, TKSP vb. ile flört yapmış, hemde "saman altından su yürütür" misali. "Cephe"deki diğer örgütlerin bile haberi olmadan. Bu durum toplantıda açığa çıktı.

Toplantıya iki tane platform sunuldu. Bunlardan biri cephecilerin, diğeri ise sözde TİP'indi. Sözde diyoruz, çünkü daha sonra toplantı içinde orta-

Devamı Syf. 7'de

YÖK ve ÜNİVERSİTELERE GETİRDİKLERİ

Yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak ve hakim sınıfların girdiği buhranın bütün yükünü halkın sırtına yüklemek için 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen faşist askeri darbe ile birlikte, yıllardır Türkiye halkının kanı ve canı pahasına kazandığı kimi hakları niteliğinde de olsa tüm demokratik ekonomik ve politik örgütlenme hakları ellerinden alındı.

Hakim sınıflara karşı verilen bu mücadele de etkin olarak devrimci saflarda yer alan demokratik nitelikteki Yüksek Öğretim Kurumları ve öğrencileride bu darbeden paylarına düşeni aldılar. Tüm demokratik kurumlar kapatıldı. Bunların yöneticileri tutuklandı. Yüzlerce öğrenci okul kapılarından alınıp zindanlara atıldı. Öğretim uzun bir süre asker sinigisi altında yapıldı.

Hakim sınıflar yeni anayasaları ile her türlü örgütlenmeyi engelledikleri gibi açık faşist yönetimlerinin devamını sağladılar. Bu anayasayla oluşturulan YÖK üniversitelerin zaten çok az olan özerkliklerini uygulamada tamamen ortadan kaldırılmış, öğretim laçkalaşmış ve bilimsellikten uzaklaşmış, binlerce yüksek okul öğrencisi okullardan atılmıştır. Yeni getirilen yüksek öğrenim kanunu ile faşist yönetim neyi amaçlamıştır. Getirilen engellemelerle sadece burjuva ve ağa çocuklarının okuyabileceği bir eğitim sistemi oluşturulmuş, yoksul halk çocuklarının üniversitelerde okuma hakları yasada söz olarak kalsa bile, fiili olarak ellerinden alınmıştır. Bir çok halk çocuğu geldiği sınıfın potansiyeli bu okullarda bilinçlenerek ve gerçekleri görerek düzenin bozukluğunu bilerek buraya gelmişler ve aktif olarak sınıf savaşımına katılmışlardır. Bu mücadelenin en ön saflarında mücadele yürüten birçok devrimcinin buralardan geldiğinin bilincinde olan hakim sınıflar, bu kaynağı kurutmak için ellerinden gelen herşeyi yapmakta bir an bile tereddüt etmemektedirler.

Faşist cunta YÖK ile 2547 sayılı kanunu değiştirerek çerçeve ve sınav yönetmenliğine ilişkin 2880 sayılı kanunu yürürlüğe koymuştur. Bu yasa ile her üniversitede dönem sonu sınavlarına girebilmek için en 40 vize barajı, bir dersin iki kereden fazla alınamaması, vizelerin yıl sonu notlarına % 60 etkisi, kayıt ve harç paraları üniversitelerin yönetiminde YÖK'ün söz sahibi olması, kadro sınırlandırma ve rotasyon, birbirinden ilgisiz yüksek okulların tek bir üniversite çatısı altında toplanması gibi uygulamalar getirilmiştir. Sene içi vize sınavlarının getirilmesiyle öğrenciler bütün imkanlarını zorlayarak yoğun bir ders çalışma içine sokulmuşlardır. Günde 3 saatin yolda kaybolması, gimin büyük bölümünün okulda derslerde geçmesi, geri kalan zamanın yemek yapmak, uyumak gibi... doğal ihtiyaçların giderilmesiyle harcanması sonucu öğrenciler dersten başka bir şey düşünemeyen, sosyal faaliyetleri, spor faaliyetleri olmayan, düzene uygun sessiz, tam bir robot durumuna getirmeye çalışılıyor.

Ailesinin ekonomik durumunun yetersiz olması nedeniyle, işte çalışmak zorunda kalan öğrencilerle, çalışsa dahi yetersiz beslenen, barınma ihtiyaçlarını gideremeyen, oturdukları konutlar ders çalışmaya elverişli olmayan, kışın ısınma ihtiyaçlarını gideremeyen bu ve buna benzer nedenlerle ders çalışamayan, çalışsada yeterli olmayan öğrenciler vize sınavlarında başarısız kalmışlar. 1982-1983 öğretim yılı sonunda binlerce öğrenci atılmış ve önümüzdeki dönemlerde de atılmaya devam edeceklerdir. Kaldı ki, büyük çabalarla iki sene boyunca otuz dersinden 29'unu verip çeşitli nedenlerle (o gün hasta olması, okula geç kalması, bir yakınının ölmesi vb...) bir dersi veremeyen öğrenciler dahi okuldan atılmışlardır. Senelerce çocuğunu okutmak için ekonomik zorluklara katlanan ailelerimizin emeği ve öğrenim suresince yapılan yüzbinlerce liralık harcamalar hiçe sayılarak binlerce öğrenci YÖK'ün bir politikasına feda ediliyor. Nedir bu politika? Liseyi bitirip açıkta kalan yüzbinlerce öğrenciyi üniversitelere alarak bunların büyük bir bölümünü kademe kademe eleyerek üniversiteye giren öğrenci sayısını artırdıklarını, liseyi bitiren herkesin üniversiteye gireceği göz boyaması politikasıdır.

Sene içi getirilen vizeler ile okullardaki öğretimin kalitesini artırmayı amaçladıklarını öne sürenler, aslında yukarıdaki politikayı uyguluyorlar. Oysa okullardaki öğrenci sayısının artırılması ile okullardaki derslikleın yetersiz hale gelmesinden bazı okullarda bir sınıfta 800 öğrenci ders yapar hale gelmiş, labaratuvarların yetersiz hale gelmesinden öğretim üyesinin sayı olarak yetersiz olmasından dolayı kalite düşmüştür.

YÖK'ün getirilmesinin amaçlarından bir tanesi ise, genel bir üniversite yönetim sisteminin oluşturulmasıdır. Bununla eğitim sistemleri birbirinden farklı olan okullarda getirilen aynı düzenlemeler çeşitli yorumlara neden olmuş, bu düzenlemelerin büyük bir bölümü uygulamada geçersiz hale gelmiştir. Bundan etkilenenler gene öğrenciler olmuşlardır. Birbirinden çelişik uygulamalar karşısında bilgi almak isteyen öğrenciler okul yönetimine baş vurmakta, fakat verilen cevaplar ise "bilmiyoruz", "bizim sorumluluğumuzda değil" olmakta, bu durumda YÖK'e başvuran öğrenciler ise, YÖK'ten "gerekli emirler okullara bildirilmiştir" cevabını almaktadırlar. Böylece üniversitelerde öğretim laçkalaşmış, kimin ne yaptığı bilinmez duruma gelmiştir.

Bu durumda öğrencilerden büyük tepkiler gelmiş, dilekçelerle okul yönetimlerine ve ilgili kurumlara baş vurmuşlardır. Ancak ya dilekçeler alınmamış, hatta öğrenciler rektörlüklerden, dekanlıklardan kovulmuş ya da dilekçeler reddedilmiştir.

Faşist cunta YÖK ile, üniversite yönetimlerini yeniden oluşturarak üniversiteleri tamamen denetim altına almıştır. Tüm üniversitelerde uygulanacak programı hazırlayıp yürütmeye sokan YÖK üyelerinin seçimi konusunda, faşist anayasa şöyle demektedir. Yüksek Öğretim Kurulu:

1)— Devlet başkanı tarafından tercihen rektörlük yapmış kişiler arasından sekiz,

2)— Bakanlar kurulunca üniversiteler dışında temayül edilmiş, üst düzeydeki devlet hizmetleri veya emeklileri arasından seçilen altı,

3)— Genel Kurmay başkanlığınca kendi bünyesinde seçilen bir üye,

4)— Milli eğitim bakanlığınca kendi bünyesinde seçilen iki üye.

5)– Üniversiteler arası kurulca kurul üyeleri dışından en az 25 yıl öğretim üyeliği yapmış kişiler arasından seçilen sekiz öğretim üyesinden oluşur.

Yukarıda (2), (3), (4) ve (5) bentlere göre seçilen üyeliklere göre kesinleşir. Bu bentlerde belirtilenlerden ilk seçilenleri bir ay, devlet başkanı tarafından onaylanmayanların yerine yeni adayların seçimleri ise 2 hafta içinde yapılmadığı halde, devlet başkanınca doğrudan atamalar yapılır.

Görüldüğü gibi YÖK üyelerinin 17'si devlet yönetiminde bulunan kişiler tarafından 8'i ise üniversiteler arası kurul tarafından seçilmektedir. Kaldı ki, üniversiteler arası kurul üyelerinden olan rektörler de YÖK tarafından seçildiğine göre Üniversitelerin idari özerkliği tamamen ortadan kalkmıştır. Böylece üniversitelerin yönetimleri, doğrudan hükümetler tarafından istenildiği gibi değiştirilebileceklerdir.

Özerklik ne demektir ? "Özerklik üniversitelerin bilimsel, idari, giderek mali bağımsızlığı demektir" bilimsel özerklik ise idari özerklikten bağımsız değildir. Yukarıda da görüldüğü gibi, idari özerklikten yoksunluk, bilimsel özerkliği ortadan kaldıracak "üniversite öğretim üyeleri ve yardımcılarının serbestçe araştırma ve yayında bulunabilmesini engelleyecektir." Bunun böyle olduğu bilindiği halde, hala üniversitelerin bilimsel özerkliğe sahip olduğundan dem vurulmaktadır.

YÖK'le birlikte, bir çok demokratik öğretim üyesi üniversitelerden uzaklaştırılmış veya rotasyonla başka üniversitelere sürülmüş, açık olan kadrolara ve bölüm başkanlıklarına faşist öğretim üyeleri getirtilmiştir. Kadro yasası ile üniversitelere verilen kadrolar, fiili çalışan kadroların altında kalmıştır. Bu yüzden öğretim üyeleri üniversitelerden atılmışlardır.

Getirilen rotasyon sistemi ile aynı zamanda öğretim üyelerinin araştırma niteliklerine engel olunmuştur: Öyle eğitim dalları vardır ki, bunlar o öğretim görevlisinin bulunduğu yüksek okuldan başka bir yerde yoktur, veya olsa bile araç ve gereç bakımından yetersizdir. Bu bakımdan öğretim üyelerinin bilimsel araştırma niteliği ortadan kalkabilir veya verimi düşer. Bu yüzden öğretim üyeleri yarım gün çalışma (part-time) düzenine geçerek, idari sorumluluklardan kurtulup dışarda çalışma koşulları araştırmaktadırlar. Dışardaki ortamı gerekli maddi ve gerek moral açısından yeterli bulmaları durumunda üniversitelerden ayrılacaklarını söylemektedirler. Böylece üniversitelerde eğitim yapacak öğretim üyesi olmamasından dolayı eğitim gittikçe daha da bozulmaktadır.

Üniversitelerdeki en önemli sorunlardan biride öğretim üyeleri-öğrenci diyaloğunun kopukluğudur. Bu kopukluk nedeniyle, öğrencilerin sorunları öğretim üyeleri tarafından göz önünde bulundurulmadan öğrencilerden toplumsal yaşamdan uzak sürekli ders çalışmaları istenmektedir. Bu ilgisizliğin örneği kendi fakültesinde kaç ders okutulduğunu dahi bilmeyen öğretim üyelerinin varlığıdır.

Türkiye'de bilimsel eğitimin pratikten yoksun ve sadece teoride kalması, ülkenin ekonomik yapısından, üretim biçiminden kaynaklanmaktadır. Türkiye'deki kapitalizmin komprador niteliği nedeniyle mevcut sanayi tamamen dışa bağımlıdır ve teknolojik gelişmelerde dışardan ithal edilmektedir. Örneğin ağır sanayi için gerekli makinalar ve araç-gereçler tamamen dışarıdan üretildiğinden, bilimsel gelişme gerekli maddi temelden yoksun kalmaktadır.

Üniversitelerin özerk olmamasıda tamamiyle üretim biçiminden kaynaklanmaktadır. Ülkemizde emperyalizme bağımlı yarı-feodal bir üretim biçimi hakim olduğundan sürekli bir ekonomik bunalım vardır. Bu bunalımdan kurtulmak için hakim sınıflar, emekçi halkı azgınca sömürmektedirler. Halkın bu sömürüye karşı mücadelesini bastırmak için sürekli bir faşizm uygulamaktadırlar. Dolayısıyla faşizm demokratik nitelikte özerk bir üniversiteninde oluşmasını engellemek ister.

Faşist yönetim, üniversitelerde bilimsel özerkliğin olduğundan bahsediyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi, bilimsel özerklik, yönetim özerkliğinden bağımsız olamaz. Halbuki bugün üniversite yönetimleri yukarıdan aşağıya doğru hiyararşik bir biçimde, atama yoluyla oluşturulmaktadır. Üniversitelerin gerçek anlamda özerk olabilmesi için gerekli şartlardan en önemlisi yönetimlerin demokratik bir biçimde tüm üniversite mensupları (öğretim üyeleri, öğrencileri, çalışanlar) tarafından seçilmeleridir.

Üniversiteler hakim sınıfların tekelinden kurtulmalı, bütün halk çocuklarının okuyabileceği gerçek bir bilim yuvası haline getirilmeli, bunun için var olan bütün ekonomik ve siyasi engeller kaldırılmalıdır.

Bu sorun sadece üniversitelere özgül değil, Türkiye'nin genel bir eğitim sorunudur. Bu sorun üniversite öncesi eğitimde de kendini göstermektedir. Orta öğretim okulları sadece genel bilgilerin verildiği okullar olmaktan çıkarılıp, üretime ve bir mesleğe yönelik bilgilerin verildiği okullar olmalıdır. Üniversite bir meslek okulu olmaktan çıkarılıp, "ellerine mesleklerini almış kişilerin" uzmanlaşmak için eğitildikleri bir eğitim araştırma kurumu olmalıdır.

Orta öğretim mezunu kişiler iş bulamadıkları için üniversitelere girmek zorunda kalmaktadırlar. Bu kişilere ve üniversite mezunlarına iş olanakları sağlanmalıdır.

Bütün bu sorunların kesin çözümü ise ancak Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür.

* KAHROLSUN BOZUK, ÇÜRÜMÜŞ EĞİTİM DÜZENİ ! KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL EĞİTİM DÜZENİ !

*PARALI YÜKSEK ÖĞRENİME HAYIR !

* HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI !

* YÖK KANUNA HAYIR !

* YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ !

* YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ !

..... Okulundan
Bir İKK okuyucusu.....

Siyasi Mahkumun Kamuoyuna...

Baştarafı Syf: 32'de

saat 11.00 civarında başlayıp akşam saat 19.00'a kadar süren bu seans, sanırım o döneme kadarki en uzun sorgulama seansıydı. Hatırladığımda halen tüylerim diken diken olduğu bu faslı kısaca özetlemek istiyorum.

Gardiyan Hazım tarafından koğuştan alınıp, gözlerim bağlanarak yeniden sorgu odasına götürüldüm. Başta Fevzi olmak üzere birkaç işkenceci odaya doldu. Bir küfür dayak, tekmetokat-yumruk sağnağı altında sözkonusu iddiaları kabul etmem yeniden hatırlatıldı. Aynı şekilde reddetmem üzerine, bu kez soyundurulmadan falakaya yatırıldım. Arkama döndürülerek gözlerim açıldı, gösterilen bir çift botun benim olup olmadığı soruldu. Benim olmadığını söylemem üzerine, bir fasıl daha falakaya yatırıldım. Fakat kısa kesildi. Bir süre düşünmemi söyleyerek gittiler. Az sonra Hazım gelip gözlerimi açarak, ifademin alınacağı "müjdesini" verdi. İfade odasına götürüldüm. Odada, döner sandalyesine oturmuş daktilo başındaki Fevzi'yi gördüm. Mit Osman'da zaman zaman odaya girip çıkıyordu. Bir ara çiçek bozuğu yüzlü iri-yarı uzman çavuş içeri girip oturdu. Fevzi çeşitli galiz küfürler yağdırarak beni bir kenara oturttu. Bir yandan sorular sorup, diğer yandan benim verdiğim cevaplarla birlikte daktilo etmeye başladı. Yarım sayfa bile dolmamışken telefon çaldı. Fevzi birşeyler konuştu.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

idamlara karşı mücadele faşizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır (2)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

sine katılmaktır. Halkın çeşitli kesimlerinden yükselecek olan protesto sesleri maddi bir güç olarak cuntanın karşısına çıktığı sürece cunta gerileyebilir, program uygulaması aksayabilir, planları bozulabilir ve geçici olarak idamları ertelemek durumunda kalabilir.

İşkencelere alınmaya karşı bugüne kadar sürdürülen protesto eylemlerine (sembolik direniş ve slogan atma) bunun kıvrak DS'u süresiz açlık grevi ve ölüm orucundan başka "aktif" eylem tanımaması herşeyi iradi olarak belirlemeye götürür. Temcit pilavı gibi her gelişmede önümüze sürülen süresiz açlık grevi, her derdin devası görülmektedir. Biz önyargı ve grupsal çıkar arama çabasında değiliz, ancak bazı mücadelelerin değerlendirilmesi genel tespit ve varsayımlarla yapılmamalıdır. Cezaevlerindeki gelişmeler ve mücadelelerle ilgili görüş ve düşüncelerimizi sırası geldikçe çok açık bir biçimde defel ei kadar aklığı kalmamışcasına mossonuçlara bakarak yapılan değerlendirmeler hiç kimseye birşey kazandırmaz. Uygulanmamış eylem biçimlerinin kesin sonuçlarından bahsetmek, doğru bir örnekleme ve mücadele metodu değildir. Ve biz DS'un polise alınma konusundaki eleştiri ve değerlendirmelerinin tartışmasına burada girmek istemiyoruz. Sadece *"....cunta yeniden gözaltına almayı bugünkü biçimiyle sürdürmeyecek ve resmen caydırıcı olacaktır"* gibi bir yaklaşımın: esasta hiçbir şey yapmak istemeyenlerede prim vereceğini hatırlatıyoruz: böyle bir anlayışın gelişmesine DS yardımcı olmamalıdır. Bizler uygulanmayan bir eylemin muhtemel, ya da kuvvetle muhtemel sonuçlarından sözedebilmeliyiz. Kesin sonuçlarından değil!

DS'un "ölüm orucu" önerisinin bir diğer sakat yanıda, merkezi konulan kadro eylemiyle sonuç alma çabasıdır. Süresiz açlık grevinden sonra (aslında süreli ancak süresi belirtilmiyor) tek tek unsurların biribirinden devralacağı (İRA uygulamasında görüldüğü gibi) ölüm orucu etrafında içerde ve dışarda tepki potansiyeli oluşturmaktır. Böylece diğer mücadele biçimleri ister istemez içerde ki, "ölüm orucu"na tavır alma durumundadır.

Sorun bir (ya da birkaç) cezaevinin sorunlarıyla ilgili olsaydı, kuşkusuz cezaevindeki mücadele merkezde olurdu. Metris'teki son direniş bunun çok somut bir örneğidir. Oysa bizim mücadele edeceğimiz sorun Türkiye'deki bütün devrimcileri, dolayısıyla halkı yakından ilgilendiren, demokrasi mücadelesinin temel noktalarından birisidir. İstanbul cezaevlerinde verilecek birkaç şehitle idamları durdurmayı düşünmek, değindiğimiz demokrasi mücadelesi anlayışı yanında sorunu çok hafife almak anlamına gelir. İRA'nın mücadelesi örnek gösterilecekse, amaçları ve somut koşulları arasında çok büyük farklılıklar vardır. İRA'nın ölüm orucu çok açık bir biçimde yaptırıma yönelikti. Kendilerine siyasal tutukluluk hakkının tanınması ve bu haklardan yararlanılmasını içeriyordu. Bilindiği gibi özellikle, Avrupa ülkelerinde siyasal tutukluların geniş hakları vardır ve "İnsan Hakları Komisyonu", "Af Örgütü", "Avukatlar Birliği" vb. gibi uluslararası alanda destek ve güvenceleri vardır. Zaten burjuva demokrasisinin uygulandığı ülkelerde siyasi tutuklulara pek rastlanmaz. Şüphesiz siyasi tutuklularda vardır, ancak, bunlar "terörist" ya da başka suçlar kapsamına sokularak "siyasi suçlu" kapsamından çıkarılır. İRA'nın isteğinin kabul edilmesi demek, bir bakıma onların suçsuzluğunun kabul edilmesi demekti. Zaten bu yüzden verilen şehitlere rağmen uygulamalarda ve yaşam koşullarında elde edilen bir kısım tavizler dışında, temel istek gerçekleşmemiştir. İRA'nın mücadelesinin bir diğer farklı yanı, gelişmelerin günü gününe dünya kamuoyuna ve İRA militanlarının lehinde duyurulma olanaklarının olmasıydı.

İçinde bulunduğumuz koşullarda, önemli bir siyasal mücadeleyi bir kaç şehidin etrafında yoğunlaştırmak ve bozkırı tutuşturarak kıvılcım görevini ölüm orucuna atfetmek akıllıca bir iş olarak görülemez. Bu anlayış aynı zamanda kitlelere güvensizliğide içinde barındırır. Kitleleri harekete geçiremiyorsak, onların görevlerini kadro eylemlerine yükleyerek eksiklik ve durağanlık telafi edilemez. Nesnel durumun zorluklarını soğukkanlılıkla karşılayabilmelisinide bilmeliyiz. Herşeyi mevcut gücümüzle iradi olarak belirleye bilme durumunda olsaydı, devrimci hareketin durumu bugünden çok farklı olurdu. Diğer bir kısım siyasetlerin yazılarındanda anlayabildiğimiz kadarıyla; DS'un bu önerisi fazla bir rağbet görmemektedir. Umarız DS kampanya sonucu yine uygulanmıyan bir eylemin sonucundan emin olarak "önerimiz hayata geçirilseydi, idamlar uygulanmazdı" vb. değerlendirmeler yapmaz!

Cezaevlerinin İçişleri bakanlığına bağlanması özü itibarıyla zaten faşist olan bazı kurumların her yanıyla faşistleştirme çabasının bir sonucudur. Böyle bir devirle gözetilen çıkar, bütün devrimcilerin görebileceği kadar açık, polis aracılığıyla cezaevlerinde düşünülen uzun vaadede denetimin kurulup kurulamıyacağı, kuşkusuz bizim mücadelemizle doğrudan ilişkilidir. Böyle bir değişiklik faşizmin baskılarını ve yaptırım isteğini daha da arttıracağından, kazanılmış hakların yeniden kazanılması en azından korunması için yoğun mücadeleler yeniden gündeme gelecektir. Şimdiden muhtemel gelişmeler hakkında kesin yargılarda bulunmak akla uygun gelmeyebilir, ancak görünen köy kılavuz istemez misali, duyarlı olmak ve tedbirli davranmak, siyasi olmanın önemli özelliklerinden

---

* Bu kampanyanın cezaevleri alanına esas olarak İstanbul cezaevleri katılabilecektir. Diğer birçok cezaevinin mücadele içine girmesi için şüphesiz çaba sarfedilecek, ancak yeterli bir haberleşme ve örgütlenme olmayacağından ve esasen somut durumları iyice bilinmediğinden katılımın yeterli olmayacağını düşünüyoruz. Biz elimizden gelen çabayı sarfedeceğiz, ancak fazla da umutlu değiliz.

birisi olduğu da unutulmamalıdır. Bu yüzden cezaevlerinin içişleri bakanlığına bağlanmasına karşı mücadele de bu kampanyanın içerisinde ele alınmalıdır. Ancak idamlara karşı mücadele, mücadelenin merkezinden koparılmamalıdır. Yönetimin değişmesine ve yeniden gözaltına alınmaya karşı mücadele cezaevleri içinde önemli bir yer oluşturmaktadır. Önümüzdeki dönem bu doğrultuda yeni mücadele biçimlerini koyabilir, bunu somut gelişmelere göre değerlendiririz. Sonuç olarak infazların durdurulması, idamların kaldırılması günümüzde halkın da bir isteği, rahatsızlığı olduğundan faşizme karşı mücadelenin çok önemli bir yanını oluşturduğundan mücadelenin merkezinde idamları görüyoruz.

Sürdürülecek kampanya sürecinde uygulanacak eylem biçimleri neler olacaktır? Bir kere elimizdeki mevcut olanakların neler olduğuna bakalım. Bunların başında mahkemeler gelmektedir. Biz bugünden başlayarak her infaz ertesinde mahkemeye çıkanların (küçük ya da büyük) grup halinde ortak tespit edilecek kısa bir protesto konuşmasıyla bizzat salonda saygı duruşunda bulunulmasını öneriyoruz. Bu eylem için infazın hemen ardından mahkemeye çıkmayan gruplar daha sonraki günlerde de bu eylemi yapabilirler. Mahkemeler idam cezalarının verildiği faşist kurumlardır, dolayısıyla onların önünde yapılan bu ve benzeri protesto gösterilerinin teşhir değeri daha da artar.

Tespit edeceğimiz kampanya süreci içinde infaz yapılmasa bile —zaman zaman görülebildiği gibi, cunta bazen infazlara bir kaç ay ara verebiliyor— kampanyanın belli bir aşamasında bir defaya mahsus olmak üzere yapılan infazları ve verilen idam cezalarını protesto etmek amacıyla aynı eylem yapılmalıdır. Fakat bununla yetinilmemeli, arkasından gelecek bir infazda (ya da tespit edilecek süre içerisinde) eylem tekrarlanmalıdır. Biz her infazdan sonra yapılmasından yanayız. Mahkemeler önünde yapılacak bu gösterilerin yaygınlaşması için çaba gösterilmeli, yerli ve yabancı basının ilgisi çekilmeye çalışılmalıdır.

Kampanya sürecinde tutuklu ailelerin bürokratik girişimleri sayısal olarak çoğaltıldığı sürece, belli bir baskı gücü oluşturur. Dışarda yürütülecek bir organizenin daha toparlayıcı olacağını düşünüyoruz. Yine tutuklulardan idamla yargılananların veya idam cezası almış olanların ailelerinden hiç olmazsa bir kısmını bizim fiili eylem içinde olduğumuz günlerde birkaç günlük (1-3) gün toplu bir veya birkaç yerde (Selimiye, cezaevleri veya Danışma Meclisleri önünde) açlık grevine başlamalarını sağlayabilirsek çok olumlu bir adım olacağını düşünüyoruz. Avukatların harekete geçirilmesi sorunlarla yakından ilgili ve sorunların önemini en azından teorik olarak bildiklerinden bizim yapabileceğimiz fazlaca birşey yok. Sorun Baroların içindeki bir örgütlenme ve mücadele sorunudur. Ancak Baro yönetimlerinin açık ve somut tavır takınmaları noktasında öneri götürmeleri, zorlamaları olumlu olur.

Cezaevlerinde infazlardan sonra bugüne kadar yapılan eylemlerden mesela slogan atma süresi uzatılabilir.

Bir diğer önerimiz yine kampanya sürecinde mahkeme önünde protesto gösterilerinin ardından tespit edilecek bir zamanda idamları, işkenceleri ve polise alınmaları protesto amacıyla duruşmalara bir hafta (2 haftada olabilir) çıkmamak ve bunu dilekçelerle duyurmak.

Önerilen 10 günlük açlık grevi bizim içinde olumlu ve yeterlidir. Zaman konusunda, siyasi partilerin kurulup seçim çalışmalarına başladıkları bir döneme rastlayan zamanlama yeğindedir. Yine değinildiği gibi bu zaman, örgütlenme ve en geniş biçimde eyleme katılımı sağlama çalışmaları içinde gereklidir. Şayet planlanan zamanın ileri bir aşamasında herhangi bir infaz yapılırsa, infazın hemen ertesi başlama günü olabilir.

Kampanya biçiminde sürdürülecek olan bu mücadele çizgisinin hayata geçirilmesi, cezaevi sorunlarını aşan, önemlisi siyasi hedefleri olan ileri bir mücadele olacaktır. Eylem biçimlerinde önemli bir farklılık olmasa da politik hedefleri hiçbir şekilde küçümsenemez. Bu kampanyanın örgütlenmesi Konsey İşlerliği vs. yetkisini aşan bir olaydır. Dolayısıyla yeni bir yürütme örgütlenmesinide beraberinde getirir. Kurulacak olan EB zoraki değil, siyasi olacaktır. EB'lerine nasıl baktığımızı, işleyişi ve ilkelerinin nasıl ve neler olduğunu daha önceki yazımızda uzunca anlatmıştık. Bu kampanyayla ilgili örgütlenme, işleyiş ve ilkelerinin ne olması gerektiği üzerinde de kısaca durmak istiyoruz.

Bu kampanya politik bir mücadele olduğundan cezaevi sorunlarını aşmaktadır. Bu yüzden bağlayıcı azınlık-çoğunluk ilişkisi içerisinde uyma yükümlülüğü getiren kararlar alınamaz. Siyasi grupların anlaşarak ve sadece anlaşabildiği noktalarda yapacakları eylemlerle sınırlı olacak olan siyasi gruplar arası EB olacaktır. İkili ve daha fazla görüşmelerle çok büyük bir çoğunluğun EB'ne sağlanmaya çalışılmalıdır. Biz üzerimize düşeni yapmaya çalışacağız ve ayrıntılarda zor çıkarmamaya özen göstereceğiz.

EB içinde propaganda ajitasyon serbestliği genel bir ilke olarak bu kampanya için de geçerlidir. Ancak eylemin ruhunu zayıflatıcı, doğrudan eylemlerin eleştirisi şeklinde ele alınamaz. Eylem öncesi bu konular yeterince tartışılmalıdır.

EB anlayışımıza göre, herhangi bir grup eylemin herhangi bir aşamasında birlikten çekilebilir. Cezaevlerinde tüm grupların birlik halinde hareketin önceliğinden hareketle, hakim sınıflara ve idareye cesaret verici ve birliği zayıflatıcı olacağından bu kampanya için başından kampanya sonuna kadar hiçbir grubun birlikten çekilmemesi kararı alınabilir. Tabii bu ancak temenni olabilir.

Örgütlenmesi konusunda her grup üzerine düşeni zaten yapacaktır. Eylem içinde gelişebilecek ani durumlarda haberleşme ve uzun boylu tartışma olanakları sınırlı olacağından inisiyatif kullanılacak ve çoğunluğu temsil edecek bir yürütme kurulu oluşturulması iyi olur.

Eylemde ortaklık sağlandığı taktirde, eylem programı, işleyişi vs. ortak bir metinle bütün cezaevlerine birkaç kanaldan gönderilmelidir. Böylece daha önceleri sık sık görülen yanlış anlaşılmalar önemli ölçüde önlenmiş olur.

Eyleme katılan gruplar eylemin olumlu-olumsuz sonuçlarına da ortaktır.

Bu kampanyaya katılacağımız kesin şimdilik İstanbul cezaevlerini kapsamakta ve bağlamaktadır.

14.3.1983
.....cezaevinden
TKP/ML.....

TEK TİP ELBİSE.....

Başlarafı Syf: 4'de

Sonra ne yaparsanız yapın dediler. Hatta sabahleyin gelirken kendi iç çamaşırlarımızı üzerlerimizden aldılar ve üstümüzde sadece kilot bıraktılar.

İdarenin yaptığı bu uygulamayı protesto için elbiseleri parçaladık, daha doğrusu bu hareketi yapmak için zorunlu bırakıldık. Bu hareketi mahkeme huzurunda isteyerek yapmadık."

Daha sonradan duruşmaya getirilen HASAN HÜSEYİN ÇATALKAYA'da mahkeme salonuna girince üzerindeki tek tip elbiseyi parçalayarak bir donla yerini aldı.

Çok zor koşullarda olmalarına rağmen, böylesine kararlı direnişler gösteren tutukluların davranışları, beni gerçekten çok etkiledi. Devrimci onurlarını her şeyin üstünde tutan ve bizler için hayatlarını ortaya koyan yoldaşlarımıza sahip çıkalım, onları yalnız bırakmayalım.

İstanbul'dan
bir İKK okuyucusu

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE! (2)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

SÜRELİ AÇLIK DİRENİŞLERİ:

Açlık direnişlerinin bireysel faaliyet özelliğinden çıkarak kitlesel eylem biçimi özelliğinede sahip olduğunu ve kitlesel direnişlerde yaygın bir kullanım alanı bulduğunu belirtmiştik. Kitlesel biçimiyle açlık direnişleri cezaevlerindeki devrimci direniş mücadelesinin önemli bir *parçası* olmuş ve giderek KSAD'nin ilk biçiminin yanına *süreli açlık direnişi* şeklinde yeni bir biçim daha eklenmiştir. Böylece açlık direnişlerinin bireysel-kitlesel ayrımına *süreli-süresiz* ayrımlarda katılmıştır. Ancak bireysel olarak kullanılan bir eylem biçimi değil, *esasta* kitlesel muhtevaya sahip bir eylem biçimidir.

Açlık direnişleri bilindiği gibi, çıkışları itibariyle süresiz bir özelliğe sahip olmuşlar, ancak süreç içinde, soruna özellikle cezaevlerindeki mücadelede yeni bir biçim daha eklenerek süreli açlık direnişleri ortaya çıkmıştır. Cezaevlerindeki mücadelenin *her türlü programı dahilinde* bulunan eylemlerin özellikle kitlesel eylem biçimlerinin *sınırlı* olması; daha önce varolan bazı eylem biçimlerinin içeriğine dokunulmamak kaydıyla biçimsel değişikliklere uğratılarak daha değişik eylem biçimlerinin yaratılmasına sebep olmuş ve direniş çizgisi yeni eylem biçimleri kazanmıştır.

Süreli açlık direnişleri genellikle cezaevlerindeki mücadelede vede kitlesel olarak hayata geçirilmektedir. Bireysel biçimiyle ya da hayatın diğer alanlarında kullanılması bakımından gündeme getirilmesi, *özel* bazı durumlar ve olaylar dışında sözkonusu olmamakta, istisnai olarak daha ender rastlanmaktadır. Zira cezaevlerindeki mücadelelere nazaran hayatın diğer alanlarındaki kavga çok çeşitli eylem biçimlerini ihtiva etmekte, böylece süreli açlık direnişi tipi bir eylem bu gibi alanlarda çok tali derecede kalmakta, fonksiyonunu diğer bazı faaliyetleri tamamlayabilmekte karşılamaktadır. Süreli açlık direnişleri, kendi başlarına herhangi bir talebi gerçekleştirmeye, *hak almaya* yönelik işleve sahip değildirler. Bu eylem biçimleri herhangi bir hedef doğrultusundaki kampanyalarda *yardımcı ve birleştirici* bir rol oynamakta, sonuca ulaşmada yardımcı güç fonksiyonunu yerine getirebilmektedir. Karşı-devrimin bir takım uygulamalarını, saldırılarını, çeşitli politikalarını protesto etmek, tepkiyi dile getirmek için genellikle gündeme getirilen eylemler: ***kamuoyunu oluşturmak***, herhangi bir talep veya talepler doğrultusunda çeşitli faaliyete, harekete geçmiş olan kitlelerin *birlikteliğini* vurgulamak ve birleştirici rol oynamak için kullanılırlar. Protesto etmek, tepkiyi dile getirmek, duyarlılığı ortaya koymak, uyarmak, dikkat çekmek, birlikteliği vurgulamak, desteklemek, kamuoyu oluşturmak, hatırlamak (anmak) amaçlarının bir kısmını ya da bazen sadece bir tanesini temel alarak *işleyen* süreli açlık direnişleri, *genellikle*, uzun bir süreyi kapsamazlar. Dönemlere, kamuoyunun, genel devrimci durumun; karşı-devrimin gücü ve karşılıklı dengenin konumuna (güçler dengesi) ve esasta bu şartlara bağlı olarak eylemin hayata geçirileceği alanlardaki mevcut objektif durum, subjektif güçlerin haline ilintili bir şekilde hayata geçirilen eylemin süresiz açlığın asgari sınırı olarak kabul edilebilen birgünün altına düşmemek *üzere birgün* olabileceği gibi, bir iki haftaya kadar .....*sayılabilecek* bir süreyide kapsayabilir. Süreli açlık direnişlerinde yukarıda açıkladığımız işlevleri yerine getirmek için, hayata geçirilmesine neden olan konularda eyleme başvuranlar, kendilerine uyguladıkları iradi yaptırım ile eylem gerekçeleri olan mesele veya meselelere verdikleri önemi konu ile ilgili hassasiyetlerini vurgulamaktadırlar.

Bu tip süreli açlık direnişi eylemlerinde eylemin yaptırım gücü, hak alıcı niteliği olmadığı için açlığın ciddi bir biçimde ele alınmasıyla beraber, eylemde gerekli olan nitelikte, esasta herhangi bir yemeğin yeomemesiyle yerine getiriliyorsa (ki getirilmelidir) eylemcilerin vücudunun *ağır* bir şekilde yıpranmaması ve bu eylemin *sık* kullanılması özelliği, kitlelerin cezaevlerindeki, *fiziki genel direnç* durumuda dikkate alınırsa, bazı besin verici, en azından vücudu çeşitli uzun süreli yer edici tehlikelerden koruyucu maddeler (şekerli su, tuz gibi) *alınabilir*. Ancak salt bu amaçla süreli açlık direnişlerinin niteliğine bağlı olarak sonuçlanabilen bu durum *yanlış* anlayışlara neden olmamalıdır. Şekerli ve tuzlu suyun içilebilmesi, tamamiyle farklı özelliklere sahip süt, çay, meyve suyu gibi içeceklerin alınabilmesi gibi *sonuçlara* yol açmamalıdır. Şekerli suyun alınabilmesinde gözetilen hedeflerin ne olduğunu açıkladık. Bu duruma genellikle daha *katı* bir bakış açısıyla, bundan önceleri karşı çıkmakta, sorunu *geniş kapsamda* ele almamaktaydık. Gerçi ilke sorunu olarak (eylem içi ilke) belirlemediğimiz şekerli su meselesi, eldeki imkanlar dahilinde kullanılmamaktaydı. Oysa bu uygulama imkan olduğu ölçüde süreli açlık direnişlerinde kullanılabilir. Bu durum iç pazarlık, sahtecilik, kendini kandırma anlamında *nitelendirilemez*, şekerli su kalıcı zararlara karşı uyarlı, ancak kısa sürede ciddi etkisi olmayan eylemin açlık özelliğini *sulandırmaya*, ortadan kaldırmayan bir özelliğe sahiptir. Özellikle, gerek ülkedeki, gerekse de özeldeki durum, eylemin içerisinde bu gibi uygulamaları gerekli veya gereksiz hale getirebilir. Ancak soruna tek ve mutlak bir bakış açısı (bu konuda) konulmaz, konulmamalıdır.

Eylemin yaptırım gücü sonuç alıcı, belirleyici fonksiyonu olmadığı için, eylemde eylemin işlevini kararlaştırmak ve kitlelerin iç tutarlılığını en genel anlamda kendilerine karşı olan sorumluluklarını bozmamak kaydıyla bir kısım farklı uygulamalar sözkonusu olabilmektedir. Örneğin, önemli hastalığı bulunan bazı kişilerin eylemin dışında tutulması gibi. Zira bu durum en çok azınlık bir grupla sınırlı kalacak ve eylemin genel yapısını etkilemeyecektir. Örnek olarak; eylemin süresi boyunca ağırlaşma durumları, hayati derecede ciddi tehlikeler olursa, gene bu durumdaki kişiler, kendilerine tabi tutulmak istenen tedaviye karşı olumsuz bir yaklaşım göstermeyip, o noktada tedaviyi kabul edebilirler. Bu da eylemin fonksiyonu açısından kabuledilebilir bir olaydır. O kişi duruma göre eyleme devam da edebilir, o andan itibaren hasta konumunda eylemin dışında iradi olarak bıraktırılan kişilerin arasında katılabilir. Hastaların eyleme katılması, te-

davinin kabul edilmemesi, şekerli suyun kesinlikle içilmemesi gibi düşünceler; süreli açlık direnişlerinde sol anlayışlardır. "Nasıl olsa yaptırım gücü yoktur", "hakim sınıflar bizi görmüyor; boş yere neden aç kalalım ki" vb. düşüncelerle salt eylemi hayata geçirenlere getirilen yemeklerin (cezaevlerindeki idarenin karavanası) yenilmemesi, bunun için alınmaması ve elimizde mevcut olan yiyeceklerin yenmesi; ayrıca bunlardan ayrı olarak, çay, şiit, meyve suyu gibi içecek maddelerinde gene eylemin belirleyici fonksiyonunun olmadığı anlayışından çıkılarak kullanılması *sağcı, gerici* anlayışlardır.

Eylemin *tali* işlevi olan, eyleme katılan kişileri konuya bağlama, dikkatlerini çekme sorunundaki mesajı ileterek geliştirme, kişisel olarak yaptıkları fedakarlıkları esasta ve canalıcı etkili özelliğiyle bahsettirerek devrimci genel nitelikleri kazandırma *görevi;* eylemin genel ilkelerine bağlılık ve bu ilkeleri *gereklerine uygulamak* ile ancak yerine getirebilir. İç tutarlılık, yani halka karşı sorumluluk, proletaryanın temsilcilerinin, tutarlı devrimcilerin en temel özelliklerindendir. Ve vazgeçmeyecekleri ana prensiplerin de başında gelir. Eylemde, şekerli suyun kullanılabilmesi önemli hastalığı olan kişilerin katılmama, tedaviyi kabul etmeme gibi uygulamalar, eylemin esasta başlı başına yaptırım gücüne sahip olmayışından ve varolan işlevini bu durumu hiç bir şekilde etkilemeyeceğinden sözkonusu olmaktadır. Eylemde direnmenin *gerçek anlamda* işlenmemesi bu tip uygulamaları gerekli hale getirmekte, herhangi bir sakınca yaratmamaktadır. Ancak bunun böyle olması, eylemin temel özelliklerine ve ilkelerine bağlı kalıp kalmamayı etkilemez. Eyleme adını veren açlık, gerçek anlamda sözkonusu olmalıdır. Tersi bir uygulama karşı-devrimin güçlerini kandırma adı altında *halkı ve kendini aldatmaktan*, sahtecilikten başka birşey değildir. Ve ardında yatan *sinsi, faydacı* burjuva mantığıdır.

SÜRESİZ AÇLIK DİRENİŞLERİ:

Süresiz açlık direnişleri, bireysel ve kitlesel olarak iki kategoride ele alınmaktadır. Bu ikiye ayrılış, sorunun sadece biçimi değil, özüne ve niteliğine de —tamamen değiştirici şekilde olmasada— önemli etkide bulunmuştur. Eylemin ilk ortaya çıktığı bireysel konumda varolan temel özellikleri, KSAD'de kitlesel özellik, önemli bir faktör olarak etkilenmiştir.

Süresiz açlık direnişleri çeşitli talepler uğruna, bu taleplerin gerçekleşmesi veya asgari çözümü için hayata geçirilir. Amaç; mevcut durumu eylemcilerin lehine, değiştirici bir sonuç almaktır. Eyleme, başarı ihtimalinin *çok zayıf* olmadığı ve bu tip bir eylemin etkili olabileceği şartlarda başvurulur. Başarı şansının, isteklerin kabul edilmesi olasılığının çok zayıf olduğu veya hiç olmadığı şartlarda eyleme başvurmak, *objektif olarak intihardır.* Örneğin bugünkü şartlarda, askeri faşizmin kalkması, yani cuntanın gitme talebiyle böyle bir eyleme başvurulmasının sonuçta bu görüşümüzü kanıtlaması kaçınılmazdır.

Eyleme *esas damgasını vuran öz;* eyleme neden olan talepler konusunda, eyleme katılan kişilerin, süresi belli olmayan ama istekleri yerine getirilene kadar aç kalmayı, sonuçta istekleri kabul edilmezse ölümü göze almaları ve bu anlamda pratikte gösterdikleri kararlı, ısrarlı tavırları bunun oluşturduğu yaptırım gücüdür. Açıktır ki; eylem, istekler kabul edilene kadar sürecek, kabul edilmeme sürecinde, belli bir noktadan sonra hayati tehlike gündeme gelecek ve giderek ölüm olayları sözkonusu olacaktır. Çünkü yaptırım gücü, yani hak alma özelliği olan ve bunun için hayata geçirilen bu eylemler, *ölüm alternatifi* ortaya konularak, yani süresiz aç kalma programıyla karşı güçler tehdit edilerek baskı unsuru oluştururlar. Eyleme başvuranlar, aç kalıp kendi vücutlarına verdikleri zararla, canlarını ortaya koyarak, istekleri kabul edilene kadar bunu sürdürecekleri ve sonuçta istenilen olmazsa öleceklerini, bunun sorumlusunun ise, eylemin hedefleri konusunda yetki sahibi kesim yani hakim sınıflar olduğu *mesajını* iletirler. Zaten eylemin süresiz oluşuda bu nedenledir. Bir sürenin olmayışı, eylemin sınırını, taleplerini kabulüne bağlı kılmaktadır.

Bireysel süresiz açlık direnişlerinde (BSAD) çeşitli nedenlerle gündeme gelen eylem, ancak eylemcinin isteklerinin reddedilmesi sonucu eylemcinin yaşamının sona ermesi ya da isteklerin kabuki ile sona erer. Eylemin başladığı objektif ve subjektif koşullarda önemli bir değişim olmadıkça eylem bu şeklinin dışında sona ermez. BSAD eyleme başvuran kişinin, bireysel, yaşamsal çıkarları temelinde gündeme gelebileceği gibi, kitlelerin talep ve çıkarları uğrunda da —bireyin eylemine indirgenerek ve bu eylemde dile getirilerek— hayata geçirilebilir. Eylem, daha değişik eylem biçimlerinin etkisini kaybettiği veya konu ile ilgili çözümde yetersiz kalabileceği durumlarda ve başarı elde etme şansı azımsanmayacak ölçüde mevcutsa, hayata geçirilir. Zira tersi bir durum, eylemcinin boşa heder olması sonucunu doğuracaktır. Ancak önceden başarı şansı olmasına rağmen, koşullara bağlı olarak sonuçta başarısızlıkta sözkonusu olabilir. Ki, böyle bir durumda eylemcinin ölümü boşa heder olma diye nitelendirilemez. Kaldı ki, bazı durumlarda kişiler arka arkaya kademeli biçimde, çeşitli talepler doğrultusunda, öncü rolü oynayarak eyleme başvurabilir. Bu durum, öncülerin bir anlamda kendini *feda etmesi* biçimde değerlendirebilirde... Ne var ki, burada başarı şansının eyleme başvurma konusunda *temel kıstas* teşkil ettiği unutulmamalıdır. Bazı kampanyalar belli aralıklarla bireylerin birer ikişer eyleme geçmesi biçiminde (kademeli) bir eylem programına sahip olabilirler. Burada yeri gelmişken vurgulayalım: Bir takım küçük-burjuva anlayışlar izah ettiğimiz durumu *intihar eylemleri* biçiminde ele almaktadırlar. Yani başarı şansının çok zayıf olduğu durumlarda dahi, sonuç alıcı değil, salt uzun süreli bir takım etkileri ve kamuoyu yaratma özelliği açısından düşünerek, bir kısım öncünün feda edilmesi savunulmaktadır. BSAD tipinde intihar eylemlerinin yapılmasındaki düşünce; soruna ilişkin, kitlelerin rolünü küçümsemek ve mücadeleyi bir grup öncünün mücadelesine indirgeyerek çözümlemek anlayışından kaynaklanmaktadır. Yanlış anlayışlara meydan vermemek için, hemen belirtelim; bundan, bireysel faaliyetlerin özellikle kademeli bir biçimde yapılmasının hatalı olduğu anlayışına sahip olduğumuz anlamı çıkarılmamalıdır.

Örneğin İrlanda'da siyasi tutuklulara *siyasi tutukluluk statüsü* tanınması için cezaevindeki siyasi mahkumlar ve tutuklular adına İRA, kendi somut koşullarında *başarı şansı mevcut olan* eylemlere uzun süreli bir kampanyada kademelilik perspektifi ile yaklaşmış ve bu uğurda 10 şehit vermiştir. Ayrıca İRA'nın başarı şansının giderek zayıfladığını görecek (birkaç eylemci öncünün) herhangi bir sonuç alamadan ölmesi, bir kaç kişiden sonra eylem biçimini değiştirmesi kitlesel olarak direnişe geçmesi ya da değişik yöntemlere başvurup başvurmaması sözkonusu olabilir miydi ? sorusu sorularak mesele değişik boyutlarda eleştirilerek tartışılabilir. Bu konuda şimdiden esaslı bir yargı yapmadan sorunu İrlanda'nın somut koşullarına ve mücadelenin gelişimine bakarak daha derin araştırmalar sonucu yapılabilecek yargıya bırakıyoruz. Konuya ait yeterli bilgi ve araştırmalarımızın olmayışı sorunla ilgili daha fazla söz söylememize neden olmaktadır. Şunuda belirtmek gerekiyor, gerçi İRA bu kampanya sonucu kısmi bir takım haklar kazanmış, sesini dünya çapında duyurabilmiş ve kamuoyu oluşturmuşsada bütün bunlara rağmen *tam bir başarı* elde edememiştir. Gene bu sonuca daha değişik

Devamı Syf: 30'da

T"K"P 5. KONGRESİ ÜZERİNE (2)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

3)— Bugünkü Sahte T'K'P'nin, M. Suphi'nin Kurduğu Gerçek TKP İle Zerre Kadar Bir İlişkisi Var mıdır?

T'K'P'li sahtekarlar güruhu, aç gözlü mirasyedi hovardalar gibi, "miras" "miras" diye dört bir yana saldırmakta; halkımızın tarihinde, komünist hareketin geçmişinde iyi, güzel, doğru ne varsa hepsine utanmazca sahip çıkmakta; bu gerçeklerin içini, özünü boşaltarak, onları kendi karşı-devrimci kimliğini proletaryanın, halkın ve devrimci hareketin gözünde gizlemenin, örtmenin, kendini onlara şirin göstermenin ve onların gözüne kül serpmenin aracı haline getirmektedir.

Onlar, M. Suphi'nin kurduğu gerçek TKP'ye ve onun komünist mirasına da, mal bulmuş mağrebiler gibi işte bu anlayışla yaklaşıyor, sahip çıkar görünüyor, alçakça tahrif ediyor, karartıyorlar. M. Suphi ve yoldaşlarının, onların gerçek TKP'sinin ve onların 1. kongresinin adını ağızlarına alıyor ve kirletiyorlar.

Sahte T'K'P'nin Kongre Belgeleri'nden yukarıya yaptığımız alıntılardan da görüleceği gibi, bu hainler, M. Suphi'nin gerçek TKP'si ile aralarındaki nitelik farkını: ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik ve sınıfsal ayrımları bir kalem darbesiyle silerek, onun komünist mirasına sözde sahip çıkıyorlar ve kendilerini onun "doğrudan devamı" olarak ilan ediyorlar !! Bu tek kelimeyle sapla samanı karıştırmaktan, şahinin yerine leş kargasını koymaktan başka birşey değildir !

Sahte T'K'P'nin her konuda olduğu gibi, bu konudaki sahtekarlıklarını ve yalanlarını çürütmek için de, öncelikle doğru ile yanlışları kalın çizgilerle birbirinden ayırmamız gerekiyor.

Şöyle ki: Ülkemizde gerçek TKP'nin ilk kez 1920 Bakü Kongresiyle kurulduğu; onun kurucusu ve önderinin M. Suphi olduğu; onun 1. Kongresinde Lenin'i selamlayan gerçek bir Leninist parti olduğu; onun ülkemizdeki gerçek bir proletarya partisini temsil ettiği; M. Suphi 14 yoldaşı ve partinin işçi sınıfı davası uğruna kahramanca savaştığı; Türkiye'nin mazlum amele ve rençberlerine büyük bir güven duydukları; sonuçta M. Suphi ve 14 yoldaşının Kemalistlerin azgın bir saldırısına maruz kalarak hunharca katledildikleri vs. vs. doğrudur ve aklı başında her komünist, yurtsever, devrimci, demokratın tartışmasız kabul edebileceği somut ve tarihi gerçeklerdir.

Lakin;

* Bugünkü sahte T'K'P'nin, M. Suphi önderliğindeki gerçek TKP'nin doğrudan devamı olduğu,

* M. Suphi yoldaşın bugünkü sahte T'K'P'nin 1. Kongresi olduğu,

* Sahte T'K'P'nin, 1920'den beri 'yaşayan' en eski parti olduğu,

* M. Suphi'nin 1920'lerde yükseltiği gerçek TKP'nin kızıl bayrağını, bugünkü sahte T'K'P'nin devraldığı,

* Sahte T'K'P'nin bu kongresinin geçmişe "tarihsel köprülerle" bağlı olduğu,

* Sahte T'K'P'nin de, M. Suphi'nin gerçek TKP'si gibi "işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarının" en kararlı savunucusu olduğu vs. vs. tamamıyla yalandır, gerçek dışıdır. M. Suphi TKP'sinin gerçek komünist mirasının hainçe karartılması, kirletilmesidir.

Bugünkü sahte T'K'P'nin, burakalım gerçek TKP'nin komünist mirasına sahip çıkmaya, onun adını ağzına almaya dahi zerrece hakkı yoktur.

O miras çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasına aittir. O miras, 1972'lerde, azgın 12 Mart faşizmi şartlarında, başta TİİKP orta burjuva revizyonist-reformist burjuva kulübü ve bugünkü sahte T'K'P olmak üzere, her türden reformizme, revizyonizme ve modern revizyonizme karşı yürütülen amansız bir mücade içinde, İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş önderliğinde gerçek TKP'nin doğrudan devamı olarak yeniden kurulan ve proletaryanın kızıl bayrağını tekrar yükseklere kaldıran TKP/ML'e aittir ! Bize aittir !

"Biz Mustafa Suphi yoldaşın ve onun önderliğindeki TKP'nin mirasçısıyız. Komünizm davasına, devrime yürekten bağlı..... işçi, köylü ve aydın kadroların, subjektif olarak kafalarında ve yüreklerinde taşıdıkları "devrim" ve "komünizm" ateşinin sarsılmaz inancının mirasçılarıyız." (İBRAHİM KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar, Syf: 425-426. Ocak Yay.)

İBRAHİM yoldaşın yıllar önce açık biçimde ortaya koyduğu ve sahip çıktığını dost-düşman herkese ilan ettiği bu komünist mirası, bugünkü sahte T'K'P'ye bırakmaya, hiç aina hiç niyetimiz yok !

Bu gerçeğin altını bir kez daha çiziyoruz !

Sahte T'K'P, bu mirasyedi hovarda çıgırtkanlığıyla, doğrusunu söylemek gerekirse, bugünkü sınıf kardeşi TİİKP Aydınlık'ın 12 Mart öncesi sahtekarlıklarına taş çıkartıyor ! Ama bu komünist mirasın, geri tepen bir silah olduğunu unutuyor. Bu "unutkanlığı"nın cevabını, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkı, mutlaka ona verecektir ve onun da naaşını er geç tarihin çöpliğine defnedecektir !

4)— Bugünkü Sahte T'K'P'nin, Ş. Hüsnü TKP'siyle de Herhangi Bir İlişkisi Yoktur !

Sosyal-faşist T'K'P, M. Suphi önderliğindeki gerçek TKP'nin komünist geçmişine ve mirasına adice sahip çıkıp, kendisini onun devamı olarak ilan etmekle kalmıyor; aynı zamanda Ş. Hüsnü'nün orta burjuva reformist-revizyonist TKP'sine de sahtekarca sahip çıkar görünüyor ve onun da "doğrudan devamı" olduğunu, büyük bir pişkinlikle iddia ediyor !

Bu da, sahte T'K'P'nin, ülkemiz devrimci hareketinin geçmişiyle ilgili olarak başvurduğu bir başka hainçe tahrifat ve karalamadır ! O böylece ülkemiz devriminin bir dizi gerçeğini alt üst etmeyi sürdürüyor !

Sahte T'K'P, bu sahtekarlığıyla; hem M. Suphi önderliğindeki gerçek TKP ile, Ş. Hüsnü'nün orta burjuva reformist-revizyonist TKP'si arasındaki nitelik farkını siliyor; hem de Ş. Hüsnü TKP'si ile kendisi arasındaki önemli nitelik farkını; ideolojik, siyasi, örgütsel, pratik ve sınıfsal ayrımı ortadan kaldırıyor. Böylece Ş. Hüsnü TKP'sinin reformist-revizyonist mirasını da kendi karşı-devrimci emellerine alet ediyor ve kirletiyor.

Oysa ki, sahte T'K'P'nin M. Suphi TKP'si konusunda olduğu gibi, Ş. Hüsnü TKP'si konusundaki asılsız ve temelsiz iddialarının da aksine:

* Ş. Hüsnü TKP'sinin, M. Suphi önderliğindeki gerçek TKP'yle aynı nitelikte olduğu,

* Sahte T'K'P'nin, Ş. Hüsnü önderliğindeki orta burjuva reformist-revizyonist TKP'nin de doğrudan devamı olduğu,

* Ş. Hüsnü TKP'sinin 1., 2., 3. Kongrelerinin, bugünkü sahte T'K'P'nin 2., 3., 4. kongreleri olduğu,

* Bu sahte T'K'P Kongresinin, ara-

dan 51 yıl geçmiş olmasına rağmen Ş. Hüsnü TKP'sinin 4. kongresine "canlı tarihsel köprülerle" bağlı olduğu,

* M. Suphi ve TKP'sinde başlatılan savaşımın Ş. Hüsnü TKP'sinde; daha sonra da Y. Demir, İ. Bilen gibi hainlerce sürdürüldüğü,

* Ş. Hüsnü TKP'sinin M. Suphi'nin gerçek TKP'sinin; bugünkü sahte T'K'P'nin de Ş. Hüsnü TKP'sinin bayrağını devralmış olduğu vs. vs. tezleri tamamıyla yalandır, somut gerçeklerle uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur!

Herhangi bir spekülasyona meydan vermemek açısından, geçerken anti parantez Ş. Hüsnü TKP'si hakkındaki görüşlerimize, kısaca değinmekte yarar vardır.

Yine İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşa başvuralım:

"TKP, Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra, kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi izlemiştir. Partinin önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü, Kemalistlerden sosyalist devrim yapmalarını bekleyecek kadar Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmıştır. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, köylülerin devrimci rolünü asla kavramamıştır; işçi köylü ittifakını asla kavramamıştır; daima burjuvaziyle ittifak kurmaya çalışmış ve daima da bunun cezasını çekmiştir, ama bu cezayı işçi sınıfımıza ve yoksul köylülerimize de çektirmiştir; Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP Kemalist iktidara sonsuz bir sadakat beslemiştir; silahlı mücadele yolunu reddetmiştir; önce Kemalist iktidarın tedrici devletleştirmeler yoluyla sosyalizme (!) varmalarını beklemiş, sonra da hayal kırıklığına uğrayarak Kemalistlerin sosyalist devrim için şartları olgunlaştırmasını beklemeye koyulmuştur; Kemalist iktidarın azınlık milliyetlere yönelen zulüm ve baskılarını alkışlamıştır...." (İ. KAYPAKKAYA, age, Syf: 425)

Biz işte bu anlayış doğrultusunda Ş. Hüsnü'nün revizyonist-reformist TKP'sine yaklaşıyor ve onun mirasını reddediyoruz. Ancak yine de onunla sahte T'K'P arasındaki önemli sınıfsal nitelik farkını silmiyor ve onun orta burjuva ilerici yönünü, sosyal-faşist, karşı-devrimci T'K'P'ye karşı savunuyoruz. Onu, sahte T'K'P gibi karşı devrimin saflarına değil, halk saflarına dahil ediyoruz. Bu somut gerçek gözardı edilmemeli ve akıldan çıkarılmamalıdır!

5)— Bugünkü Sahte T'K'P; Marks'ın, Lenin'in, Onların Bilimsel Öğretisinin, Gerçek SBKP (B)'nin ve SSCB'nin ve Dünya Komünist Hareketinin Gerçek Savunucusu Olabilir mi?

Sahte T'K'P, ülkemiz komünist hareketinin tarihini karartmakla kalmıyor; Marks'ın, Lenin'in, gerçek SBKP (B)'nin ve SSCB'nin ve dünya komünist hareketinin geçmişini de tahrif ediyor, karartıyor. Bunu, onların savunucusu olduğunu iddia ederek (hem de utanmadan !!!) yapıyor.

Bunu bizde söylüyoruz, yani Marks'ı, Lenin'i, onların bilimsel öğretisini, gerçek SBKP(B)'yi, SSCB'yi, gerçek dünya komünist hareketini savunduğumuzu, hemde tavizsiz biçimde savunduğumuzu, onu her türden saldırıya karşı her zaman koruma karar ve azminde olduğumuzu biz de iddia ediyoruz.

Ama aramızda önemli bir nitelik farkı var:

Biz bunu proletaryanın gerçek temsilcisi olarak özde yapıyoruz. Sahte T'K'P ise, RSE'nin uşağı karşı-devrimci bir modern revizyonist akım olarak lafta yapıyor.

Biz bunu yaparken; Marks'a, Lenine, onların bilimsel öğretisine, SSCB proletaryası ve halkına ihanet ederek, SSCB'de iktidarı devlet ve parti yönetimini gaspederek geriye dönüşü tezgahlıyan; gerçek sosyalist SSCB'yi bugünkü sosyal-emperyalist "SSCB", gerçek SBPK(B)'yi bugünkü sosyal-faşist "SBKP" haline getiren; "SSCB"ni dünya hegemonyası peşinde koşan, bir 3. emperyalist dünyayı paylaşım savaşının baş kışkırtıcılarından birisi durumuna sokan Kruşçev-Brejnev karşı-devrimci modern revizyonistleri dönemiyle geçmişi kalın ve net çizgilerle birbirinden ayırıyor, nitelik olarak farklı görüyoruz.

Ama sahte T'K'P, bu önemli ve hayati nitelik farkını ortadan kaldırıyor, böylece hem geçmişi alçakça tahrif ediyor, hem de bugünkü sosyal-emperyalist ağababalarının gerçek kimliğini gözardı ediyor.

Bu nedenle sahte T'K'P'nin, Marks'ın, Lenin'in, Marksizm-Leninizmin, gerçek SBKP ve SSCB'nin adını ağzına almaya ve kirletmeye de hakkı yoktur.

Sahte T'K'P'nin kongresi işte bu gerçekleri çarpıtıyor. Şöyleki:

* M. Suphi ve önderliğindeki gerçek TKP'nin, Leninizmin kararlı savunucusu ve Lenin, Stalin SSCB'si ve SBKP'sinin sadık dostu olduğu tamamiyle doğrudur.

Lakin:

* Ş. Hüsnü TKP'sinin de aynı niteliğe sahip olduğu,

* Sahte T'K'P'nin modern revizyonist öğretisinin temelini Karl Marks'ın bilimsel öğretisinin oluşturduğu,

* Sahte T'K'P'nin "Leninizmin ışığı" güzel yurdumuzda yaşattığı,

* "Leninizmin", sahte T'K'P'nin "Uluslararası Komünist Hareket" olarak lanse ettiği Kruşçev-Brejnev modern revizyonist akımının "başarı ve savaşımlarında" yaşadığı vs. vs. ise tamamiyle yalandır, asılsızdır.

Sahte T'K'P, bu konudaki yalan ve demagojileriyle de kendi kendisinin kuyusunu kazıyor.

6)— Sahte T'K'P Nedir ve Neyin Mirasçısı Olabilir?

Sahte T'K'P, Kongre belgelerinde gerçek kimliğini şu tür şaşaalı sözlerle gizlemeye çalışıyor:

"5. Kongrede de Leninizmin yolundayız..." (agb, Syf: 7)

"....sınıf savaşımının çetin koşullarında çelikleşmiş bir parti *ortaya çıktı*..." (Syf: 73)

"....*parti*, Marksizm-Leninizmin genel teorisiyle silahlıydı *ve her zaman* proleter enternasyonalizmi ilkelerinin *sadık bir uygulayıcısı oldu*..." (Syf: 74)

"5. Kongremiz.... yeni uluslararası ve ülke içi duruma uygun ve halkımıza umut veren bir eylem kılavuzuyla *silahlandığını*...." (Syf: 92)

"TKP Türkiye'nin en eski partisidir...." (Syf: 121)

Görüldüğü gibi sahte T'K'P "Leninizmin yolundayız", "sınıf savaşımında çelikleşmiş bir partiyiz", "Marksizm Leninizmin genel teorisiyle silahlıyız", "Türkiye'nin en eski partisiyiz" vb. gibi süslü lafları çıplak gerçeği örtmek için kullanıyor. Ancak bu PDA vari yöntem dahi onun asıl iğrenç yüzünü gizlemeye yetmiyor. Yüzündeki sahte 'komünist' maskesini çekip çıkardığımızda, gerçek halk düşmanı kimliği sırıtmakta gecikmiyor.

Şöyleki; Bugün sahte T'K'P'nin, ne M. Suphi'nin gerçek TKP'si ile, ne de Ş. Hüsnü'nün revizyonist TKP'si ile, sahte adından başka, herhangi bir alakası yoktur.

M. Suphi ve 14 yoldaşının 28-29 Ocak 1921'de, Kemalistlerce, Karadenizde boğdurularak hunharca katledilmesinden sonra, gerçek TKP'nin önderliği Ş. Hüsnü revizyonistinin eline geçmiştir. Ş. Hüsnü TKP'yi, zamanla revizyonist-reformist bir orta burjuva kulübüne dönüştürmüştür. Yukarda İBRAHİM yoldaşın ifade ettiği belirgin niteliklerin yanı sıra, o, Komintern'in bir üyesi olmanın verdiği avantajla, ülkemiz gerçeklerini bulandırarak UKH'in gözlerine kül serpmiş ve uzun yıllar boyunca kendi gerçek revizyonist-reformist yüzünü gizlemeyi başarmıştır.

Ancak yine de ülkemiz devrimi konusunda bir arpa boyu bile yol gidememiş ve sonuçta sahte T'K'P kongresinin de dil ucuyla belirttiği gibi;

"....*TKP* (siz Ş. Hüsnü TKP'si anlayın—İKK), *1951 yılında ağır tutuklamalarla yüz yüze geldi. O güne kadar eşi görülmedik bu büyük anti-komünist saldırı, aynı zamanda savaş sonrasında Amerikan emperyalizminin başlattığı "soğuk savaş"ın Türkiye'deki uygula-*

masıydı. Partinin önde gelen yönetici ve deneyli kadrolarının hemen hemen tümünün tutuklanması, partimiz (sahte TKP'nin tahrifatı —İKK) *örgütsel çalışmalarını olumsuz yönde, derinlemesine etkiledi* (yani çökertti —İKK). *Parti bu ağır darbenin etkilerinin uzun yıllar* (aslında hiçbir zaman —İKK), *1970 başlarına kadar gideremedi.*" (agb, Syf: 15)

Bu sözlerin doğru yönü, Ş. Hüsnü TKP'sinin (bugünkü sahte TKP'nin değil) bu ağır saldırı sonucu örgütsel olarak da hemen hemen bütünüyle çökertildiği ve bir daha da asla belini doğrultamadığı gerçeğidir. Sahte T'K'P'nin kararttığı ve tahrif ettiği gerçek işte tam da bu noktadan itibaren başlıyor ve devam ediyor.

Bizim iddiamız ve sahte T'K'P'nin somut gerçeği şudur;

Sahte T'K'P'nin ve kongresinin tüm sahtekarlıklarının aksine; Ş. Hüsnü TKP'sinden geriye kalan ve soluğu yurtdışında alan Yakup Demir gibi bir kaç devrim kaçkını ve mülteci revizyonist döküntünün 1960'lar sonrası dönemde oluşturduğu ve daha sonra kendi kendisini T'K'P olarak ilan eden burjuva kulübünün, kendisinden önceki her iki TKP ile de herhangi bir ilişkisi bulunmamaktadır. O, doğrudan doğruya Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin denetiminde kurulan tamamen sahte ve ajan bir partidir. O doğrudan doğruya karşı-devrimci bir konumda ortaya çıkmıştır. Onun ideolojisi "Marksizm-Leninizm" değil, karşı devrimci modern revizyonizmdir. Onun mayasına damgasını vuran, faşizmin yeni bir biçimi olan sosyal-faşizmdir.Onun proleter enternasyonalizmi dediği RSE'ne kölece bir sadakattır. Onun Marks, Lenin gibi yüce önderlerin ve Marksizm-Leninizmin adını ağzına almasının nedeni, onları istismar içindir. O, UKH'nin değil, her türden revizyonizmin, Kautsky'lerin, Bernstein'ların, Tito'ların, Kruşçev-Brejnevlerin mirasçısıdır. Onun "halka ve devrime bağlılık" dediği karşı-devrime bağlılık, halka, proletaryaya ve devrime düşmanlık demektir. O, ortaya çıktığı ilk günden itibaren, proletarya ve halkın değil, karşı-devrimin ve RSE'nin çıkarlarını savunmuştur. Proletaryaya, halka ve devrime azgınca saldırmış, proletaryayı, halkı ve devrimci hareketi sırtından hançerlemiştir.

İşçi sınıfımız ve halkımız onun bu ajan ve sahte devrimci, sahte komünist kimliğini dün gördü, bugün görüyor, her geçen gün daha da iyi görecektir. Tüm gerici güçler gibi, o da eninde sonunda çöküşe gitmekten kendini kurtaramayacaktır. Marksizm-Leninizmin kızgın güneşi onu da mutlaka yakıp, yıkıp kül edecektir.

7)– Bizim İçin Hangisi: Sahte "Komünist" T'K'P'mi, Gerçek Komünist TKP/ML mi ?

Bütün bu açıklamalardan sonra, bu konuda cevaplandırılması gereken canalıcı sorun şudur:

Sahte T'K'P, neden ülkemiz komünist hareketinin ve dünya komünist hareketinin geçmişine adice sahip çıkar görünüyor, onu alçakça tahrif ediyor ve hainice karartıyor ? NEDEN ?

Çünkü o, "geçmişi olmayanın geleceğininde olmayacağını" çok iyi biliyor ve geçmişle ilgili kutsal ne varsa, hepsine el atıyor ve onları kirleterek kendi gerici emellerine alet ediyor.

Çünkü o, bunu sözüm ona kendisini geçmişe "canlı tarihsel köprülerle" bağlıyarak, ülkemizdeki gerçek komünist partisinin varlığını, yani TKP/ML'nin varlığını karartmanın ve inkar etmenin aracı haline getiriyor.

Çünkü o, böylece sözüm ona "komünizm" adına, kendi varlığını meşrulaştırmak istiyor.

Ama gerçek güneş gibidir, modern revizyonizm balçığıyla sıvanamaz ! Sahte T'K'P'nin tüm bu alçakça demogoji, yalan ve sahtekarlıkları da bu somut gerçeği karartmaya yetmeyecektir.

Görüldüğü gibi, ortada kendisine "ben komünistim" diyen iki parti, iki iddia, iki "yol" ve iki "amaç" var.

Birisi: ülkemizin işçi sınıfımızın ve halkımızın bağrından çıkan, sınıf mücadelesinin kızgın ateşi içinde kendisini vareden, her türden burjuva düşüncesi ile arasına kalın çizgiler çekerek ideolojik, politik ve örgütsel hattını sistemleştiren gerçek komünist partisi, yani TKP/ML !

Diğeri; karşı-devrimci Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin kucağında ortaya çıkan, ağababası RSE'ne sırtını dayayarak, halka devrime ve ülkemizin gerçek komünistlerine azgınca saldırarak kendisini var eden "komünist" partisi, yani sahte T'K'P !

Birisi: Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini derinden kavrayan ve onu yaratıcı bir tarzda ülkemiz devriminin somut gerçeğine uygulayan, ülkemiz devriminin temel meselelerine, yoluna, yönüne ışık tutan gerçek komünist partisi, yani TKP/ML !

Diğeri; Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini "modern" tarzda revizyondan geçiren, karşı-devrimci modern revizyonist ideloojiyi kendisine rehber alan, onu ülkemiz devriminin meselelerini, somut gerçeklerini tahrif etmek, çarpıtmak ve kararmak için kullanan, onun yolunu, yönünü saptıran sahte "komünist" partisi, yani sosyal-faşist T'K'P !

Birisi: ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısını kökten tasfiye etmek; başta ABD olmak üzere, her türden emperyalizmin ülkemiz üzerindeki boyunduruğunu kırmak; proletarya önderliğindeki demokratik halk devrimini zafere ulaştırarak, onu demokratik halk diktatörlüğüyle taçlandırmak; ardından durmaksızın sosyalizmin inşasına girişmek ve mücadelesini sınıfsız topluma doğru aralıksız sürdürmek isteyen gerçek komünist partisi, yani TKP/ML !

Diğeri: ülkemizin mevcut sosyo-ekonomik yapısını kökten tasfiye etmek bir yana, ülkemizi bir en büyük emperyalist gücün, ABD'nin hakimiyetinden çıkarıp, diğer bir en büyük emperyalist gücün, RSE'nin boyunduruğuna sokmak isteyen; halkımızın devrimci muhalefetini, bir sosyal-faşist diktatörlük kurmak için kuyruğuna takmanın "teori" ve "eylem" planlarını yapan; esas görevi çeşitli milliyetlerden halkımızın, proletarya önderliğindeki halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve sınıfsız toplum tarihi ve şanlı mücadelesini kararmak, hedeflerinden saptırmak ve engellemek isteyen "komünist" partisi, yani sahte T'K'P !

Birisi; ülkemiz komünist hareketinin ve halkımızın ilerici, devrimci geçmişinin, tarihi mirasının gerçek sahibi Marksist-Leninist proletarya partisi, yani TKP/ML !

Diğeri; ülkemiz komünist hareketinin ve halkımızın ilerici, devrimci geçmişinin mirasını kirleten; onu kendi karşı-devrimci emellerini gerçekleştirmenin aracı haline getirmek isteyen modern revizyonist "komünist" partisi, yani sahte ve ajan T'K'P !

Kısacası; bir yanda M. SUPHİ, İ. KAYPAKKAYA'ların proletaryaya, halka ve devrime sonsuz bağlılık ve direniş yolu; diğer yanda, Y. Demir, İ. Bilen, H. Kutlu'ların proletaryaya, halka ve devrime ihanet, sosyal-faşizme giden yolu !

Bir yanda; Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolu !

Diğer yanda: Kruşçev, Brejnev, Andropov'ların karanlık yolu !

Bir yanda; yüce Marksizm-Leninizm ideolojisi !

Diğer yanda; alçak modern revizyonizmin ideolojisi !

İki "komünist" partisi, "idddia", iki "yol" ve iki "amaç" ! Ya birisi ya da ötekisi ! Hangisi gerçek, hangisi sahte ! Hangisinin "zaferi" geçici, yenilgisi kaçınılmaz; hangisinin "yenilgisi" geçici, zaferi kaçınılmazdır.

Bunu ülkemiz devrim tarihi nihai olarak çözecektir ve sonucu hep birlikte göreceğiz.

Devamı Syf: 30'da

EMEĞİN SESİ... *Baştarafı Syf: 17'de*

şimsek hiçbir savaş olamaz. Bundan sonra bir deli isterse, ona karşı sadece parmağımızı sallamak, yapılması gereklı ve yeterli tek şey olacaktır."

Burjuvaziye böylesine uşaklık yapanların bundan başka bir şey söylemelerini zaten bekleyemezdik. Kruşçevciler barış meselesini herşey görüp,göklere çıkarırken,ES de bu mücadeleden ateşten kaçar gibi kaçmak istemektedir. Birbirinin ikiz kardeşi olan ekonomizm ve anarşizm gibi Kruşçevcilerin de ES'nin düşüncelerinde görünürde farklı imiş gibiyse de,özünde ikisinin düşünceleri de sosyal pasifist ve anti-ML'dir. Sosyal devrim mücadelesini unutarak barış hareketlerini herşey gören ve bu bazı somut koşullarda uygulanabilecek olan politikayı genelleştiren ve her dönem uygulamaya çalışan sapmaya karşı mücadele yürüten Stalin yoldaş,Lenin'in yıllarca önce barış hareketleri hakkında söylediklerine bağlı kalarak ve barış hareketlerinin önemini de yadsımayarak 1951 yılında şöyle diyordu:

"Deniliyor ki, Lenin'in emperyalizm kaçınılmaz olarak savaş yaratır tezi artık geçersiz olarak görülmelidir. Çünkü bugün barışı savunan ve bir başka dünya savaşına karşı çıkan güçlü popüler akımlar ortaya çıkmıştır. Bu doğru değildir.

Günümüzün barış hareketlerinin hedefi, halk kitlelerini barışın korunması ve bir diğer dünya savaşının önlenmesi için harekete geçirmektir. Dolayısıyla, bu hareketin amacı kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi kurmak değildir. O kendisini barışı korumak şeklindeki demokratik amaçla sınırlamıştır. Bu bakımdan, günümüzün barış hareketi, birinci dünya savaşındaki emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme hareketinden, bu ikincisi daha ileri gittiği ve sosyalist amaçlar güttüğü için farklıdır.

En muhtemel olan, günümüzün barış hareketinin, barışı korumak için bir hareket olması itibarıyla, başarıya ulaşırsa belirli bir savaşı önlemekle, bunu geçici olarak ertelemekle, belirli bir barışın geçici olarak korunmasıyla, kışkırtıcı bir hükümetin istifası ve onun yerini geçici olarak barışı sürdürmeye hazır bir hükümetin almasıyla sonuçlanmasıdır. Bu kuşkusuz iyi birşeydir. Hatta çok iyi. Fakat bu, herşeye rağmen, genel olarak kapitalist ülkeler arasında savaşların kaçınılmazlığını bertaraf etmeye yetmez." (4)

Yaptığımız alıntı gerçekten de çok önemli bir değere sahiptir. Her iki yanlış sapmayada dikkat çeken ve bunları mahkum eden Stalin yoldaşın sorunlara çeşitli yönleriyle yaklaşım tarzını kendimize örnek almalıyız. Bir zamanlar Mao Zedung'u kimseye kaptırmamanın çığırtkanlığını yapan ve sonuçta çok kıvrak bir çarkedişle 180 derecelik bir dönüş yapan ES'nin bugünde Stalin "savunuculuğu" konusunda çığırtkanlık yapması üzerinde biraz düşünmek lazım. Mesela; yukarıda Stalin'den yaptığımız alıntı ile ES'nin anlayışını karşılaştırırsak, ES'nin Stalin savunuculuğunun nasılda sahtekarca olduğunu anlamak hiçte zor olmayacaktır.

DEVAM EDECEK

(1)— Basle Bildirisi.
(2)— Sos. Ekonomi Meseleleri Syf: 39
(3)— Mao Zedung. Cilt 2. Syf: 181.
(4)— SSCB'de S.E. Sorun. Syf: 34-36

açlık direnişi...

Baştarafı Syf: 26'da

eylem biçimleri ve yöntemlerle, daha az kayıp vererek ulaşma olasılıklarının sözkonusu olup olmayacağıda diğer bir konudur.

Bizim gibi ülkelerde kitlesel talepler, temel hak ve özgürlükler uğruna olmaktadır. Nitekim kitlevi talepler uğruna verilecek mücadele örgütlenebilirse tüm kitlenin sevk edilmesi ve böylece harekete geçmesi *en doğru ve tutarlı* olanıdır. Kitlelerin taleplerinde dile getirilmesinin dikkate alınması ancak kademelilik perspektifiyle *bir derece* sağlanabilir. Oysa, eğer tüm kitlelerin seferber edilmesi sözkonusu *olabiliyorsa* bu yerine getirilmelidir. Kitlelerin çıkarları uğruna yapılan BSAD'leri esasen kitlelerin *örgütlenemediği*, yığınların önemli bir güç haline *getirilemediği* şartlarda sözkonusu olabilmektedir. Oysa bizim gibi ülkelerde cezaevlerindeki kitlesel yoğunluk, kitlelerin politize olma düzeyi, kitlevi karakterdeki faaliyetlerin yaratılabilmesinde önemli bir etken olmaktadır. Ayrıca BSAD'leri zorunlu olduğu zaman *bireysel* çıkarlar ve talepler doğrultusunda da gündeme gelebilir. Ancak bugünkü şartlarda bir kere daha tekrarlayacak olursak kitlevi sorunlar için BSAD'leri kademelilik programıyla olsa KSA'lerinin örgütlenebilmesi sözkonusu iken *geçerli* olamazlar. Böyle bir durumda BSAD'lerini savunmak kitlelerin faaliyetlerini bireylerin faaliyetlerine indirgemekten ve kolaycılıktan başka birşey değildir. Bir kısım küçük burjuva akımlar bu biçimi çeşitli hesaplar yaparak bugünkü koşullarda dahi savunmaktadırlar. Zaten bu durum tamda onların sınıfsal özelliklerine uygun bir ortamı ihtiva etmektedir.

Süresiz açlık direnişlerinin diğer bir biçimide daha öncede kısaca bahsi geçen kitlesel olanıdır. KSAD'ni bireysel olanından ayıran en temel özellik olmasıdır.

Eylem böylece kitlesel özelliğiyle kitlelerin genel çıkarları siyasi ekonomik ve demokratik talepleri uğruna, kitlelerin bizzat eyleme iştirakı sonucu kendi içerisinde *bütünlüklü* bir durum oluşturmaktadır. Zaten kitleleri toplu olarak barındıran alanlarda özellikle cezaevlerinde (cezaevlerinin mimari yapısı nasıl olursa olsun) mücadelelerin *belirleyici* özelliklerinden birisi kitlesel olmasıdır. Bu anlamda bu çıkarları için başvurulacak eylemin etkisi, kitlelerin katılımına bağlı olarak *dozaj* kazanır. Eylemi etkili kılan diğer özelliklerin yanına, kitlenin katılım düzeyide önemli bir özellik olarak katılır. Böylece KSAD'lerinin bireysel eylem biçiminden, *salt* biçimde ayrılmadığı öz ilişkiyi, *basmamak kaydıyla* özdede belirli noktalarda *ayrılık* içerisinde olduğu önemli bir gerçektir. İşte bu ayrım KSAD'lerinin kitlesel özelliğinden dolayı daha farklı olarak ayrı bir yaptırım gücünede sahip olması demektir. Dolayısıyla bu eylemlerin başarı şansı eylemin yapıldığı alandaki kitlenin *katılım düzeyindeki* durum ile bağıntılı olduğu kadar, eyleme katılan kitlenin giderek kitlesel özelliğini kaybedip etmemesinede bağlıdır. Yani kitleye malolmuş biçimde ortaya çıkmış eylem bir süre sonra kitlesel yoğunluğu kaybederse *gücünde* önemli ölçüde kaybedecektir. Bu durum kalan kitlenin direniş gücünü etkileyeceği gibi, eylemi terk edenlerin giderek çoğalmasıyla salt eylem özelliğinde değil *genelde* kitle kaybı ve bir grup direnişçinin kalmasınada yol açacaktır. Kitlenin başlangıçtaki düzeyinin ciddi bir azınlığa düşmesi, eylemin yaptırım fonksiyonunun esasta *sönmesi* sonucunu doğuracaktır. Zira eylemdeki kararlılık, ısrarlılık, ölümü göze alma gücü bireysel bir özellik olmaktan çıkmış, kitlesel bir maddiyat kazanmıştır. Eylemin kitlesel halini kaybetmesi, bu gücünde esasta gösterilemediği anlamındadır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

"TKP"...

Baştarafı Syf: 29'da

Tüm halk güçlerinin, tüm devrimci güçlerinin önündeki görev, bu iki parti; yani sahte T'K'P ile gerçek TKP/ML arasına kalın bir hat çekmek; onların teori ile pratiklerini doğru olarak değerlendirmek ve ona göre safını belirlemektir. Ama çabuk belirlemektir !

Çünkü yalpalayarak, ya da tereddüt ederek geçireceğimiz her gün, sadece ve sadece modern revizyonizmin ekmeğine yağ sürecek ve bizi onun korkunç bataklığına bir adım daha yaklaştıracaktır...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR!

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

GEÇEN SAYIDAN DEVAMIDIR

ta bizden" dediğini; bana daha sonra ikinci kez Kızılcık köyündeki cenaze töreninde rastladığını, 1 Mayıs günü ise Mazrgit'te mitinge katılmak için geldiğini; M.Ali'nin Mazgirt'in altındaki derede kendisini benimle buluşturarak ikimize birer silah verdiğini, ancak asıl ismimi bilmediğini, takma adımın "bizimali" olduğunu, ayrıca HK'nın TDKP-İÖ'nün görüşlerini savunduğunu, TDKP-İÖ'nün 1980 Şubat'ında bir konferans yaparak TDKP adını aldığını; beni daha fazla tanımadığını, ancak en azından bölge sorumlusu olabileceğimi vs. gibi bir yığın ipe, sapa gelmez şeyler anlatıyordu. Bu arada kendisine bir bardak da çay ikram edildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tür uydurma ifadeler düzerek kendi söylediklerini yapanlara karşı pek kötü davrandıkları söylenemezdi. Yeterli görmüş olacaklar ki, alıp koğuşuna götürdüler. Benim bütün bunlar üzerine ne düşündüğümü ve söyleyeceğimi sordular. Bu beyanların tümünün yalan ve düzmece olduğunu, gerçekle hiçbir ilişkisinin bulunmadığını ısrarla savundum. Durumun böyle olduğunu bizzat M. Dilekçi'nin kendisiide, bu ifadenin işkence ve baskı altında alındığını Askeri Savcılık ve Mahkemede söyleyip reddederek göstermiştir...

Ardından "peki sen bilirsin, biz seni konuşturmasını biliriz" diyerek, beni yeniden sorgu odasına aldılar. Yeni bir tekme-tokat-yumruk-jop sağnağı altında beni tekrar soyundurdular. Ayak ve el serçe parmaklıklarıma, kollarıma, bacaklarıma, penisime, gırtlağıma vs. kabloları bağlayarak, kablo uçlarını arada bir vücudumda gezdirerek, hatta ağzıma ve kulaklarıma sokarak, her seferinde dozajını biraz daha arttırarak defalarca vücuduma akım verdiler. Boynuma oto lastiğini yeniden geçirmeyi de ihmal etmediler. Bu hem başımın betona çarpmasını önlüyor, hem de, akımın etkisiyle vücudumun kaskatı kesildiği her seferinde sımsıkı ısırarak direncimi arttırmayı ve rahatlamamı sağlıyordu. Vücudumun çeşitli organlarına bağlanan kablo uçlarını canhavliyle kaç kez koparıp attığımı, bu kabloların kaç kez yeniden bağlandığını; bu esnada bana ne tür sorular sorulduğunu, akımın her vücuduma girişinde nasıl keskin çığlıklar attığımı, hurdahaş olmuş bedenimin yarattığı bitkinliğin etkisiyle pek hatırlayamıyorum. Gece yarısı, tahminen saat 24.00'e kadar süren bu uzun seans esnasında bir kaç kez de falakaya yatırıldım. Her seferinde bir sopaya ayaklarım sıkıca bağlanarak, siyah ve beyaz renkli iki copla, nöbetleşe olarak, en çok da "bülbül"ün azgınca darbesiyle yüzlerce cop tabanlarıma inip kalktı. Her darbede tabanlarım keskin bir bıçakla yarılıp içine tuz doldurulyormuşcasına derin bir sızı duyuyordum içimde. Sanki ciğerlerim demir pençeli bir el tarafından kökünden sökülüp alınıyordu. Öğle bir an geliyordu ki, insan kendinden geçip çok uzaklara gidiyordu, bu darbelerin acısını artık duymaz oluyordu. Bunu çok iyi biliyor olacaklar ki, tam da bu noktada yöntem değiştiriyor, tekrar akım veriyorlardı. Bu akım seanslarının öyle bir dozajı vardı ki, insanın dişleri adeta çelik gibi kilitleniyor, insan bir tek çığlık, bir tek hışırtı bile çıkartamıyordu. Sadece dişlerin testere gibi tıkırtısını ve insan vücudundan betona geçen akımın yarattığı şiddetli çatırtılarını hissedebiliyordum. Oysa tam da böyle anlarda insan keskin bir çığlık atabilmeyi nelere değişmezdi ki !....

Kendileride yorulmuş olacaklar ki, bu seansı daha fazla uzatmadılar. "Bülbül"ün "domuz gibi" lafları arasında, koltuklarıma girerek, tuvalete taşındığımı; uzun süre üzerime sıkılan tazyikli su ile yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımı bulanık bir şekilde hatırlıyorum. Yeniden sorgu odasına getirildim ve yere dökülen tuz üzerinde uzun süre, zaman zaman ayaklarıma coplarla vurularak hoplatıldım. Elbiselerim giydirilerek koridora çıkarıldım. Başıma kalınca bir parke geçirilerek sırtıma binildi ve epeyce sağa-sola koşturuldum. Sırtıma binen Hazım isimli gardiyan olduğunu hissediyordum.

Ne garip ! Ben saatlerdir acı çekiyordum, ama o gün, bütün gece boyu sorgu timini meşgul ettiğim için diğer tüm sanıklar, bir gece için de olsa işkenceden kurtulmuşlardı ! İnsan üzüleceğinimi, yoksa sevineceğinimi kestiremiyordu... Sorgulama seansı bitiminde konulduğum koridorun solundaki birinci koğuşta bulunan 7-8 kişi beni işte bu çelişkili duygunun hareketi içinde karşıladı. Saatler boyu süren didişmeye onlar da bütün çıplaklığıyla kulak misafiri olmuşlardı. Bazılarını daha sonra cezaevinde de gördüğüm ve daha yakından tanıdığım bu kişilerden birisi, Mazgirt'li M..... A... isimli, ince uzun boylu, mavi gözlü, sarışın, 27-28 yaşlarında bir ilkokul öğretmeniydi. Beraber cezaevinde 6-7 ay birlikte yattık. Dosyası sivil mahkemeye gönderildi ve tahliye olduğunu duydum. A.... E..... isimli bir diğeri ise, Tunceli'de yakalanan N.... isimli birisinin evinde misafir kaldığına dair ifade vermesi üzerine başka üç kişiyle birlikte Gaziantep'ten getirilmişti. Evli bir çocuk babasıydı. 25-30 yaşlarında, ince uzun boylu, yüzü hafif çilli, 1.70 boylarında, kumral yapılıydı. Aynı zamada CHP gençlik kolları şube başkanıymış. Burada kaldığı 10-12 gün boyunca gün aşırı sorgulamaya çıkarılarak, çeşitli ağır baskı, işkence ve eziyetlere maruz bırakıldığına bizzat tanık oldum. Hakkındaki iddiaları kabul etmemekte sonuna kadar direnen bu kişiyi, sonradan cezaevinde gördüm ve bir yıl kadar yattıktan sonra tahliye edildi. Bir başkası E.... P..... isimli 16-17 yaşlarında bir kaynakçı çırağıydı. İşkence görmemek için pankart astığını söylemişti. Ancak 6 ay aynı cezaevi koğuşunda birlikte kaldığım bu kişide suçsuz görülerek tahliye edildi. Bir diğeri komiser muaviniymiş. Aranan kardeşini elevermediği için gözaltına alınmış. Diğerlerini ise hatırlamıyorum. Çünkü koğuşa girdiğimde bitkinlikten ayakta duracak halde değildim. Susuzluktan adeta kavruluyordum. Parlak ışıktan gözlerim kamaşıyordu. Masanın üzerindeki sudan ancak bir iki yudum almama müsade ettiler. Sorularına üstünkörü cevaplar verebildim. Kendimi belli-belirsiz ince-

leyebildiğimde; ellerimin tutmaz vaziyette ve şişmiş olduğunu, diz kapaklarımın, ayak parmaklarımın, dirseklerimin yara-bere içinde bulunduğunu, karın ve göğsümün, sırt ve omuzlarımın el el kadar aklığı kalmamışcasına mosmor kesildiğini gördüm. Bana yer açtılar. Hatırlayamadığım birisiyle birlikte, acıyan yaraların üzerinde sağa, sola dönerek, uyur uyanık, derin sızı ve ağrılar içinde geceyi geçirdim. Sabah saat sekiz civarında uyandırıldığımızda, kendimi biraz toparlamakla birlikte, tüm vücudum adeta dökülecek gibiydi. Yere zorlukla basabiliyordum. Bunun üzerine A. E....., lastiklerimi alarak sandaletlerini bana verdi. Tuvalete çıkarıldığımızda, öncelikle, bana zehir gibi acı gelen sudan kana kana içtim ve aynadan kendimi inceledim. Benzim iyice solmuş, sol gözümün altındaki morartı iyice büyümüş, saçım-sakalım birbirine karışmıştı. Elimi, yüzümü yıkayıp kendime biraz çeki düzen vermeye çalıştım. Diğer sanıklara kahvaltı verilirken, ben yeniden F. C.....'un bulunduğu terör koğuşuna konuldum. Hakkımdaki iddiaları kabul etmemek ve akşamki önce işkenceye direnmekle, daha şimdiden onların gözüne batmıştım. Bu demekti ki, fiziki işkence yanında, diğer psikolojik baskı yöntemlerine de maruz kalacaktım. Nitekim, F.... C.... ile birlikte tam üç gün, üç gece aç bırakıldık. Bu süre içinde, gardiyanın, bir jandarma erinin ve bazı diğer sanıkların gizliden verdiği birkaç parça kuru ekmekle yetinmek zorunda kaldık. Ancak, gerek işkencecilerin etkisiyle bizde iştah namına birşey kalmadığı için, gerekse dişlerimiz doğru-dürüst tutmadığından onlarda yiyemedik.

O gün ve ertesi gün, yani 8 ve 9 Mayıs günleri de, ikişer defa ayrıntılarına yukarıda değindiğim yöntemlerle yeniden sorgulamadan geçirildim. Bunların iki seansını, "Bülbül", gardiyan Hazım'ın yardımıyla tek başına düzenledi. Birçok diğer sanığa da aynı şekilde davranıyormuş. Böylece hem kendi sadist zevklerini tatmin ediyor, hem de "komisyonu" başardığı bazı sanıkları sayesinde üstlerinin gözüne girmiş oluyordu.... Bu arada her seans sonrası tuvalete götürülüp yeniden tazyikli soğuk su altında tutulmam da ihmal edilmedi.

Dördüncü gün, yani 10 Mayıs öğlen sonrası, yeniden sorgulamaya çakarıldım. Gözlerim bağlanarak sorgu odasına götürüldüm ve tekrar oradan, anadan doğma soyundurulduım. Sorgu timinin bilinen elemanlarından başka, bu kez, daha üst düzeyde ve başkomiser veya emniyet müdürü olabileceğini tahmin ettiğim uzun boylu, kır saçlı, gözlüklü bir kişiyi daha bulunuyordu. Aynı ceryan ve falaka seansları yeniden başladı. Bir sopa yağmuru altında başımda, karnıma, bacaklarıma inen yumruk-tekme-cop darbeleri bu kez daha şiddetli oldu. Bu kez ayrım gözetmeksizin rastgele her yerime vuruyorlardı. Fevzi isimli olanının başıma indirdiği bir kaç şiddetli cop, adeta beynimin parçalandığı hissini verdi. Yine aynı kişinin yerde kıvrandığım bir sırada, bir ara ayakkabılarıyla suratımı çiğneyerek, "demek TKP/ML'lisin ha" dediğini belli belirsiz hatırlıyorum. Bu darbeyle oluşan yaranın izi hala çenemde belirdir. Ancak bu seans diğerlerine nazaran biraz daha kısa sürdü. Bu tür seansların sonuç vermemesinden, büyük olanda da babamın dışarda çeşitli mercilere yaptığı başvuruların etkisiyle olacak ki, bu burda kaldığım diğer dokuz gün içinde gördüğüm son seanslardan biri oldu. Tekrar tuvalete götürülerek soğuk su altında tutuldum. Ardından daha bir kaç kişi getirildi. Bu arada, başkomiser olduğunu tahmin ettiğim kişi, bir ara tuvalete de uğrayarak, bizzat kendisi üzerimize tazyikli su sıktı, sayı saydırılıp kimliklerimizi sordu....

Giydirilip gözlerim açılarak tekrar aynı koğuşa konuldum. Bundan sonra 7-8 gün boyunca sorguya götürülmedim. F..... C.... burdan ayrıldığı 13 veya 14 Mayıs tarihlerine kadar gün aşırı sorgulamaya götürülmeye devam edildi. 5. gün yani 11 Mayıs günü sabahından itibaren bize de yemek verilmeye başlandı. Bundan bir iki gün sonrada, ısrarımız üzerine, Hazım gardiyan bize bir iki battaniye buldu. Bu ara birde içebileceğimiz kırık bir demlik temin etmeyi başardık. Günde bir kaç kez tuvalet ihtiyacına çıkarılıyorduk. Ancak işkencenin etkisiyle bol bol su içtiğimizden sık sık küçük su dökme ihtiyacı duyuyorduk. Bunun için önce içine pamuk doldurduğumuz plastik çöp kutusunu kullanıyorduk. Sidik sularının koğuşa saçılmaya ve pis kokular çıkarmaya başlayınca, değişik yöntemler buldum. Çünkü bu konuda en çok sıkışan bendim. Böbreklerim iyice bozulmuştu. Nitekim böbreklerimdeki rahatsızlığı hala hissediyorum. Önceleri sigara jilatinlerine işeyip, pencereden dışarı döküyordum. Bu gereği gibi yürümeyince, bu kez de lastiklerimi bu iş için kullanmayı düşündüm. Bu yöntemi oradan ayrılıncaya kadar sürdürdüm. Bu arada bizi en çok rahatsız eden şey uykusuzluktu. Battaniyeler verilmeden önce, yara bere içindeki bedenlerimizle kalın demirli ranzalar üzerinde yatmamız mümkün olmuyordu. Sırtsırta verip birbirimizi ısıtmaya çalışmamız da sonuç vermiyordu. Sinirlerimiz son derece gerginleşmişti. Ceryan yanlarına kadar bitip tükenmek bilmeyen çığlıklar her türlü işkenceden de beterdi. Gündüzleri ise camlardan içeriye vuran bahar güneşinde ısınmaya çalışıyor ve bol bol dışarıyı seyrediyorduk. Tel örgünün dibindeki setin üzerinde bulunan "Fruko" patentli şemsiyenin altında istirahate çekilip, erlere getirttiği bırasını yudumlayan bir uzman çavuşu sık sık görüyorduk. Bir keresinde Fevzi isimli polis koğuşa geldi. F....'yi hiç değilse DHB sempatizanı olduğunu kabul ettiği hafif bir ifade vermesi konusunda iknaya çalıştı. Bunu "iyice düşünmemiz gerektiği" yargısını eklemeyide unutmadı.... Koğuş duvarları, buraya düşenlerin karaladıkları çeşitli çizik ve yazılarla doluydu. Bu arada ben de geçen her gün için bir çarpı işareti çekiyordum. Tüm koğuşlarda tahminen 25-30 kişi kadar vardı... Diğer koğuşlardakilerin çoğunu tuvalete gelip giderken kapı arasından görebiliyorduk.

Bember kaldığımız 7 veya 8 gün F. C., ifadesi alınarak, bir kaç kişiyle birlikte, zemin kata indirildi. Tutuklandığını sonradan öğrendiğim.... birbirimize, bu zor dönemde oldukça alışmıştık. Gitmesinden sonra tek başıma kaldığım bir kaç saat geçmek bilmedi ve canım son derece sıkıldı. Böyle bir yerde yalnızlık dayanılacak gibi değildi. Ancak şansıma bu durum uzun sürmedi. Çıkan öğrenci olaylarından dolayı Maden'den getirilen biri, daha koğuşa girer girmez, boynuma sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Daha sonraki günlerde getirilen iki kişiden biri, Mazgirtli bir ilkokul öğretmeniydi. Diğeri ise, Elazığ'ın Kırdutlar mahallesinde şüphe üzerine getirilen Ş. isimli bir gençti. Daha sonra tutuklanan bu kişi, 4 ay yattıktan sonra tahliye edildi.

F'nin gitmesinden birkaç gün sonra, koğuşa yeniden battaniye ve yataklar verildi. Bu arada gerek sorguya götürülmemem, gerek normal yemek yiyebilmem, gerekse az-çok uyuyabilmem sonucu yaralarım iyileşmeye, biraz düzelmeye başladım. Fakat dişlerim hala doğru dürüst tutmuyordu. Bu da yemek yememi oldukça güçleştiriyordu. Sonra da epeyce sürdü. Yine de gelen yemekleri, azami şekilde yemeğe, böylece güç toplamaya gayret sarfediyordum. Bu arada sağ el baş parmağım iyice uyuşmuştu. Ayak tabanlarımın şişliği büyük ölçüde inmiş, ancak tabanlarımın ortasında kan toplanmıştı. Vücudumdaki morartılar ise giderek kaybolmaya yüz tutmuştu. Ancak vücudumda ve yüzündeki ceryan yanıkları açıkça belli oluyordu.

Fakat yeniden sorguya çıkarıldığım 13. gün, yani 20 Mayıs günü, sorgu timi, bu 7-8 günün acısını benden kat-kat fazlasıyla çıkardı. Öğleden önce

Devamı Sayf 22'de

Bölgemizdeki kampanya...

Baştarafı Syf: 36'da

organları kampanyayı nasıl yürütecekleri konusunda tartışmaya ve çeşitli örgütlenmeler yapmaya başladı. Tüm Parti organlarında ve yan kolumuz TİKKO'da yerleşik örgütlenmelerin baş görevleri arasına alındı. Organlar kampanyayı nasıl en iyi bir şekilde yürütebileceklerinin üzerinde durdular. Buna göre görevlendirmelerde ve düzenlemelerde bulundular. Kampanyadaki amaç: En ücra köşelere ulaşabilmekti, en geniş yığınları seferber edebilmekti. Yoksa dar bir kesime yönelip yardım toplamak değildi. Çünkü geniş emekçi yığınların gönüllü olarak bize verdikleri ve çok "küçük" ve "az" miktardaki yardımlarının bizce çok büyük bir değeri vardı. Partiye sahip çıkmanın, devrimcilere sahip çıkmanın sorumluluğuyla yapılan bu bağışlar çok değerli birşeydi. Bu bakış açısıyla başlayan yardım kampanyası özellikle köylerde yürütüldü. Bölge Komitesi imzalı 1300 adet bildiri dağıtıldı. Şartların elverişli olduğu 100'e yakın köyde toplantılar düzenlendi. Yapılan toplantılara küçümsenmeyecek düzeyde köylü katıldı. Bu toplantılarda köylülere, çıkan bildiri okundu ve sorun kavratılmaya çalışıldı. Toplantıya katılan köylülerin kampanyayı destekleyen ve değerlendiren konuşmaları toplantının gidişatını olumlu yönde etkiledi ve toplantıya büyük bir coşku verdi. Toplantılarda kampanyaya gönüllü temelde tüm yardımların kabul edileceği belirtilince köylüler özellikle bazı köylerde bir birleriyle yarışırcasına gönüllü yardımlarını vermeye başladılar. Bazı aileler ancak hane olarak yardım yapabilirken, bazı aile fertleride ayrı ayrı yardımlarda bulundular. Ellerinde o anda hazır parası bulunmayanlar ya hemen komşusundan borç alarak, ya kızının ceğizinden ya da ürettiğinden katkıda bulunmak istiyordu. Önemli sayıda köyde köylüler Partimizin bildirisi ellerine geçtikten sonra yerleşik yoldaşlarımızında katkısıyla kendi aralarında toplantılar yapıp ne kadar ortak yardım yapacaklarını kararlaştırdılar. Nitekim böyle toplantıların düzenlendiği köylerde toplanan yardım miktarında 200 bin TL'ya yaklaşanlar olduğu gibi, bu miktarı aşanlarda oldu.

Parti faaliyeti gösteren ve yardım kampanyasında görev alan yoldaşlar, yüzlerce köye uğradılar. Bu köylülerin hemen hemen tüm haneleri bu kampanyadan haberdar edilerek yardım kampanyasına katkıda bulunmaları istendi. Ve bunlardan önemli yardımlar toplanıldı. Bu katkıda bulunmak kadar karşılaşılmayan önemli bir kesimle bu kampanya süresinde karşılaşıldı, yüz yüze gelindi ve ilişki kuruldu. Kampanya yüzlerce köyün dışında dağlara yaylalara çıkan yüzlerce köylüyede ulaştı. Ve bunların önemli destekleri alındı. Yaylalarda yoldaşlarımızı büyük bir sevinçle karşılayan köylülerin çadırlarında yoldaşlarını "az süre" kalmalarından kaibi kınalanlar bile oldu.

Faaliyet alanımız içinde bulunan bazı önemli şehir ve kaza ilçelerinde de, hiçte küçümsenmeyecek oranda kampanya önemli başarılar elde etti. Bazı alanlarda işçi sınıfından gelen yardımlarda özel bir durum arzetmektedir. Partimizin yardım Kampanyasından haberdar olan işçiler önemli yardım ve desteklerini esirgemede tereddüt etmediler. Onlar kendi Partileri olduğuna inandıkları TKP/ML'e sahip çıktılar.

Kampanyada önemli bir köylü kesimi kendi ürettikleriyle Partimizi destekledi, yoldaşlarımız köylülerin ürettikleri ürün miktarını düzenli olarak bir araya getirerek bunu paraya dönüştürdüler. Kampanyamıza alın teri ve göz nuruyla katılan bu değerlerinde, bizce özel bir yeri ve anlamı vardır. Artık köylü Partimizi ürettiğiyle destekliyor ve içinde bulunduğumuz en zor koşullarda dahi Partimizi yalnız bırakmıyordu.

Üç aylık bir süre içinde faaliyetin esas odağını oluşturan yardım kampanyası, 6 Kasım seçimlerinin yaklaşmasıyla birlikte, birçok yerde iç içe girerek Yardım Kampanyası ve seçimlere ilişkin açılan kampanyayla birlikte yürütülmeye başlandı. Yapılan toplantılarda bir yandan köylülere Partimizin seçimler konusundaki taktiği kavratılmaya çalışılırken, diğer yandan yardım kampanyası hakkında konuşmalar yapılıyordu. Nitekim bu toplantıların aldığı siyasi hava ve köylülerinde seçim taktiği üzerine tartışmalara katılmaları ve ardından bu yardım kampanyasıyla bileşince çok daha verimli oluyordu.

Bölge Komitemizin 14. toplantısını yaptığı süreye kadar, faaliyet alanımızın esasında kampanya hemen hemen tamamlanmıştı. Ve sonuç olarak: 1 918 540 TL toplanmıştır. Bir kısım eşyalar bunun dışındadır. Ancak önemli yerlerde kampanyanın sonuçlanmadığı bir gerçektir. Sadece BK'mızın toplantı süresi içinde emekçiler kampanyamıza 100 000 TL katkıda bulunmuşlardır. Tam sonuçun 2 000 000 TL'yi aşacağını ve 2 500 000 TL yaklaşacağı muhtemeldir.

Bölge komitesinin toplantısına kadar, esasında sonuçlanan yardım kampanyasının böyle bir miktara varacağını BK'mız önceden iyi hesaplayamamış ve yanılgıya düşmüşbir. BK'mız kampanyada daha da düşük bir miktar ve desteğin geleceğini düşünmüştür. Ancak geniş emekçi yığınların verdiği güçlü destek, Partimizin prestijî ve emekçi yığınların desteği bu sonucu somut bir biçimde ortaya koydu. BK'mızın bu konudaki yanılgısına en önemli sebeplerden birde bölgemizde Partimizin kuruluşundan bu yana böyle güçlü bir kampanyanın yürütülmemesiydi. Şimdiye kadar yürütülen kampanyalar yöresel, kısmi veya çok yetersiz olmuştu. Bölge Komitemize bağlı tüm organların kampanya süresince faaliyetinin esasının olumlu olduğunu söyleyemeyiz. Genel olarak faaliyeti olumlu olarak değerlendirmemize rağmen, bir AGB-PK'mızın bu sorunla ilgili olarak çalışması esasında olumsuzdur. Bu olumsuzlukta objektif şartların payı olmasına rağmen, esası subjektiftir. Bu AGB-PK'nın kampanyamıza katkısı çok azdır.

YARDIM KAMPANYASI, KARŞI-DEVRİMİN SALDIRILARININ YOĞUN OLDUĞU ALANDA GERÇEKLEŞTİRİLDİ!

Bölge Komitemiz sorumluluk sahası içinde, faaliyetlerimizin en fazla yoğunlaştığı yerlerde düşmanın amansızca saldırdığı özel uygulamalar yaptığı yerlerdir. Gerek Partimizin merkezi yayın organlarında, gerek yöresel bildirilerimizde ve gerekse de devrimci demokrat basında bu alana yapılan karşı devrimci saldırılar kamuoyunda duyurulduu. Kampanya süresi boyunca da hakim sınıflar dağ-taş, gece-gündüz, yağmur-çamur demeden operasyonlarını sürdürdüler. Devreye soktuktukları ajan ve muhbir ağıyla kampanya aleyhinde faaliyette bulundular. Bu karşı-devrimci saldırılar sonucunda yerleşik örgütlenmemize önemli engeller getirilirken, profesyönel çalışan üç yoldaşımızda alçakça katledildi. Yine birkaç profesyönel yoldaş düşmanın eline geçti. Üç yoldaşımızın şehit düşmesi çalışma yürüttükleri alanı olumsuz yönde etkiledi. Ayrıca kampanya parasından 100 000 TL şehit düşen yoldaşlarla birlikte düşmanın eline geçti. Bu ve benzeri gibi olumsuzluklar kampanyanın daha da güçlü olmasını olumsuz yönde etkilemiştir. Kampanyayı değerlendirirken bu hususda göz önünde bulundurmak zorundayız.

KAMPANYANIN SONUCU NEYİ GÖSTERİYOR?

Kampanya; karşı-devrimin tüm aşağılık saldırı ve engellerine rağmen geniş emekçilerin partimize olan kulak

verdiğini ve onu canı gönülden desteklediğini göstermiştir.

Kampanya; geniş emekçi yığınları dayanan bir teşkilatın yenilmezliğini ve önüne çıkan tüm sorunları ve güçlükleri aşabileceğini göstermiştir.

Kampanya; geniş emekçi yığınlardaki bitmez tükenmez enerjiyi ve "gerçek kahramanların kitleler" olduğu anlayışının doğruluğunu pratikte bir kez daha kanıtlamıştır.

Kampanya; Partimizle diğer devrimci teşkilatlar arasındaki farklılığı ve geniş emekçi kitlelerin Partimize olan güvenini ve desteğini göstermiştir.

Kampanya; savurganlığa ve hazır yiyiciliğe bir şamar vururken, kitlelere dayanmanın öneminin ne olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Kampanya; karşı-devrimin saldırı ve engellemelerine rağmen, komünist kararlılık, çalışkanlık, fedakarlık ve azim sonucunda ne denli önemli işlerin başarılabileceğini göstermiştir.

Kampanya; kendine has örgütlenmenin gerekliliğini ve Parti organlarının bu süre boyunca kampanyayı esas halka seçip bunu başarıyla yerine getirdiklerini göstermiştir.

Kampanya; geniş emekçi yığınlar ve diğer devrimci, demokrat tabanla ilişki ve birliği geliştirmenin aracı olduğunu göstermiştir.

Geniş yığınların ve diğer devrimci teşkilatların tabanlarının, Partimizin sesine kulak vermesi ve açılan kampanyayı önemli ölçüde desteklemesinin en önemli yanı Partimizin kazandığı prestijdir. Partimizin en zor şartlarda onlarca şehit vermesi pahasına alanı hiç bir zaman terketmeden düşmanla dişe diş mücadelemizin bunda önemi büyüktür. Böylesine zor koşullarda kitleler içinde faaliyet yürüten diğer devrimci siyasetlerin tabanına merkezi yayınlarımızı ulaştıran ve onlara yol göstermeyi sağlayan Partimiz; yürüttüğü faaliyetleriyle kitlelerin önemli ölçüde güven ve desteğini almıştır. İşte devrimci ve demokrat olan bu tabanın kampanyaya güçleri oranında katılmalarının en önemli yanı budur.

Partimiz, her alanda olduğu gibi bu alanda da kendisiyle diğer siyasetler arasında ayrım çizgisini burada da açıkça ortaya koydu. Diğer siyasi hareketler açıkları yardım kampanyalarında 100 000 TL'yi ancak toplayabilirlerken, Partimiz maddi sıkıntı ve yoksunluklar içinde kıvranan halkımızdan böylesi bir dönemde büyük bir destek gördü ve güçlü bir kampanyayı örgütleyebildi. Kampanyanın başarısının mihenk taşı Partimizin prestiji ve kitlelerde yarattığı güven duygusudur. Ancak burada şunuda belirtelim ki, kampanyamıza maddi yardımda bulunan belirli bir kesim, duygusal veya devrimcilere saygı temelinde bazı katkılarda bulunmuştur. Bugün ajan, muhbir ve üç-beş kuruşa kendini satan ve devrimcileri ihbarlayan insanların elbirliği ettiği bir ortamda böylesine dürüst ve namuslu insanların duygusal ve saygı temelinde de olsa yaptığı katkılar bu kitlelerin objektif olarak halkın davasına devrime ve Partiye yaptıkları önemli katkılardır ve bu da, bu kesimin devrime yakın olduğunu göstermektedir.

KAMPANYADAN ÇIKARDIĞIMIZ DERSLER, HATA VE EKSİK YANLARIMIZ:

Yukarda da belirttiğiniz gibi, bölgemizde yürütülen kampanya, Partimizin kuruluşundan bu yana ilk defa yapılan yardım kampanyasıdır. Parti organları ve yan kolları böyle bir faaliyette tecrübesizdiler. Bu durum kampanyayı tamamen kavrama ve uygulamanın önünde bir engel teşkil etmekteydi. Kampanyanın başlatılmasıyla birlikte esas halka içinde alınması, kampanyaya has örgütlenmenin yapılamaması, diğer devrimci ve demokratların harekete geçirilememesi, subjektif gücün zayıflığı (sayısal ve nitelikseli) kampanyanın daha başarılı olmasını engellemiştir. Kampanyayla ilgili BK'miz şunları tespit etmektedir:

* Kampanyaya has özel örgütlenmenin yetersizliği,

* Yerleşik kesimin yeterince seferber edilememesi,

* Bu kampanyanın şehir merkezlerinde yeterince yürütülememesi....

Yukardaki eksik ve hatalardan çıkardığımız sonuçtan hareketle önümüzdeki kampanyalarda aynı hatalara düşmemeye ve hatalarımızı devam ettirmemeye çalışmalıyız. Bunun için:

* Kampanyaya has örgütlenmeler düzenlemeler yapılmalıdır,

* Partinin yerleşik kesimi, en iyi bir biçimde seferber edilmelidir,

* Mümkün olduğu kadar en geniş kesime ulaşılmalıdır,

* Kampanyada devrimci teşkilatlarla dayanışma oluşturulmalı, ve onlarında destekleri alınmaya çalışılmalıdır.

* Kampanya yürütecek yeterli subjektif güçler seferber edilmelidir,

* Alt organlar kampanya hakkında çeşitli bildiri vb. propaganda araçlarıyla en geniş kitleye propaganda yapmalıdırlar.

* Karşı-devrimin bütün saldırılarına rağmen toplantı yapılma şartlarının olduğu köylerde, geceler düzenlenmeli. bunlar kısa programlı, kampanyanın önemini vurgulayan içerikte geceler olmalıdır.

Kampanyanın bir bütününe baktığımızda tüm hata ve eksikliklerine rağmen, esas yönünün olumlu olduğunu söyleyebiliriz.

ÇALIŞKANLIK VE TUTUMLULUK İLKESİNE SIKI SIKIYA SARILALIM!

Bölgedimizdeki yardım kampanyasının sonucu çok açık bir biçimde göstermiştir ki, geniş emekçi yığınlara dayanan bir Partinin yapamayacağı iş, çözemeyeceği sorun yoktur ve olamaz. Karşı-devrimci saldırıların yoğun olduğu bir dönemde, emekçi yığınlarda olan bağların zayıflayacağı bir gerçektir. Ancak bir komünist partisi doğru politikasıyla suda balık örneği ilişkisinin sürekliliğini sürdürmek ve mümkün olan en iyi bir biçimde emekçi kitlelerle bağını sürdürmek zorundadır. Çalışkanlığı ve azmi elden bırakmayarak en zor şartlarda kitlelerle bağ sürdürülmelidir. Nerede olursak olalım, insan gücümüzü ve maddi kaynaklarımızı değerlendirmeli, sadece bugünü düşünüp har vurup harman savurmamalıyız. Nerede olursak olalım, çalışmalarımızın daha ilk yılından itibaren önümüzdeki uzun süreli savaşı karşı-devrim ve düşmanın kovulmasından sonraki yeniden inşa çalışmalarını akılımızdan çıkarmamalıyız. Partimize değer üstüne değer yaratmak anlayışı ve azmiyle faal bir şekilde çaba yürütmeliyiz. En zor şartlar altında fedakarlık, azim ve çalışkanlıkla, hatta can pahasına sürdürülen bu kampanya, Partimizin diğer bölge ve organları tarafından örnek alınmalıdır. Yiyicilik ve israfa karşı çalışkanlık ve tutumluluk örneği olarak kavranılmalı ve kavratılmalıdır.

DÜŞMAN ORDUSUNU "DESTEKLEME" KAMPANYALARI GENİŞ EMEKÇİ KİTLELERİ TARAFINDAN DESTEKLENMEDİ!

Halkın emeğiyle geçinen, emperyalist uşakları kendi silahlı güçlerini teçhizatlandırmak ve diğer giderleri çözmek için emekçi kitlelerden aldığı haksız vergileri yetmiyormuş gibi, bir de çeşitli vakıflar kurarak halkı sömürmektedirler. Özellikle 12 Eylül 1980 darbesi sonrası daha da rezilleşen bu durum, umduklarını bulamama ile sonuçlandı. Faşist cunta köy muhtarı ve öğretmenlerinden tüm kamu işlerinde çalışanlardan, fabrika işçilerinden "zorla" yardım aldılar. Onlar hiçbir işçiye danışmadan, maaşlarının önemli bir kısmını kesip vakıflara verdiler. İşçi maaşlarını çeşitli isimler altında kesip patronlara-ağalara sermaye olarak sundular. Bazı köylerde baskı ve zorlamalar karşısında köylüler mecburen ürünlerinden bir kısmını bağışlamak zorunda kaldı. Cuntacıların geniş halk kitlelerinden kopuk olduğunu, bu kampanyalar bile açık bir şekilde göstermiştir. Alanımızın bazı yerlerinde cuntaya yapılan yardımların önemsiz bir

kısmı cunta uşağı bazı kişiler tarafından yapılmıştır. Geniş emekçi yığınlar buna katılmamışlardır.

Düşmanın tüm engellemelerine rağmen, geniş emekçi yığınların Partimizi desteklemesi cuntacıların tüm demogojilerine rağmen, emekçi kitlelerin Partimizle olan ilişkisinin ne denli samimi ve karşılıklı güven duygusuna dayandığını açıkça ortaya koymuştur. Geniş emekçi yığınların Partimize gösterdiği bu destek ve kampanyanın ulaştığı seviye cuntacılara indirilen bir şamardır. Cuntacıların tüm demogojilerine rağmen, geünen aşamada düşman güçlerinin yardım kampanyalarıyla proletarya partisinin yardım kampanyasını somut olarak bu alanda da karşılaştırdığımızda, cuntacıların emekçi yığınlardan gerekli tabanı bulamadıkları açıkça ortaya çıkmaktadır. Elbetteki emekçi halkımız, emperyalizmin uşakları kan emici zalimleri desteklemeyecektir. Onlar kendilerine kurtuluş yolunu gösteren, önderlik eden gücü, yani TKP/ML-i destekleyeceklerdir.

KİTLELERİN SINIRSIZ BİR YARATMA GÜCÜ VARDIR !

Kampanyanın sonucu göstermiştir ki, kitleler seferber edildikleri ve harekete geçirildikleri taktirde çözemeyecekleri sorun ve kıramayacakları zincir yoktur.. Bu durum, kampanyamızda bir defada daha açıkça ortaya çıkmıştır. Kitlelerin devrimci coşkusunu küçümseyen dar kadro ve öncünün gücünü herşey gören anlayışa, kampanyamız ağır bir şamar vurmuştur. Ve bu anlayışların sakatlığı, kampanyanın ulaştığı sonuçla bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kampanya boyunca kitlelerin yaratım gücü, faaliyet gösteren yoldaşlarımıza daha büyük bir coşku vermiş, onların bilincinde sıçramalar yaratmış, ve Partimizin ML kitle çizgisini daha da iyi kavramalarına yol açmıştır.

Yardım kampanyamıza katılanlara sesleniyoruz: Sizlerin kampanyamıza verdiğiniz en "küçük" katkılarınız, kampanya süresince belirttiğimiz gibi, devrimin sorunlarına harcanacaktır. En ufacık bir vurdumduymazlığa göz yumulmayacaktır. Düşmanın bunca tehdit, baskı ve uygulamalarına rağmen, bizlerde yanıltan bir şekilde kampanyamıza katıldığınızdan ve yaptığınız katkılardan dolayı şükranlarımızı sunarız.

Yine kampanyamıza siyaset ayrımı gözetmeden dar grup çemberini yarıp katılan tüm devrimci ve demokrat tabana en sıcak şükranlarımızı ve dostluğumuzu sunup selamlıyoruz.

Kampanyamıza katılmayan diğer çevrelere gelince, emperyalizm ve onların uşaklarına karşı halk demokrasisi, bağımsızlık ve sınıfsız bir toplum yaratma uğruna mücadele eden Partimizi desteklemelerini istiyor ve kampanyaya katılan emekçileri kendilerine örnek almalarını istiyoruz.

* BİRLİK VE DAYANIŞMAMIZLA AŞAMAYACAĞIMIZ ENGEL, KIRAMAYACAĞIMIZ ZİNCİR YOKTUR !

* KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

* KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

*YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZ !

* YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

Bir Nolu Gerilla Bölgesi
TKP/ML Bölge Komitesi

SELAHATTİN DOĞAN Yoldaşı

Ölümünün 6. Yıldönümünde

Saygıyla Anıyoruz !

GERÇEKLER

Astılar seni çengele
İşkenceciler tükürdüler yiğit bedenine
biliyorum.

Tırnaklarını söktüler
Elektrik verdiler
Biliyorum, ser verdin sır vermedin
Halkına ve devrimcilere güvendin

Halkın için savaştın
Bir dolu sorunları aştın
Halkına sevecen, dürüst davrandın
biliyorum.

Yoldaş, can yoldaş, özverili yoldaş
Rahat ol yalnız değilsin
Yoldaşların seninle, halkın seninle
Mücadelen sürüyor tüm bedenleriyle
yürekleriyle
Öleceğim birgün devrim uğruna
biliyorum
Şerefli ölümü yüreklice karşılıyorum.

Sanmasın köpekler korkacağız
Biz bu davayı bırakacağız
Yok yoldaş yok..... hayır.
Katılıyor halkımız
tüm yürekleriyle
Yiğit, Şanlı TKP/ML Mücadelesine

ANA
1.12.1983

partiyi ve orduyu güçlendirme kampanyası coşkuyla sürdürülüyor!

Bir bölgede yürütülen Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyasının tecrübe özetini yayınlıyoruz.

Bölgemizdeki yardım kampanyası üzerine

Komünist partisi emekçi sınıfları devrime götürmek, onlara yön vermek, ve gerekli hazırlıkları yapmakla görevlidir. Sömürücü ve zalim düzene son vermek için ciddi hazırlıklar yapılması gereklidir. Her alanda örgütlü olan düşman sınıfların iktidarını yıkmak için bizlerinde teçhizatlanması gereklidir. Karşı-devrimin saldırıları sonucu esir düşen komünistlerin, yurtsever ve devrimcilerin bütün sorunlarıyla ilgilenmek ve onlara çözüm getirmek bugün temel görevlerimizdendir. Özellikle cunta sonrası bu görev, daha da önem kazanmıştır. Tüm bu görev ve hazırlıkların yerine getirilmesinde bizlerinde maddi kaynağa ihtiyaç vardır. Maddi değer yaratmada var olan iki önemli kaynaktan birincisi; Halk kitlelerine dayanmak, İkincisi ise; düşmanın elindeki değerleri kamulaştırmaktır. Ancak şunu unutmayalım ki, halka dayanmak her zaman temel olanıdır. Bu konuda Mao Zedung yoldaş şöyle der: *"Her yoldaşa şunu kavramasına yardımcı olmalıyız: Halka dayandığımız kitlelerin bitmez tükenmez yaratıcı gücüne kesinlikle inandığımız ve böylelikle kitlelere güvendiğimiz ve onlarla yek vücut olduğumuz sürece her türlü güçlüğün üstesinden geliriz. Kim olursa olsun, hiç bir düşman bizi ezemez ve biz her düşmanı ezeriz."*

Kitlelere dayanmayı doğru bir biçimde kavrayan Bölge Komitemiz, Parti MK-SB'sinden ayrı olarak, Yardım Kampanyası kararını 13. toplantısında almış, ve Ağustos ayında yayınladığı bildiriyle bunu halkımıza duyurmuştu.

Bu kampanyada emekçi yığınların Partimize olan desteği daha iyi anlaşılacak ve emekçi yığınlarla olan ilişki daha da geliştirilecek, bugüne kadar ilişki kurulamayan kesimle yeni ilişki kurulacaktır. Kampanyamızdaki amaç: tek başına maddi yardım toplamak değildi. Amaç: Var olan ilişkilerin sağlanması, yeni ilişkilerin kurulması, devrimci demokrat ve yurtseverlerin Parti etrafında birleştirilmesiydi.

KAMPANYA NASIL BAŞLADI VE YÜRÜTÜLDÜ?

Bölge Komitemizin kampanya ile ilgili bildirisinin yayınlanmasıyla Parti

Devamı Syf: 33'de

TİKKO GERİLLALARININ BİR SİYASİ EĞİTİM ÇALIŞMASI.